

Edita:
Fundació
Catalunya Cristiana
C/. València, 244.
08007 Barcelona
Tels. 215 27 39
215 27 84

Any IX N.º 426

Setmana de 22 al 28
de novembre del 1987

Director:
Joan E. Jarque i Jutglar

Preu: 75 Ptes.

Catalunya Cristiana

SETMANARI POPULAR D'INFORMACIÓ I DE CULTURA RELIGIOSES

"No pot tenir Déu per
pare, aquell que no té
l'Església per mare."

Sant Cebrià

"Déu per pare,
l'Església per mare."

Sant Agustí

"Beneïda sigui
aquesta mare en el si
de la qual jo ho he
après tot."

Paul Clauzel

AFINANT

Gràcies,
per Jesucrist
el nostre Rei

JOAN E. JARQUE
i JUTGLAR

Sant Agustí es planyia d'haver conegut tard la bellesa infinita de Déu. ¿Quantes riqueses de la nostra fe ens hauríem de planyer d'haver-les conegut tard? Fins fa poc no m'he adonat d'un sentit nou i pregon de l'usual pregària amb què l'Església ens invita a cloure l'oració: "per Nostre Senyor Jesucrist...". El sentit obvi és el de la "mediació". Ens adreçem a Déu per mitjà de Jesucrist. ¿Ens recordem, però, de donar gràcies a Déu per haver-nos donat aquest mitjancer?

La nostra fe té això de colossal i humaníssim alhora: entre la infinitud y la incomprensibilitat de Déu i la nostra migradesa i inconsistència, entre la seva santedat i la nostra baixesa hi ha Jesús de Natzaret, el fuster fill de Maria.

En el cristianisme, i només en ell, l'aspiració del cor humà vers l'Absolut i les preguntes crucials que planteja la nostra existència individual i col·lectiva troben llur resposta en un Home.

Res d'estrany que una corrua nobilíssima d'homes i dones, des de fa dos mil anys, aclamin com a Rei aquell que Pilat crucificà per ser-ho.

Joan Pau II diu que l'escola catòlica és fidel a l'Evangelí:

"Els pares han de ser lliures per escollir l'escola dels seus fills"

"L'escola catòlica és en si mateixa un lloc d'evangelització"

ROMA.—"És necessari i urgent que tots els pares tinguin la llibertat d'eleger, sense cap discriminació, el tipus d'escola que desitgin", afirmà recentment el Papa davant 130 delegats de l'organització mundial d'antics alumnes de l'escola catòlica.

En el seu discurs, el Papa subratllà la importància de l'escola catòlica que "avui constitueix, més que mai, un servei molt estimat en la comunitat cristiana i també en la societat civil, ja que garanteix als pares la llibertat de la seva elecció educativa."

El Papa recordà als dirigents d'aquesta associació educativa, als quals va rebre en el Vaticà, que el darrer Sinode sobre els laics destacà que "l'educació en les escoles representa un ministeri eclesial valuós per a l'obra d'evangelització. La Declaració conciliar sobre l'educació cristiana —afegí el Papa— manifesta clarament que l'escola catòlica és en si mateixa un lloc d'evangelització, d'acció pastoral, no solament en raó de les seves activitats complementàries o extraescolars, sinó a causa de la seva mateixa naturalesa i de la seva acció pedagògica per a la formació de la personalitat cristiana dels seus alumnes."

L'escola catòlica també és "un lloc de mediació cultural". Respecta "l'autonomia de la ciència" romanent fidel a l'evangelí, i assegura una "presència activa de la cultura catòlica en un món molt secularitzat".

Als educadors de l'escola catòlica, el Papa els va demanar un "estil de vida" en sintonia amb la fe i que sempre donessin una "visió integral de l'home".

Exhortació pastoral del Cardenal Jubany

La Mare de Déu del Camí

A les portes de l'Advent, quan totes les comunitats cristianes ens disposem a emprendre el nostre "camí cap a Betlem", s'acaba de donar a conèixer una exhortació pastoral del cardenal Jubany, titulada: "LA MARE DE DÉU DEL CAMÍ". És ben cert que, de santuari en santuari, de parròquia en parròquia, d'ermita en ermita, dedicats a la Mare de Déu, podríem recórrer en un llarg pelegrinatge la geografia sencera de la nostra terra. Al tombant de cada camí i a redós de cada lloc, vetllant i sol·licita, ens surt a l'encontre la maternal presència de la Mare. En el nostre camí cap a la celebració del Nadal del Fill de Déu al cor de la Història, no podem tenir guiatge més lluminós i encoratjador que el d'aquella que, engendrant-lo per obra de l'Esperit Sant, l'agermanà per sempre amb la Humanitat de tots els temps. La lectura personal, i el comentari en grup de l'exhortació pastoral del Dr. Jubany, ens ofereix un bon camí per a viure a fons el temps litúrgic de l'Advent.

A la dreta del Cardenal Jubany, el Dr. Lluís M.ª Martínez Sistach, nou bisbe auxiliar de la diòcesi de Barcelona.

El Dr. Martínez Sistach, nou bisbe auxiliar de Barcelona

(Vegeu pàgines 3 i 4)

Otra prestigiosa obra
de la serie «Diccionarios EP»

NUEVO DICCIONARIO DE LITURGIA

Un fruto maduro de la reforma litúrgica

- ★ **Obra realizada por un equipo de 60 especialistas bajo la dirección de Domenico Sartore y Achille M. Triacca. Adaptó la edición española Juan María Canals**
- ★ **La liturgia cristiana en 125 voces monográficas, 221 subvoces, abundante bibliografía y un pequeño vocabulario litúrgico de 58 columnas.**
- ★ **Obra útil para sacerdotes, animadores, catequistas, religiosos y para cuantos deseen alimentar su fe en las auténticas fuentes de la liturgia.**

La liturgia cristiana es la actualización de la salvación hecha historia, palabra, gesto, vida. Este nuevo diccionario ofrece una síntesis litúrgica orgánica fundada en la teología y en las ciencias humanas: sociología, psicología, antropología, estudios bíblicos.

**Comprender
para
creer**

arte, arquitectura, música... Para descubrir mejor la riqueza de esta obra, el lector dispone de diez propuestas de lectura sistemática: la liturgia como realidad eclesial, como referencia a la vida y a la actualidad, a la pastoral y a la celebración...

Volumen manejable
con caracteres de fácil lectura.
Encuadernado en cartón.
Textos a dos columnas.
2.144 págs. 8.500 ptas. (IVA incl.)

NOVEDADES SAN PABLO VIDEO

Videocasetes para PREESCOLAR

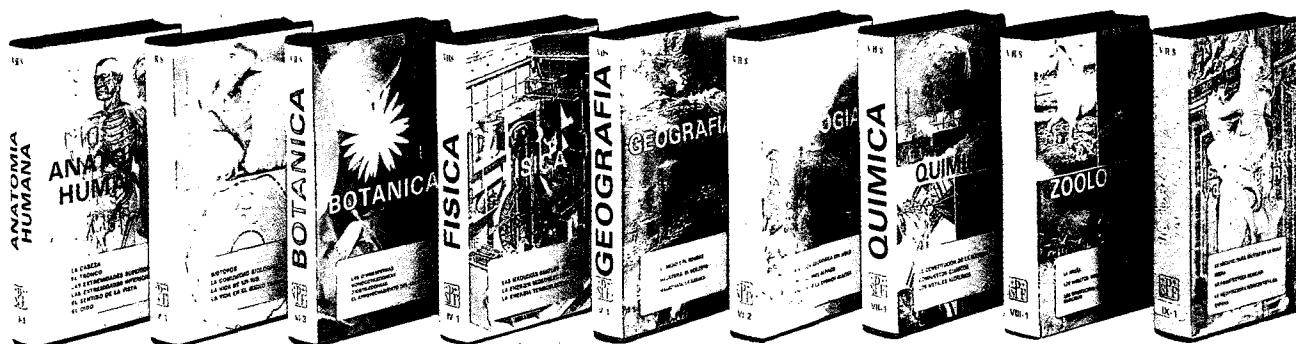
Un programa dirigido por **Pilar Suárez Barcala**. Consta de 5 Videos y una Guía Didáctica con las teorías y explicaciones técnicas de las distintas áreas y con los ejercicios prácticos de los cinco Videos.

- **PSICOMOTRICIDAD I**
Para niños de 2 y 3 años (5.500 ptas.)
- **PSICOMOTRICIDAD II**
Para niños de 2 y 3 años (5.500 ptas.)
- **PSICOMOTRICIDAD III**
Para niños de 4 y 5 años (5.500 ptas.)
- **EXPRESION PLASTICA (1.ª Parte)**
(5.500 ptas.)
- **EXPRESION PLASTICA (2.ª Parte)**
(5.500 ptas.)

Videocasetes para CATEQUESIS

- **REDEMPTRIS MATER**
Enciclica de Juan Pablo II. (3.500 ptas.)

Nota: En todos estos precios no va incluido el IVA.

Videocasetes DIDACTICO-EDUCATIVOS cuyos temas corresponden a los contenidos de los niveles educativos de EGB, BUP y FP

ANATOMIA HUMANA	3 videocasetes
BIOLOGIA GENERAL	4 "
BOTANICA	5 "
FISICA	3 "
GEOGRAFIA	6 "
GEOLOGIA	5 "
QUIMICA	4 "
ZOOLOGIA	7 "
HISTORIA DEL ARTE Y DE LA CULTURA	7 "

(Duración media de cada videocasete: 30 minutos. P.V.P. 5.500 ptas. + IVA)

DE TEMÁTICA VARIA (Precios sin IVA)

El ritmo en la educación preescolar (6.000 ptas.) - El periódico en la escuela (6.000 ptas.) - Droga: viaje a la nada (3.500 ptas.) - I. Si amas la paz... / II. Un doc-

tor en los cielos (3.500 ptas.) - Vida familiar y educación sexual-1.º (5.000 ptas.) - Vida familiar y educación sexual-2.º (5.000 ptas.) - Un niño va a nacer (5.000 ptas.) - I. Hoy mamá me ha matado (Aborto) / II. Dejarme vivir (5.000 ptas.)

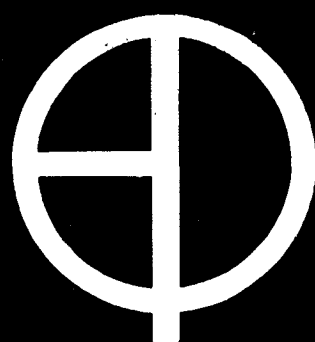
Videocasetes CATEQUETICOS

Los quince misterios del rosario, producidos por el P. Peyton: I. Y habitó entre nosotros (Misterios gozosos) (6.000 ptas.) II. Y los suyos no lo reconocieron (Misterios dolorosos) (6.000 ptas.) III. Quédate con nosotros (Misterios gloriosos) (6.000 ptas.) Los grandes relatos de la Biblia: 1. La creación. Caín y Abel. El diluvio (3.500 ptas.) II. Abraham, el hombre de la promesa (4.000 ptas.) III. Jacob, el hombre que luchó con Dios (4.000 ptas.) - Los jueces de la Biblia (5.500 ptas.) - Saúl y David (5.500 ptas.) - El hijo del hombre (La vida de Jesús) (4.000 ptas.) - La sábana santa (3.500 ptas.) - Los sacramentos (5.500 ptas.) - Visita pastoral de Juan Pablo II a España (4.000 ptas.) - Cristo en la India (3.500 ptas.) - Madre Teresa de Calcuta / Quiero ser maestro (4.500 ptas.) - Teresa de Jesús (4.500 ptas.) La frontera de Dios (4.000 ptas.) - Molokai (5.000 ptas.) - Cristo negro (4.000 ptas.) - Proceso a Jesús (5.500 ptas.)

Videocasetes INFANTIL-RECREATIVOS

Blancanieves (4.000 ptas.) - Otra vez salto sobre los charcos (4.000 ptas.) - La cenicienta y el príncipe (4.000 ptas.) - El príncipe valiente (4.000 ptas.)

SOLICITE NUESTRO CATALOGO

**EDICIONES PAULINAS
SAN PABLO FILMS**

Vía Layetana, 38 - 08003 BARCELONA - Tels.: 310 18 08 y 310 12 54

EDITORIAL

Ad multos annos, Dr. Martínez Sistach!

El dissabte, ens assementàrem tots de la bona notícia del nomenament del Dr. Lluís Martínez Sistach, un dels tres Vicaris Generals de l'arquebisbat de Barcelona, com a nou bisbe auxiliar de l'arquebisbat titular cardenal Narcís Jubany. No pot dir-se que el nomenament hagi estat excessivament sorpresiu. El Dr. Martínez Sistach figurava en totes les llistes de possibles candidats catalans a l'episcopat. Potser allò més singular y significatiu, sigui el nomenament com a "auxiliar" del Cardenal Jubany que ben aviat complirà els 75 anys, i que per tant, segons el vigent Dret canònic, ha de presentar la dimissió. No és freqüent que a un prelat en aquesta situació se li assigni un auxiliar. Això sembla afavorir la contuïtat del cardenal Jubany al front de l'arquebisbat de Barcelona, encara que com ha manifestat el mateix Cardenal, l'última decisió està en mans del Papa. "Per això, ha expressat el Dr. Jubany als mitjans de comunicació social, vull manifestar el meu agraïment al Papa, que coneix molt bé les realitats i les necessitats de la diòcesi de Barcelona, i que amb aquest nomenament ha fet un gest de confiança envers la meua persona, que agraeixo profundament".

Amés, la plena incorporació del Dr. Sistach al govern de la diòcesi com a bisbe auxiliar, atesos els trets característics de la seva personalitat intel·lectual i eclesial, sembla assegurar també la línia de govern seguida fins ara. La seva formació eminentment jurídica en Dret canònic i en Dret civil, President de l'Associació Espanyola de Canonistes, i la seva tasca en la Conferència Episcopal Tarraconense, en el Tribunal eclesiàstic, i sobretot com a Vicari General des del 1979, en estreta col·laboració amb el Cardenal Jubany, fa que hagi acumulat una copiosa i valuosa experiència per a la funció i missió de cooperar com a bisbe auxiliar en el govern d'una macro-diòcesi com la de Barcelona, que necessàriament ha de plantejar una problemàtica àmplia i complexa.

Apart, però, d'aquesta vessant de la seva personalitat que sens dubte el capacita especialment per a la tasca, sempre difícil, de discernir i governar, no es pot oblidar ni menystenir la seva dedicació pastoral, vessant que ens atreviríem a dir és planera expressió de la susdita, i que flueix abundosa del seu sacerdoti estimat i viscut sempre amb gran zel i generositat. L'arxiprestat del Guinardó, on ha treballat i treballa encara pastoralment, ho sap prou bé. A més, la incondicional i abnegada col·laboració, sovint amagada i silenciosa, amb el Cap i Pastor de la diòcesi, ¿no és potser una delicada i important acció pastoral?

Per altra banda, estem segurs que el nomenament del Dr. Martínez Sistach com a bisbe auxiliar de Barcelona, haurà estat rebut amb complaença per tots els sectors de la vida diocesana. En aquest país ens agrada etiquetar la gent. Quan una persona és estimada per tothom i no etiquetable per cap grup, és senyal inequívoc de la seva obertura a tots i de la seva capacitat per potenciar "tot allò bo" que anima el compromís evangelitzador de tots. El Dr. Sistach ha demanat a tots els cristians de la diòcesi, cosa que nosaltres fem sincerament que s'uneixin a la seva pregària, humil i confiada d'acció de gràcies a Déu, a la seva adhesió cordial i confiada al Papa, a la seva tasca lleial i generosa de col·laboració amb el Sr. Cardenal, i al seu desig de servei a tota la comunitat diocesana.

El Dr. Lluís Martínez Sistach nasqué a Barcelona el 29 d'abril del 1937. Cursà estudis eclesiàstics en el Seminari diocesà, i fou ordenat prevere el 17 de setembre del 1961. Després es doctorà en Dret canònic i en Dret civil a la Universitat Lateranense de Roma, amb la tesi: "El dret d'associació en l'Església". El 1979 fou nomenat Vicari General. Confirmat en aquest càrrec el passat mes d'octubre, se li confià també la coordinació dels Consells diocesans, Episcopal, Presbiteral i Pastoral. Des del mes de març és també Vicari Episcopal de la Zona pastoral de Sabadell.

La "Fundació Catalunya Cristiana", l'Associació d'"Amics de Catalunya Cristiana", el setmanari "CATALUNYA CRISTIANA" i tots els qui hi treballem, tots els nostres subscriptors, lectors, amics i simpatitzants ens congratulem del seu nomenament, i li expressem cordialment la nostra enhorabona. Ad multos annos!

La vida

ANTONIO GARRIGUES I
DÍAZ-CANABATE

evolutivament, els altres fins arribar a l'home que, per raons morfològiques, descendiria de la família dels simis.

Els evolucionistes, per provar aquest transformisme, apelen al registre fòssil. És veritat que allí s'hi enregistren algunes formes que es poden interpretar com anelles d'una cadena evolutiva, però en el seu conjunt, i això ja va preocupar Darwin que era un home molt honrat, aquest registre és un desmentiment de l'evolucionisme. Si el transformisme evolucionista fos veritat, aquest registre seria ple d'espècies intermèdies graduals, i això, absolutament, no és així. Els casos aïllats, que no han de ser evolutius, no es poden generalitzar.

Referent a l'home, que és allò que interessa, derivar d'aquest morfologisme —una mica horrible— dels simis, una branca hominitzada, sembla arbitrari. Hi ha animals de més gran capacitat cranial i més intel·ligents, i de tanta sensibilitat "humana" com el gos, que mor de fam damunt la tomba del seu amo; i sobre allò de l'"anella perduda", hauria de ser una anella superqualitativa, és a dir, una no anella. Entre l'home i el simi hi ha la mateixa frontera infranquejable que amb qualsevol altre animal.

Però el que és important és la pregunta inicial. Podem admetre que en la naturalesa, sigui quin sigui el seu origen, hi ha una capacitat immanent de moviment de canvi, fins i tot d'evolució. Però, ¿per què perfectiva? Aquesta capacitat de canvi podria haver-se realitzat en una multiplicació incalculable de les formes de vida vegetal i animal, però el salt a l'home no és que hagi de ser absolutament qualitatiu, com se sol dir, perquè és més que qualitatiu, és altra cosa, és essencial.

L'argument d'explicar el procés evolutiu per la seva enorme morositat i lentitud no es pot admetre. Les coses es fan o no es fan, però el temps, ni instantani ni lentíssim, és "faedor", llevat que no sigui temps, sinó un "deus ex maquina". El temps és una dimensió en la qual les coses passen, però no és l'autor de les coses que passen perquè ell també és cosa, criatura. Perquè una cosa surti d'una altra ha d'estar, d'alguna manera, dintre de la que surt, i en estar dintre ja no és ella mateixa, sinó que ha de ser, ambivalentment, una i altra cosa.

Igualment és rebutjable l'argument de les mutacions o de l'adaptació al medi. És indubtable que en els processos vitals es produeixen ambdues coses: una mutació pot "alterar" somàticament una cosa, i aquesta mutació pot ser avantatjosa per a l'home, però el que no es pot fer és convertir les mutacions en un graó d'una escala ascendent, per les mateixes raons que en les coses que muden. La mateixa tesi val per a l'adaptació al medi; l'"espècie" home s'adapta tant als freds com a les calors tropicals, com a qualsevol altre ambient, però aquesta adaptabilitat no significa una millora qualitativa que arriba a l'ésser humà.

És veritat que l'home selecciona les espècies, sobretot les del món vegetal comestible, i les zoològiques, sobretot, també les domèstiques, però de cap manera aquesta selecció és qualitativament ascendent. El gos que serveix per guardar un ramat és el pitjor per córrer rera les llebres, i viceversa; i passa igualment amb els cavalls de tir i els de curses. L'home no pot, zoològicament, seleccionar el millor absolut dintre de cada espècie, sinó el millor per a una determinada finalitat. Després la selecció de l'home en la zoologia no prova la selecció natural "selectiva".

Dels desgavells que origina la naturalesa o l'home amb les seves guerres i exterminis, no resten els millors ni els pitjors, resten els que resten. Les cèl·lules no poden autocodificar-se ni ser finalistes ni ser exigitives de res, llevat que no siguin cèl·lules, sinó una altra cosa que ignorem.

Ens trobem així davant l'acte creatiu. En la primera versió del Gènesi de la creació de l'home i de la dona, es diu que foren creats a imatge i semblança del Creador, com a senyors de la creació. I en el segon relat, que Déu, així mateix, formà l'home de la pols de la terra, però insufiant-li el seu alè de vida, el seu esperit.

Ser semblant a Déu és tenir capacitat d'estimar, perquè Déu és amor; i estimar lliurement, perquè l'amor no admet coacció. Que l'home és semblant a Déu i ha rebut el seu esperit, l'home ho pot creure o no creure lliurement, però que sense acte creatiu, des de la meravellosa bioquímica es pot arribar a aquest "miracle" que és l'home, del més gran al més petit, del més encimerat al més caigut, del més fort al més dèbil, del més establert al més marginat... Això encara és molt més increïble.

(de "La Vanguardia")

Catalunya Cristiana

EL SETMANARI DE MÉS
DIFUSIÓ DE CATALUNYA

Difusió controlada per O.J.D.

MEMBRE DE LA UCIP

Director:
Joan E. Jarque i Jutlar

Sots-director:
Francesc Malgosa i Riera

Edita:
Fundació Catalunya Cristiana

Gerent:
Jaume Roigé i Torrentgenerós

Disseny:
Josep Samper i Aledo

Redacció, administració,
publicitat i fotocomposició:
Edifici de la Parròquia de la
M. de D. dels Àngels
C/ València, 244, 2on.
Tels: 215/27 39 - 28 05 - 27 84
08007 Barcelona

Impressora: Publiagraf, S.A.L.
Consell de Cent, 224,
Barcelona
D.L. B.14.387/79

SUBSCRIPCIONS ANUALS

Catalunya, resta de l'Estat espanyol, Andorra, Gibraltar i Portugal, 3.900 Ptes.

Europa: 7.800 Ptes. □ Amèrica: 9.750 Ptes. □ Àsia, Àfrica: 10.500 Ptes. □ Filipines: 10.500 Ptes. □ Àsia (més oriental): 13.300 Ptes. □

RESPIR

BONA TRADUCCIÓ!

Estava esperant una amiga. Un home pobre que per allí hi havia em demanat caritat. Jo no portava res a les butxaques. Desolada, em vaig arronsar d'espatlles. L'home em somrigué tristament. Passà una senyora; es mirà el pobre i seguí endavant com si res. Passà un senyor, que continuà endavant tot movent el cap. L'home plorava. Ve una nena descalça, amb dues llargues cuetes; se'l mira, li dóna una moneda, li fa un petó a la galta i li diu: "Senyor, no plori; al cel no hi haurà distinció entre pobres i rics; i, miri, li vull dir una cosa: a vostè, no sols se l'estima Déu; també me l'estimo jo!". I va marxar saltironant. Cursileries? Només puc dir que és la resposta, per força escurçada, d'una nena de vuitè d'E.G.B. a la invitació de traduir per a avui la paràbola del bon Samarità.

MIQUEL ESTRADÉ

És cert que la pràctica religiosa de Frederic Mompou en el culte de l'Església no era massa freqüent. Els seus amics ho saben prou. Però evidentment tota la seva música ens aporta uns valors transcendents. És clar, amb intenció expressa els dóna la que utilitza textos sagrats o hi està inspirada. Però tota l'altra música com dic, m'atreviria a afirmar que és profundament religiosa, de manera que ens ajuda a elevar el cor a Déu. De fet, aquesta interpretació la solem fer per a qualsevol obra d'art, veritable obra d'art, com a do que prové de la divinitat. Els clàssics grecs ja ho pensaven així.

Torno a dir: senzilla espiritualitat la seva, la de Frederic Mompou. Ho era la pràctica religiosa: poca, senzilla, aquella del **Parenostre** o "del pa de cada dia partit a la taula de casa com si el mateix Crist el reparatís". Ni més ni menys. Però, mireu, la seva música també apareix simple, sense complicacions. En fuig, d'aquestes. N'hi ha prou amb una nota que sona cristal·lina, transparent, com la campana que crida a la pregària. I més notes a la melodia apareixen com mimades, estimades. Les harmonies, els acords, també m'apareixen amb aquest caràcter.

Més, sobre la senzilla espiritualitat de Frederic Mompou

LLUIS BONET I ARMENGOL

I així mateix les pauses i els silencis. Per això esdevé universal.

Aquesta delicadesa —com els seus llargs dits amorosint les tecles del piano— no es veu pas renyida amb expressions més fortes o enèrgiques. Perquè en aquest cas comporten també un tractament, repeteixo, delicat, estimat, treballat.

En el record, per exemple, de les obres següents, voldria dir: en **L'ocell daurat**, composta per als infants, hi broda la llegenda i la il·lusió dels petits, i és allò de Jesús, "deixeu que que els infants vinguin a mi" (la M. Dolors Bonal ens ho podria explicar molt

bé); i en els **improperia** —un text litúrgic que li recomenà el P. Miquel Alisent, perquè li possibilités un tractament més lliure— hi trobo un assaig cap a noves formes, una aventura o lluita com per combatre el sofriment, i és allò, dic jo, de Jesús a Guetsemaní, tot preveient els menyspreus —improperis— de tots, "amb l'àngel que s'aparegué a confortar-lo" (Lc 22.43).

Veieu, tot això em porta a fer la meua interpretació religiosa: la música de Mompou m'ajuda a trobar-me amb la simplicitat de Déu que estima totes les coses creades, les més petites i les més grans, l'infant tot just nat, el jove impetuós, l'adult previsor, el vell que perd les forces. Sí, com les diverses estacions de l'any, totes belles, És clar, Ell és l'Amor i no deixa mai d'estimar...

Doncs, sí, desitjaria que en escoltar l'art de Frederic Mompou us trobéssiu oberts a l'Absolut, l'Amor senzill i simple de Déu.

Vegeu l'article "La senzilla espiritualitat de Frederic Mompou" a CATALUNYA CRISTIANA núm. 408.

"Qui no ha vist Nikko no pot dir 'Keko' (que bonic)", diu un antic adagi japonès. I en efecte, aquest indret nipó és d'una bellesa fora del corrent.

Després d'una carretera enmig de boscos mil·lenaris, vam arribar al llac del qual flueix una gran cascada. En fuent ascensors de velocitat quasi vertiginosa, baixem al fons. Des d'allí contemplen l'aigua que cau majestuosa trenant i destrenant la seva blancor ressonant, com va definir expressivament el poeta.

Davant aquest concert inesperat ens sentim extasiats un

instant, però aviat el nostre acompanyant ens torna de cop a la realitat quan ens xiuxiueja a l'oïda: "és un lloc predilecte pels suïcides..."

Per què tants milers de japonesos es suïciden? Diuen que per una barreja singular d'honor i de sentit de vergonya sumada a l'stress de la vida contemporània. La mateixa fórmula del **hara-kiri** —avui en desús— era una manera patètica de mostrar que res no hi havia ocult als orígens de la pròpia interioritat, i de morir exposant públicament la innocència.

Nikko

JAUME AYMAR
De l'Àmbit Maria Corral

Però, ¿quina fascinació ofereix avui aquesta turbulenta cascada de Nikko? Potser els qui s'hi llancen, se senten recoberts d'una alba vestimenta d'innocència —l'aquosa túnica refrescant— abans que l'abisme els engoleixi per sempre. Aquest vivificant tobogan ¿els

farà sentir, encara que només sigui per una fracció de segon, l'envoltant goig d'existir? O ¿és que, potser, després d'haver vist Nikko, embriagats per tanta bellesa, optin millor per abraçar la germana mort?

Qui sap! Tants homes, dones i nens moren sense adonar-se ni tan sols de la plàcida bellesa d'existir! Almenys els anònims suïcides de Nikko moriran havent pogut dir "que bonic!"

Però encara m'inquieta més aquests lúcids suïcides, que som tots una mica. Els qui havent gaudit d'una conviven-

cia enriquidora, d'una trobada humanitzant, d'una empresa creadora, preferim, tants cops, llançar-nos a l'avenc del ferotge individualisme, de la dependència esclavitzant o de l'absurd remolí del no-res.

Al Japó, i gairebé arreu del món, se sap, amb aproximació, la gent que se suïcida cada any; però, d'aquests suïcides morals, no existeixen estadístiques, i n'hi ha tants!

Tornem. A Nikko, després de la cascada, l'aigua troba rersers de pau. Fins ens sembla veure emergir a la seva superfície una callada flor blanca...

ARA MATEIX

Bona notícia, la d'aquest últim cap de setmana: l'església de Barcelona tindrà un nou bisbe auxiliar. Serà mossèn Lluís Martínez Sistach, vicari general de l'arxidiòcesi. Sense caure en l'elogi adulator que deshonora qui el rep i qui el fa, podem, això sí, informar que les opinions més generalitzades convenen a dir que es tracta d'un bon coneixedor de la realitat diocesana de Barcelona; que ha treballat també, amb encert, en la conferència dels bisbes de la Tarraconense; que, tot i les responsabilitats de direcció que ha exercit, sempre ha fet pastoral de base; que té un tarannà senzill i acollidor, perspicaç i obert... En podem esperar, doncs, un bon treball, constructiu i assenyadament renovador.

La notícia també és bona des d'un altre punt de vista: aquest nomenament potencia el servei episcopal d'una comunitat diocesana que figura entre les més densament poblades del món i, al mateix temps, entre les que, de la seva grandària, tenen menys bisbes. Sense anar més lluny, si mirem la situació eclesial catalana hi descobrim una organització territorial absolutament desequilibrada. Un sol bisbe residencial, l'arquebisbe de Barcelona, té confiada pastoralment una població d'aproximadament quatre milions dos-cents cinquanta mil habitants, és a dir, el setanta per cent del cens de Catalunya. L'altre trenta per cent compta amb... set bisbes residencials! Això té repercussions, lògicament,

Bona notícia

J. CARRERA PLANAS

interdiocesanes. No és que hi hagi, en termes precisos, un centralisme eclesial barceloní, com es diu a vegades. Quan el nucli central d'un conjunt constitueix la seva immensa majoria, es tracta d'un altre fenomen, que no té res a veure amb el que té lloc quan un centre minoritari vol fer passar pel seu sedàs la majoria... Més tard o més d'hora, caldrà entrar decididament en aquesta qüestió.

Pel que fa al vessant diocesà de Barcelona, la presència d'un nou bisbe contribuirà a aminorar una certa sensació de mancança que s'observa en aquest punt. Una sensació que no ha aconseguit de fer desaparèixer la creació, després del Concili, de les vicaries episcopals. Tot i l'excel·lent treball que aquestes realitzen, passen els anys i mantenen una imatge vaporosa. Són molts els catòlics que saben dir el nom de la seva parròquia i el de la seva diòcesi, però vacil·len pel que fa a la vicaria a què pertanyen. A la figura del vicari episcopal li manca aquella calidesa que a l'Església neix sempre de la seva, tan decisiva, dimensió sacramental. El vicari episcopal

no té un lloc de celebració com tenen el bisbe i el rector... Ni tan solament s'ha pensat en alguna litúrgia per al moment de conferir-los la missió pastoral que el bisbe els confia, cosa, per cert, que ja tenen fins i tot els ministeris laicals. El vicari episcopal només té despatxos i reunions, i així la imatge de l'executiu se'ls menja la de la paternitat espiritual. El bisbe, encara que sigui auxiliar, és una altra cosa. Tothom s'adona que és auxiliar pel que fa a l'organització eclesial, sempre secundària, però bisbe sacramentalment.

Encara en un tercer aspecte ha estat una bona notícia la designació del nou bisbe auxiliar: enforteix l'estil pastoral de l'actual Arquebisbe de Barcelona i el projecta cap al futur. El cardenal Jubany ha estat, a la seu barcelonina, el bisbe de la normalització: el primer de llengua catalana, des de 1930, i un dels tres únics catalans entre els deu prelats que ha tingut Barcelona en aquest segle; l'introduïdor d'un nou clima, després d'una etapa molt conflictiva; el guia de la transició a l'època democràtica. Tot això ho ha dut a terme amb un gran sentit de comprensió i d'integració. Podem dir que avui trobar-se fora de la comunió eclesial a la diòcesi de Barcelona requereix una voluntat deliberada d'autoexclusió. Aquest és un d'aquells valors importants però no gens espectaculars, que solem ponderar sobretot quan els perdem... L'accés a l'episcopat d'un dels col·laboradors més significatius del cardenal Jubany en garanteix la continuïtat.

CATALUNYA

L'Ampolla tindrà un accés a l'autopista

El Ministeri d'Obres Públiques i Urbanisme (MOPU) ha entrat en negociacions amb l'empresa Autopistas del Mare Nostrum, per obrir un nou accés a aquesta ruta en la comarca del Baix Ebre. L'accés se situarà prop de l'Ampolla, en el municipi del Perelló, i té ja un projecte tècnic aprovat.

L'enllaç amb A-7, també dita Autopista del Mediterrani és reclamat per tots els ajuntaments de la part esquerra del delta de l'Ebre. Els municipis veuen en aquest accés una millora de les seves comunicacions, que pot repercutir favorablement en camps com el turisme.

Demanen que s'investiguin les oficines de recaptació de la Diputació de Barcelona

Quatre ajuntaments governats per Iniciativa de Catalunya (IC) —El Prat, Sant Feliu de Llobregat, Santa Coloma de Gramenet i Ripoll— que tenen subscrits convenis amb la Diputació de Barcelona per a la recaptació d'impostos municipals per la via executiva, han sol·licitat de la corporació provincial que s'investigi

el funcionament de les seves oficines.

La sol·licitud dels ajuntaments comunistes coincideix amb l'aparició en els mitjans informatius de pressumptes irregularitats observades en les tres oficines de recaptació de l'Hospitalet, que podrien afectar també a altres poblacions del cinturó industrial barceloní.

En aquest sentit, el portaveu oficial de la Diputació de Barcelona afirmà que es desconeixia l'abast real dels fraus en les oficines de recaptació i precisà que "tot es declararà quan acabi la instrucció d'un informació reservada". Aquesta iniciativa fou adoptada per la Diputació el passat 13 d'octubre.

L'Ajuntament de Ripolllet impedirà que creixi el barri gitano

L'Ajuntament de Ripolllet ha decidit frenar el creixement del poblat gitano existent prop de les ribes del riu Sec, en les quals viuen prop de mil persones, la majoria de nacionalitat portuguesa. El regidor de Governació, Angel Matarín, manifestà que es tancarà immediatament l'únic accés per a camions i vehicles que comunica la carretera N-150 amb l'assentament.

L'assentament gitano existeix des de fa més de 10 anys, però el seu creixement s'inicià el 1985. Els seus habitants viuen en un centenar de barraques i en algunes furgonetes i caravanes que no tenen ni aigua potable ni llum. Es dediquen a la compra-venda de cartrons o ferralla, a la venda de laminadures a fires i a demanar almoïna.

Cedit a la Generalitat el castell de Montsoriu

Situat en un contrafort del Montseny, i quasi a 650 metres d'alçada, el castell de Montsoriu es troba entre Arbúcies i Sant Feliu de Buixalleu i prop de la riera de Breda. Aquesta fortificació medieval que pertangué als vescomtes de Girona i posteriorment als Cabrera, es troba greument enrunada. El seu propietari actual, Josep Maria de Ribot i Mundet l'ha cedida a la Generalitat amb la condició de ser consolidada en un període de vint anys. Actualment només resten en peu alguns murs i la torre d'homenatge.

ESPANYA

El país europeu amb menys donants de sang

Espanya, amb 22,40 unitats de sang per mil habitants, és a la cua d'Europa en donacions, la mitjana de la qual és de 40 per mil. Per comunitats autònomes només Navarra amb 53,54 per cent d'unitats per mil habitants, supera la mitjana europea.

Encara que es redueixen hi ha 8.063 municipis

A Espanya hi ha actualment 8.063 municipis repartits en les setze comunitats autònomes, segons un estudi del Ministeri per a les Administracions Públiques.

La relació d'entitats locals per

cada comunitat queda així: Andalusia 765, Aragó 728, Astúries 78, Balears 66, Canàries 87, Cantàbria 102, Castella-La Leó 2.248, Castella-La Mancha 915, Catalunya 940, Extremadura 380, Galícia 312, Madrid 178, Múrcia 45, Navarra 265, País Basc 241, La Rioja 174, València 537.

Segons l'estudi del Ministeri, entre 1975 i octubre del 1987 han desaparegut a Espanya 188 municipis i s'han creat 64 nous ajuntaments.

Andalusia la regió europea amb més quantitat de leprosos

Andalusia ocupa actualment el primer lloc de tot Europa en nombre de casos de lepra, una malaltia tabú que es va estendre en forma de plaga en l'Edat Mitjana i que amb l'arribada del segle XX en alguns aspectes semblava que era una malaltia totalment superada. Andalusia té una mitjana de 0,5 casos per cada mil habitants, cosa que la situa en el primer lloc de les regions espanyoles en nombre de casos d'aquesta malaltia, seguida del País Basc, Extremadura i Galícia.

El nombre de casos registrats a Andalusia supera fins i tot els registrats a altres països, com Grècia i Portugal, ja que cal tenir en compte que aquestes dues nacions superen molt lleugerament els 7 milions d'habitants que té Andalusia.

Aquesta estadística ha estat facilitada per la Conselleria de Salut de la Junta d'Andalusia, que està realitzant en aquests moments un estudi per determinar una sèrie d'aspectes com la situació socio-econòmica dels afectats, el nivell d'ingressos, la presència

de la lepra o el capítol d'instrucció i estudis dels afectats.

MÓN

Va disminuir el turisme d'Israel a causa dels atemptats terroristes

L'any 1986 arribaren a Israel 1.100.000 visitants, entre pelegrins i turistes, és a dir, un 13 per 100 menys que l'any anterior. Aquesta baixa fou deguda als atemptats terroristes que es produïren a principis d'any en alguns aeroports europeus i a la baixa del dòlar. Els més afectats per aquesta situació foren els visitants d'Estats Units, que disminuïren en un 44 per 100 i els canadencs en un 27 per 100. Els europeus disminuïren només en un 3 per 100. Els argentins, en canvi, duplicaren el seu nombre.

El mes de desembre, tanmateix, arribaren al país 100.000 visitants, és a dir un 7 per 100 més que en el mateix període de l'any anterior, cosa que indica que s'està tornant a la normalitat.

D'una enquesta feta entre 50 hotels de Jerusalem, de tres a cinc estrelles, resulta que el 1986 cada habitació de l'hotel tingué una pèrdua de 1.093 dòlars, quan el 1985 la mateixa habitació tingué 2.802 dòlars de guanys. Alguns hotels, assegura l'enquesta, no estan en condicions de pagar els comptes de l'aigua, electricitat i impostos municipals.

L'Associació d'hotelers ha declarat que, el 1986, els ingressos en el ram turístic baixaren en un 20 per 100 en relació al 1985.

La Franja de Ponent

En el n° 422 de C.C. se'n diu que la Franja de Ponent no vol formar part d'una diòcesi aragonesa. Però jo hi afegeixo que, Mequinensa, perquè és de la província de Saragossa, va ser incorporada, després del concordat de 1953, a l'arxidiòcesi de Saragossa en contra de la voluntat dels seus habitants, que parlen català i viuen de cara a Lleida, portant els seus fills a estudiar-hi i anant-hi a mercat. Cal que això es corregeixi i que tota parròquia de llengua catalana formi part d'un bisbat català. A Iugoslàvia, l'Església, en la impossibilitat de formar noves diòcesis, posà sota la jurisdicció d'un administrador apostòlic, amb caràcter episcopal, trossos de territori de la mateixa llengua que formaven part de diòcesis majoritàriament d'una altra llengua. Per tant el grupet de parròquies de llengua castellana del bisbat de Lleida cal, aquestes sí, que passin a una diòcesi aragonesa.

El 1243 el rei Jaume I declarà seguint les petjades dels seus predecessors: "el comtat de Barcelona, amb tot Catalunya, de Salses fins al Cinca, de certa ciència, limitem". Però posteriorment Jaume II per complaure els aragonesos que al·legaven arguments jurídics, posà sota el domini d'Aragó un tros de Catalunya, —la Franja de Ponent—. En va els catalans van reclamar contra allò que qualificaven de "gran dan et minva et desheret dels Catalans et de tota Catalunya". Un aragonès, el professor Serrano Sanz, parlant del comtat de Ribagorça, l'ha qualificat de "català d'origen, al qual la història va fer aragonès, malgrat no ésser pròxim parent dels seus dominadors". Ferran Soldevila a "Què s'ha de saber de Catalunya", ens diu:

"Al cap i a la fi, avui, no és el criteri jurídic, sinó el lingüístic el que regeix per a dictaminar els límits d'una entitat col·lectiva territorial. I, d'acord amb aquest criteri, el límit ponentí de Catalunya hauria d'ésser el Cinca".

MANUEL SURINACH

L'Administració fidel

Al poble de Déu, pel que fa a casa nostra, penso que pertoca especialment de demanar transparència i responsabilitat en tot el que es refereix a la partida d'ajut al Tercer Món, prevista enguany en els pressupostos generals de l'Estat, que s'estan deliberant pel 88.

L'Administració espanyola té l'encàrrec oficial des del 1982 de pressupostar anualment una part, amb el compromís que vagi arribant al 0,7%, del P.I.B. (producte interior brut), destinada a l'ajuda solidària al Tercer Món, als seus pobles més desvalguts.

Fou un acord que, responen a les demandes insistents de les Nacions Unides, prengueren tots els partits polítics majoritaris, començant pel que segueix en el Govern.

Se'n ha informat que l'any 1984 l'ajuda efectiva fou del 0,09% i el 1985 del 0,010%.

Hi ha com un gran buit d'informació sobre aquesta important partida.

Es troba molt a faltar la divulgació entenedora i freqüent de com es van gestionant les aplicacions efectives d'aquesta operació d'ajut internacional, que pot superar moltíssim, quan a l'assistència de necessitats bàsiques, a totes les encomiables ajudes que s'estan fent a través de les Esglésies, les organitzacions

cions no governamentals i dels particulars.

Fins i tot, atenent a la pròpia conservació —i a termini no pas llarg— als països benestants ens interessa frenar urgentment el desequilibri econòmic-social que pateixen gran part dels pobles explotats, perquè els fets ecològics i macro-econòmics ja ens hi relacionen de manera irreversible, encara que per a l'opinió pública això sembli tan sols una amenaça llunyana.

Trobo que als nostres medis eclesials, religiosos i humanitaristes, ens anem posant bastant al dia en diversos aspectes també importants, però quan a l'organització del seguiment d'aquest "Moviment 0,7%" sembla que estiguem parats, i que no acabem d'assumir allò de "Una sola cosa és necessària: conquerir el regne de Déu i la seva justícia".

MARTÍ RASPALL i MARISTANY

Té dret el poble jueu a tenir una pàtria?

Torno a dirigir-me a vosaltres, aquesta vegada amb motiu d'unes paraules pronunciades pel nostre pastor Joan Pau II en una reunió recent a l'Amèrica del Nord amb dirigents jueus. Deia el Papa que si bé el poble jueu té

tot el dret a tenir una pàtria, també té el mateix dret el poble palestí, i que aquesta era la raó per la qual el Vaticà no hagués reconegut encara l'Estat d'Israel. Com que aquest tema no em sembla pas de la categoria d'un dogma de fe, i aficionada com sóc a llegir la Bíblia i a trobar-hi una gran ajuda per entendre la història, em sento obligada a dir el que jo hi veig.

Recordem primer com els israelites, després d'un llarg èxode pel desert, arribaren a la Terra Promesa, i com aquesta passava a ser seva malgrat que era ja habitada per altres pobles, però és que aquells pobles eren pagans i Déu mateix lluitava a favor dels qui s'havia escollit. Ara bé, quan el desobeïen i cercaven altres déus venia el captiveri, la dispersió, fins que se'n compadia i els retornava a la seva terra; és a dir, primer càstig, després misericòrdia, manera d'obrar del nostre Déu que trobem al llarg de l'Antic Testament.

Llegim en el capítol 27 de Mateu, v. 25 "Tot el poble respongué: Que la seva sang caigui sobre nosaltres i sobre els nostres fills". Es referien a Jesús de Nazaret, poc abans de crucificar-lo. I jo em pregunto si tots aquests quasi vint segles

d'exili, persecució, etc. que han patit els jueus arreu del món, no haurà estat com el càstig permès pel Senyor, però també si no haurà ja arribat el temps de la misericòrdia, i no em sembla pas casual que en un dia 14 els fos concedit de tenir novament pàtria. I ara, com en altres temps, els toca anar lluitant contra els pagans que no volen el seu establiment en aquella terra, i em pregunto també si no s'estarà donant la situació anormal que Déu estigui lluitant novament a favor d'Israel —recordem les seves victòries recents contra els àrabs, algunes ben sorprenents—, mentre que l'Església sembla que es posi al costat dels altres...

Voldria ara copiar el capítol 36 del profeta Ezequiel sobre aquella terra que Déu estima d'una manera especial, per ser la de Jesús, la de Maria, la dels profetes, apòstols, etc. i també alertar sobre el que ens diu Pau en el capítol 11 de la carta als Romans, però és massa llarg. Acabo amb el v. 6-7 de les Actes dels Apòstols: "Senyor, ¿que potser restabliré ara el regne d'Israel? Però Ell els digué: No és cosa vostra de conèixer els temps o moments oportuns que el Pare ha fixat amb la seva pròpia potestat..."

M.M.C.

L'ESQUÍ COMENÇA A

la tenda
Barcelona · Manresa · Lleida
Mataró

Després d'un mes de debats

Aprovades i lliurades les 55 propostes del Sínode al Papa

La Secretaria General del Sínode va fer públic un resum. Ha arribat a mans d'alguns el document oficial de les 55 proposicions sinodals, que en principi era destinat només al Papa. Fem aquí un resum condensat de les esmentades proposicions. Les dues primeres proposicions contenen el prec que el Sant Pare publiqui un document sobre la missió i vocació dels laics, així com un reconeixement de l'aportació, abans i durant el Sínode, dels seglars. Són dues proposicions preliminars. El document pròpiament dit es divideix en tres parts.

Aquesta primera part comprèn set proposicions: la descripció positiva del segle; la seva específica índole secular; la santedat i espiritualitat pròpia dels seglars; els instituts seculars, en què els seglars poden participar enmig del món amb estat de vida consagrada; l'ajuda que reben els religiosos; els exemples de santedat

Les 55 proposicions lliurades al Papa com a conclusió dels treballs sinodals han estat fruit d'un elevadíssim consens. Al final d'un mes de debats, a vegades molt animats, els pares sinodals han arribat a convergències molt significatives. Així per exemple la proposició que recollí més butlletes amb el "non placet" aconseguí el número 35, és a dir, una sisena part dels votants. Totes les altres aconseguiren la "gairebé unanimitat", com afirmava un butlletí del comitè d'informació.

S'espera que el papa Joan Pau II, amb aquest material a la vista redacti i publiqui en "temps oportú" un document sobre la vocació i missió dels laics en el món.

laical i per fi, els carismes. Sobre aquests es desitja que es faci llum sobre els criteris per discernir els carismes extraordinaris i a qui li correspon discernir en aquest camp.

Deu proposicions s'integren en la segona part. La primera està consagrada a la parròquia. La segona subratlla les dificultats, tant en terrenys de missió com en zones urbanes, que sofreix la parròquia, per manca de béns materials i d'homes ordenats. Es donen uns suggeriments. Heus ací

alguns:

—Les petites comunitats o comunitats vivents, en les quals els fidels es comuniquen la paraula de Déu i l'expressen en el servei i en l'amor; aquestes comunitats són veritables expressions de la comunió eclesial i centres d'evangelització, en comunió amb els seus pastors.

—Allí on no hi ha sacerdots i on no és tampoc possible dirigir-se a esglésies veïnes per participar en celebracions sagrades, pot haver-hi una reunió de la comunitat el diumenge per honorar Déu sota la direcció d'algú i d'acord amb les normes donades pel bisbe local.

—Celebracions paralitúrgiques i devocions populars

adaptades a la cultura popular o sortides d'ella.

—La situació actual demana amb major urgència que les parròquies siguin missioneres, anunciïn l'Evangeli als no creients... Serà molt fructuós que s'instauri a les parròquies una catequesi postbaptismal similar al catecumenat".

Després d'unes proposicions consagrades a les associacions d'apostolat i a l'Acció Catòlica, s'entra en el tema dels nous moviments (proposicions 14, 15 i 16). "Quan un moviment s'introdueix en una altra regió o nació cal que els seus dirigents estableixin un diàleg amb l'Església particular, a fi de definir les adaptacions que es

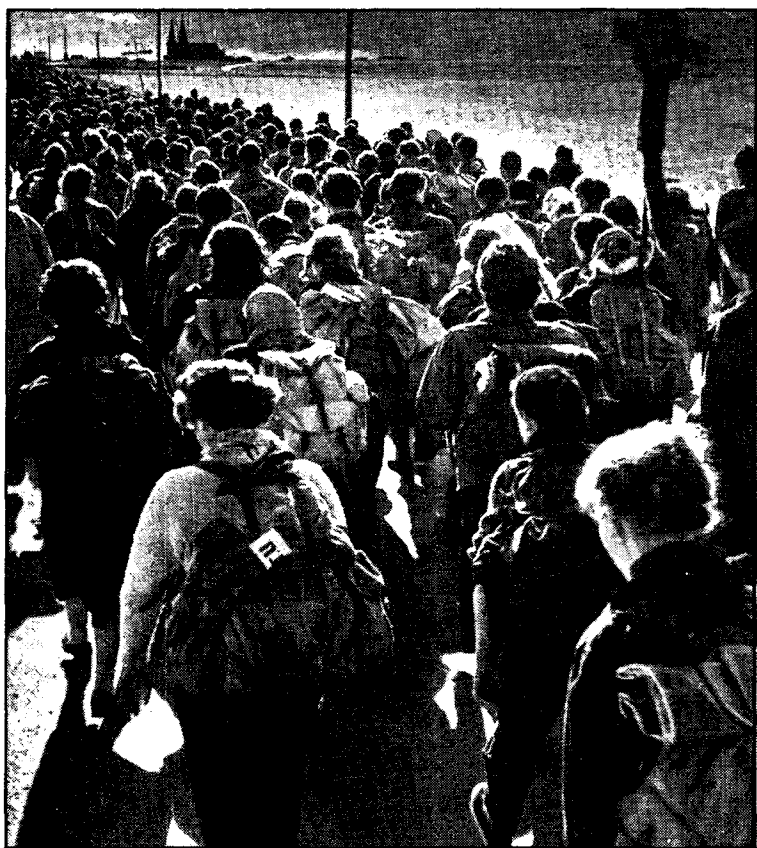
consideren necessàries, respectant l'índole del moviment perquè s'adapti a la cultura de les persones i, en alguns llocs, a la tradició eclesial d'altres ritus".

L'autoritat eclesiàstica a la qual pertany donar un judici sobre els moviments és el bisbe en la seva diòcesi, la Conferència Episcopal respectiva quan actui en el seu territori, la Santa Seu, per fi, si el seu camp comprèn diversos països. El Pontifici Consell per als Laics farà públics els criteris d'aprovació i d'exercici de l'apostolat.

Aquesta tercera part és la més àmplia. Primerament tracta de la participació del segle en la política, un dels majors accents del Sínode. Continuen d'altres proposicions sobre la llibertat, especialment religiosa; els drets humans; l'acció econòmica, cercant una solució al greu problema del deute exterior de les nacions pobres o amb menys possibilitats econòmiques; el foment de la pau, amb l'estratègia de la no-violència.

De la proposició número 29 a la 40 s'alternen suggeriments

PRIMERA PART: "Cridats per Déu a la comunió amb Ell i a la missió per la salvació del món"

ESTEVE SERRA PICOLA

Assessor d'Inversions
COLEGIADO Nº 416

Renda fixa un 14% net anyal
(mínim 1.000.000 ptes.)

A partir d'un milió de ptes. un 15% net, anual
comissió 1% sobre nominal

Borsa un 25% net, anual (mínim 1.000.000 ptes.)

Comissió un 10% sobre operació benefici sense cap més despesa

Adreça: Princesa, 20, pral. 1.ª 08003 Barcelona
Tel. (93) 315 11 74

Telex 93.377 TXSEE

SEGONA PART: "Els cristians laics dins de l'Església"

sobre diversos temes: la dimensió missional, el testimoni davant els fidels d'altres religions, la praxi ecumènica, els fidels sotmesos a persecució per la confessió de la fe, la cultura i la inculturació, l'influx del secularisme contra la cultura cristiana, la nova cultura tecnològica, l'influx dels mitjans de comunicació social, la religiositat popular, l'activitat de les sectes.

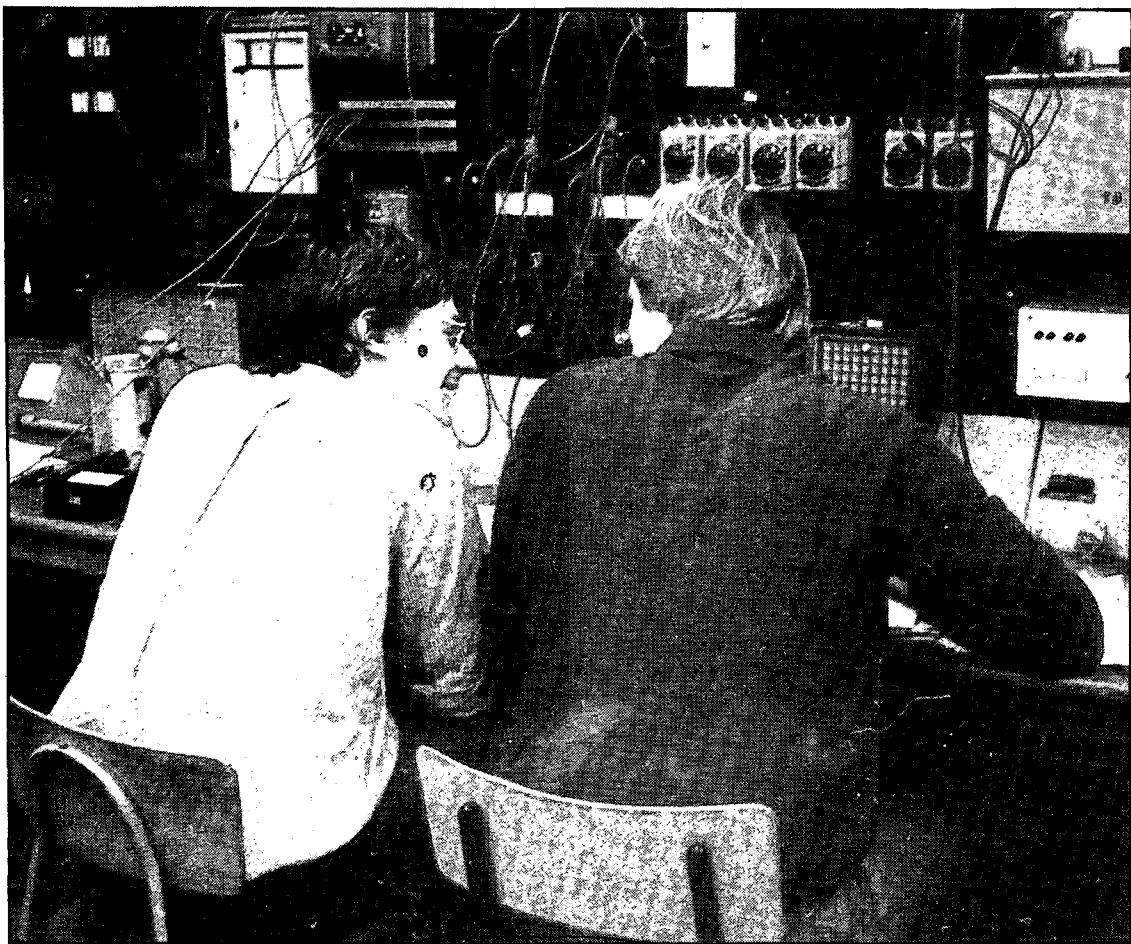
Llibertat d'ensenyança

Èmfasi particular rep l'ensenyança catòlica en col·legis i universitats. "En l'actual transició cultural —diu la proposició 44— han de fomentar-se en l'Església, per damunt de tot, la promoció de vocacions per a la tasca educativa, l'activa participació dels pares en la vida de l'escola, la formació d'una autèntica comunitat educativa (entre els pares, els sacerdots, els que ensenyen, els religiosos i religioses, els seglars i els representants dels estudiants). L'escola ha de ser defensada i promoguda metòdicament. Per tant, demanem als seglars que tinguin cura que l'elaboració de les lleis civils proposi i obtingui l'autèntica llibertat d'ensenyança.

Discriminació de la dona

La dona no ha estat oblida-

TERCERA PART: "Els laics cristians davant els canvis d'avui

da en aquest Sínode. Algunes de les sessions de debat han estat consagrades a elles. La proposició 46 està íntegrament centrada en la dignitat pròpia de la dona.

"Cal que l'Església reco-

negui tots els dons dels homes i de les dones per a la seva vida i missió i els posi en pràctica. Com a expressió de la seva missió, l'Església ha d'erigir-se fermament contra totes les formes de discri-

minació o abusos de les dones". A continuació s'expressen alguns desigs:

—Cal que s'evitin les expressions que en la forma de parlar discriminin les dones sense raó.

—La dignitat de la dona, greument vulnerable en l'estimació pública, ha de ser restituïda a través d'una efectiva observació dels drets de la persona humana i per la posada en pràctica de la doctrina de l'Església.

—En la vida de l'Església les dones han de participar, sense discriminació, en l'elaboració de plans i en la formulació d'opinions.

—Les dones que ja desenvolupen una tasca molt important en la transmissió de la fe i en serveis de tot tipus a la vida de l'Església, han de ser associades a la preparació de documents pastorals i plans missioners i han de ser reconegudes com a cooperadores de les missions de l'Església en la família, la professió i la comunitat civil.

D'altres temes finals

Tres proposicions versen sobre la família; també hi ha al·lusions als joves a la seva pastoral, recomanant el sentit de solidaritat dels joves en l'àmbit civil i polític; així com més enllà dels límits locals i nacionals, per fomentar la fraternitat comuna de tots els homes.

Per fi, hi ha una proposició sobre els malalts i els que sofreixen que obre i dona pas a l'última proposició consagrada a Maria, "Mare i exemple de tots els cristians".

GERMANOR AMB ELS NOSTRES MISSIONERS

Ja són més de 400 les missioneres i missioners que reben Catalunya Cristiana gràcies a les persones que "apadrinen" la seva subscripció.

La nostra fita és que tots els més de 1.500 missioners i missioneres de les diòcesis catalanes puguin rebre el setmanari. La comunicació amoroseix la solitud i dona el confort de la Comunió fraterna.

Cada setmana en publiquem una relació. ¡Sigueu "padrins" d'aquests germans i germanes nostres!

MISSIONERS QUE ESPEREN PADRÍ:

ALEXANDRE ALAPONT
P.O. Box 89
HWANGE
ZIMBABWE 10.500.- Ptes.

ROSER ALSINA
B.P. 256 M.C. KINDANGU
KIKWIT
ZAIRE 10.500.- Ptes.

LLUIS ALEGRE
Casilla 5854
CIPSA
LA PAZ
BOLIVIA 9.750.- Ptes.

FELIP AMENOS
Parròquia Ntra. Sra. M. Carmelo
Av. América, LAS ROSADAS Ap. 104
40122 CARACAS
VENEZUELA 9.750.- Ptes.

Butlleta de subscripció

Nom i cognoms
Direcció Tel
Població D.P. Província

subscriu a "CATALUNYA CRISTIANA" el missioner.....
(nom i cognoms)

L'import el faré efectiu mitjançant:

- ☐ taló que adjunto
- ☐ gir postal
- ☐ domiciliació segons l'adjunta autorització

Domiciliació: Banc/Caixa
Sucursal nº
Nº compte corrent
Població Província

Prego al Banc/Caixa que consideri aquesta butlleta com la meua autorització per aquest pagament.

Població: Data

Signatura:

"CATALUNYA CRISTIANA", c/. València, 244, 2on. 08007 Barcelona - Tel.: 215 27 39

BARCELONA

Basilica de Santa Maria del Pi. — Primera Jornada de Reflexió i Pregària. Se celebrarà el dia 29, diumenge, de 10 a 12, a la "Sala Sant Josep Oriol". La dirigirà el P. Josep Mª Segarra, caputxí de l'Ajuda.

Centre d'Estudis "Cristianisme i Justícia".— Dintre del cicle de conferències "Pragmatisme postmodern o solidaritat?", el dijous, dia 26 de novembre, J. Vives parlarà de "UNA RELIGIÓ DESMARCADA DE LA JUSTÍCIA: RETORN A VELLER ALIENACIONS? Lloc: c/ Roger de Llúria, 13. Hora: de 7'30 a 9'30. Informació: 317 23 38.

Casal del Mestre.— El dia 27 de novembre, celebrarem la festivitat de Sant Josep de Calassanç, Patró del Magisteri. A les 11 del matí, l'Associació Catòlica de Mestres, de Barcelona, honorarà al seu Patró amb la celebració de l'Eucaristia, en la Capella dels PP. Jesuïtes, del c/ Llúria, 13, presidida pel P. Antoni Udina s.j., mestre i fill de mestres. A les 12, al Casal, col·loqui sobre les nostres activitats i comentari sobre el moment actual, per l'Inspector d'E. G.B. Justo Fonseca. Com a cloenda, aperitiu obsequi de l'Entitat. Us esperem a tots: socis, amics i simpatitzants.

Cultes a honor de la Mare de Déu de la Medalla Miraculosa.— A la Parròquia de Sant Sever i Sant Vicenç de Paül, c/ Provença, 210. Se celebraran del dia 23 al 27, a les 6'30 de la tarda, amb el res de Vespres, Eucaristia cantada i homilia que predicarà Mn. Jaume Armengol, pvre.

Casa de Betània. Dia de Recés.— Per a noies i dones. Diumenge, dia 29 de novembre, primer d'Advent, de les 10 a les 18 hores. Tema: "La fidelitat del laic a la seva vocació eclesial". Director: P. Claudio Solano, o.p. Inscripcions: Bonavista, 37, Cornellà de Llobregat. Tel. 375 11 02 (Metro línia V Estació Gavarra).

"Maria i l'Església".— Aquest és el títol de la Conferència que, organitzada pel Moviment Dones d'Acció Catòlica, donarà Mn. Antoni Mª Oriol, professor de Teologia Moral a la Facultat de Teologia de Catalunya, el dimecres, dia 25 a les 5'30 de la tarda, al local de Moviment Dones d'Acció Catòlica, c/ Llúria, 7. 1er.

Teologia i Humanisme (PP. Dominics).— Schola Catechetica bíblica. Les classes d'aquest mes de novembre tindran lloc del dia 24 al 27, a les 19'30. Professor P. Gerardo Sánchez Mielgo o.p. sobre el tema: "Lectura de l'evangel·li de Sant Joan. Llibre dels signes (I). Informació i inscripcions: "Sala Penyaforat", c/ Bailèn, 10. Tel. 246 33 00. Barcelona 08010.

Delegació Pastoral de la Salut.— La Delegació de Pastoral de la Salut organitza la seva Assemblea Diocesana sobre "La humanització en el món de la salut". Diferents professionals donaran el seu testimoni. Hi haurà uns Grups de Treball per a aprofundir sobre el tema. La jornada i la ponència seran coordinades pel Sr. Joan Viñals, metge, delegat de Pastoral de la salut a la diòcesi de Lleida. Això serà el proper dia 28, de les 9'30 del matí fins a les 19'15 de la tarda, al Col·legi Maristes La Immaculada, c/ València, 370. Per a més informació i inscripcions: a la Delegació de Pastoral de la Salut, tels. 317 15 97, tots els matins de 10'30 a 1'30.

Casa d'Exercicis "Ntra. Senyora de Montserrat" (Caldes de Montbui).— Dona cinc dies de vacances a la teva ànima practicant Exercicis Espirituals, del 26 al 31 de desembre, sota la direcció dels PP. Cura i J. Espuela, cooperadors parroquials. Si el teu treball no t'ho permet, ¿No li donaries dos caps de setmana consecutius? Del 27 de novembre a les 21 h. al 29 a les 20 h., i del 4 de desembre al 6, amb el P. Cura, cooperador parroquial. Per informació: 08140 - Caldes de Montbui. Tel. (93) 865 00 96.

Centre Cristià dels Universitaris.— Continua el Taller de Teologia que aquest curs du el títol: "QUESTIONS BÀSIQUES DE LA FE", per Antoni Bentué. Totes les sessions se celebren en dissabte des de les 10'30 a les 13 hores. El calendari d'enguany és: novembre, dia 21. Desembre, dies 5 i 19. Gener, dies 9 i 23. Febrer, dies 6 i 20. Març, dia 5. Per a més informació, dirigiu-vos al CCU, c/ Villarroel, 81. Barcelona - 08011. Tel. 323 33 68.

TAULA RODONA.—El divendres, 27 de novembre, a les 8 del vespre. Tema: "El Sínodo dels laics". Hi intervindran: Joaquim Gomis i Cecília Bosch.

Video-Fòrum.—Dins el cicle: "Cinema i ideologia. Cinema de propaganda política". Divendres, 27 de novembre, a les 9 del vespre, cine-fòrum. Títol: Yakee doodle dandy. Director: Michael Curtiz.

Parròquia de Sant Oleguer.— (c/. Nàpols, 137). Amb motiu del Sínodo de bisbes sobre els laics en l'Església i en el món d'avui, els cristians de les tres parròquies de l'arxiprestat ens reunirem per dialogar i pregar, sobre la missió dels laics, els dies següents: Dijous, 26 de novembre, "Els laics a la llum de la teologia i el Dret canònic actuals". Orientarà la reunió en Joan Llopis. Dimarts, 1 de desembre, "Què ha dit i què no ha dit el Sínodo". Orientarà la reunió Na Cori Casanova. Dijous 10 de desembre, "Els laics avui: Experiències i esperances". Orientarà la reunió en Fèlix Martí. Les trobades tindran lloc a la Sala de Reunions de la Parròquia de Sant Oleguer, c/ Nàpols, 137, a les 10 h. del vespre.

GIRONA

CURSETS DE CRISTIAN-DAT.—Ens plau assabentar-vos de la celebració dels següents actes:

Ultreia Comarcal de la Selva, divendres, dia 27 de novembre, a les 10 del vespre, a l'església parroquial de Salitja. Tothom hi

és invitat.

Trobada de Joves a Montserrat, els dies 18, 19 i 29 de desembre. Els joves de Curssets de Cristiantat, anirem a Montserrat amb Mn. Jordi Carrera, on celebrarem una Trobada-Recés a la qual cordialment invitem a tots els joves. Informeu-vos trucant als tels. (93) 762 45 17 o al (972) 57 17 58.

Curset de Cristiantat.—Els dies 28, 29, 30 i 31 de desembre, a la Casa d'Espiritualitat de Banyoles, celebrarem el ja tradicional "Curset de fi d'any". Com sempre hi sou invitats tots: homes, dones i joves. Informeu-vos trucant al tel. 57 17 58.

Us ho comuniquem amb temps perquè us reserveu les dates.

LLEIDA

Curset de Cristiantat Mixt.— Organitzat pel Secretariat Diocesà de Curssets de Cristiantat, tindrà lloc els propers dies 27, 28 i 29 (de divendres tarda a diumenge). Està dirigit a totes les persones que busquen plenitud per a la seva vida, i fer una experiència del fonamental cristià. Informació: tels. 26 04 89 i 26 33 39 (pref. 973). L'acte de conclusió serà a les 7 de la

tarda a la Casa d'Exercicis de la Seu Vella de Lleida.

TARRAGONA

1ª Trobada Comarcal de subscriptors de "LLUVIA DE ROSAS".—Se celebrarà, el diumenge, dia 29, al Convent dels Pares Carmelites, del c/ Assalt, 11, de Tarragona. "Lluvia de Rosas" és una revista d'espiritualitat carmelitana, publicada pels PP. Carmelites de Catalunya i Balears. La direcció i redacció es fa al Santuari de Santa Tereseta, de Lleida. El programa de la Trobada és el següent: 9,30, acollida; 10,30, celebració de l'eucaristia; 11,30, Conferència sobre "Santa Teresa de l'Infant Jesús, un testimoni d'esperança", pel P. Juli González; 13,30, dinar de germanor. Temps lliure. Tarda: a les 16, àudio-visuals. A les 17, Vespres solemnes i comiat. Cal crear lligams d'amistat i de comunió en la fe entre tots els grups que, a la ciutat de Tarragona i arreu de la comarca, s'esforcen per viure l'evangel·li a través de l'espiritualitat teresiana. Per a més informació: PP. Carmelites Descalços, de Tarragona. Tel. 23 73 12.

"Oratorium" escola i aula de cant gregorià

Per tercer any consecutiu, **Oratorium** ha reprès, en el seu marc habitual de l'Oratori de Sant Felip de Barcelona, les celebracions amb cant gregorià, la música reconeguda com a pròpia de la litúrgia romana. Fidel a la línia dels cursos anteriors, l'escola manté, viu i actual, el projecte d'expandir la bellesa del cant gregorià, de tant llarga història a l'Església i al nostre país, i de posar-lo a l'abast de l'home d'avui. I, com sempre ha insistit, sense motivacions de nostàlgia o de romanticisme funest.

El seu anhel de difusió tingué el darrer diumenge d'octubre un feliç acompanyament. La Societat Filatèlica Nacional celebrava a Girona una trobada d'associats. **Oratorium** fou invitat a cantar la santa missa celebrada a la catedral de la vella ciutat de les pedres mil·lenàries. La cloenda de la festa religiosa incloïa la primera audició dels "Goigs a la Mare de Déu del Déu vos guard", l'escultura de la qual, obra de Busquets, pot admirar-se en una fornícula a mig aire de la façana principal.

La lletra dels Goigs esmentats, confiada a l'estimat i pulcre poeta mossèn Pere Ribot, és una invitació, del primer al darrer graó de la llarga escalinata, a un pelegrinatge de belles imatges d'alenada espiritual, que ens duen fins al "Déu vos guard" de Maria al mateix llinar del temple catedralici. Joan M. Aragonès, director de l'aula gregoriana, autor musical d'un llarg estol de Goigs contemporanis, ha escrit una melodia viva, aïrosa, essencialment popular, procurant infondre-li, com ell diu, l'esperit i el sabor dels segles antics que motivaren les cobles i llaors, els virolais i Goigs a honor i lloança de la Mare de Déu i dels sants.

Finida la celebració religiosa, els components de l'expedició es traslladaren al veí santuari de la Mare de Déu dels Àngels, per tal de guanyar el jubileu de l'any marí. Complerts tots els requisits de la visita es cantaren els Goigs de l'advocació mariana dels Àngels, i es venerà la imatge, de factura moderna, situada al cambril del santuari.

Voldríem remarcar com, sovint, i quasi en l'anonimat, grups del nostre país exerceixen, avui dia, en diversitat de facetes i d'activitats cristianes, una labor positiva de formació i de cultura religioses per tal d'enaltir els valors inherents a la nostra condició de fills de Déu. **Oratorium** n'és un d'ells. Els 55 expedicionaris eren, com a pelegrins, el clar exponent de l'ofrena joiosa, del treball entusiasta, de l'esforç abnegat, virtuts que, sortosament, comprovem en d'altres grups com els, suara, exposats.

Aplaudim amb goig la meritòria tasca d'aquesta escola i aula de cant gregorià, la qual recolza la seva actuació, fent-ne lema d'apostolat, com "un espai comunitari de gratuïtat, de pregària i de silenci al cor de la ciutat".

E.B.M.

P E T I T S A N U N C I S

VARIS

SOLTERA 54 anys desitja relacionar-se amb solter o vidu fins a 60 anys, de Barcelona o província. Tel.: 217 71 39. Fins matrimonials.

TAXISTA fadrí 40 anys desitja conèixer fadrina no fumadora fins matrimonials. Tel. 410 01 66.

SANTA MARTA Servei a domicili de ATS, INFERMERES, PUERICULTORES, AUXILIARS. Informes: Tel.: 245 37 58.

SOLTER 43 anys desitja conèixer senyoreta. Fins matrimonials. Tel. 422 48 48.

SOLTER 37 anys cerca noia fins matrimonials. Escriu: ref. Joaquim Riera Moreno. Sant Josep Oriol, 10 b. 08302 Mataró.

CORRESPONDÈNCIA amb nois i noies 21-24 anys desitja Montserrat Marcé - Apartat 908. Tarragona.

VIDU 59 anys. Fins matrimonials amb Sra. soltera o vidua. Tel. 830 08 48.

SENYORETA 51 anys vol casar-se amb senyor formal. Informació: Tel. (977) 82 50 01 de 21 a 23 hores.

TOXICOMANIES ASSOCIAT. Rda. Universitat, 20 3r 3a. Barcelona. Té consultori gratuït diàriament de 4.30 a 7.30. Tel. 317 07 49. Dimecres atenció psicòloga especialitzada per afectats droga i familiars.

ES BUSCA Sra. de confiança per tenir cura d'anciana tardes 4.30 a 9.30. Envieu referències a Jesús Bosch. Joan Güell 154 esc. A. 2n. 2^a 08014 Barcelona. T. 322 64 07 de 10 a 12.

AUXILIAR clínica amb títol perruquera s'ofereix a persona que ho necessiti en la seva casa. Preu acadèmia. Tel. 254 94 12 hores treball. Tel. 323 10 43 de 21 a 23.

TREBALLARIA de xòfer particular o mosso de garatge, fins i tot de nit. Tinc 57 anys, carnet de conduir i sóc molt responsable. Tel. 235 70 47 de 5 a 8 tarda.

BUTAQUES DE TEATRE, de fusta natural, envernissada en bon estat de conservació. Preu a convenir. Truqueu els telèfons. 357 70 16 de 9 a 15 hores, 357 40 39 de 15 a 17 hores, 427 73 27 de 18 a 21 hores.

VENDES

FINQUES GUANTER
(A.P.I.)

VENDA DE XALET I APARTAMENTS en els millors indrets de l'Escala (Costa Brava). Preus interessants. **FINQUES GUANTER** (A.P.I.) Avinguda Ave Maria, 7. Tel. (972) 77 02 72.

PER PRIMERA VEGADA, DES DEL CONCILI VATICÀ II, ÉS A L'ABAST DELS FIDELS DE PARLA CATALANA EL

MISSAL FERIA

EN EDICIÓ DE FORMAT MANUAL, PER ALS DIES NO FESTIUS

Amb els textos eucològics i lectures de les misses de totes les fèries de l'any, de les celebracions del Propi dels sants, de les misses del Comú, rituals, per diverses necessitats, votives i de difunts. Ordre de la missa amb les pregàries eucarístiques del Missal romà, la pregària V (del Sínodo suís), les de reconciliació i d'infants.

De venda a les llibreries

Format, 11 x 17 cms. - 2.208 pàgs. paper bibloprimat - Impres a dues tintes Enquadernació de simil·pell - P.V.P. (amb IVA), 5.150 ptes.

EDITORIAL REGINA, S.A. - Mallorca, 87 i 89 - 08029 BARCELONA

Si voleu anunciar, ompliu la BUTLLETA D'INSERCIÓ a base d'una lletra per quadrat, deixant un espai en blanc entre cada paraula i envieu-ho junt amb un taló nominatiu de l'import total del vostre anunci a

CATALUNYA CRISTIANA, carrer València, 244. 2on. 08007 - Barcelona

NOM

ADREÇA

POBLACIÓ Tel.

PREU LÍNIA SETMANES

-----	100 pts.
-----	200 pts.
-----	300 pts.
-----	400 pts.
-----	500 pts.
-----	600 pts.
-----	700 pts.

Calculeu l'import que haureu d'abonar multiplicant el preu de l'anunci pel nombre d'insercions.

Adjunteu un taló o gir postal a nom de CATALUNYA CRISTIANA, carrer València, 244. 2on. 08007 - BARCELONA

GIRONA

El Dr. Camprodon recorda la Mare Teresa en la missa de Sant Narcís

"La fidelitat a la fe ha d'estar per sobre de la política"

GIRONA.— Monsenyor Jaume Camprodon, bisbe de Girona, va presidir la solemne missa concelebrada en honor del patró de la Ciutat, sant Narcís, el passat dia 29 d'octubre. A la cerimònia, hi assistiren les autoritats civils i militars, presidides per l'alcalde, Joaquim Nadal.

Déu i la naturalesa

A l'homilia, monsenyor Camprodon, recordà el viatge de la Mare Teresa de Calcuta a Rússia on fou homenatjada per la comissió soviètica per la pau. Quan la religiosa va manifestar que donava gràcies a Déu pel seu treball en favor del pobres, el president de l'esmentada comissió va comentar: "Nosaltres parlem de naturalesa i vós parleu de Déu: no creieu que és la mateixa cosa?" El bisbe de Girona afegia que "davant d'aquesta monja ens adonem que la bonesa només pot venir de Déu i ella ens ho diu en les llargues estones que passa en la seva contemplació".

Monsenyor Camprodon recordava també que "l'ateisme, com el totalitarisme, només es poden mantenir si no es permeten mai cap mena de concessió: ni mirant amunt ni mirant avall". I afegia: "No ens ha d'estranyar tant de rigorisme perquè mirant amunt sembla que es veu l'infinit" i si mirem avall trobes també l'infinit en la gepa arruïllada, plena de caritat, de la mare Teresa, aixecant el pobre de la cendra".

La fe en un Déu encarnat

El Bisbe de Girona recordà finalment l'anècdota d'un cap d'un partit polític que havia advertit

El cristià no pot deixar la fe a casa quan actua en la vida pública.

als seus militants que no l'importava si tenien o no religió, però havien de tenir clar que en entrar a les reunions del partit havien de deixar les seves creences al guardaro.

I afegí: "Aquest polític no havia entès que la fe cristiana és la fe en un Déu encarnat, que la fe és com la llum que és expansiva".

I acabava monsenyor Camprodon: "La reducció de la fe al camp privat equival a renunciar a la

convicció que Jesús és el camí, la veritat i la vida i equival a subordinar la fidelitat a la fe a la fidelitat al sistema polític, però la fe Jesucrist ha de ser una fe confessada".

Assemblea general ordinària del servei de colònies de vacances

Es va celebrar fa poc al col·legi

menor bisbe Cartaça de la ciutat de Girona.

Un cop aprovats l'acta de l'assemblea anterior, l'estat de comptes de l'any 1986 i de la Casa de Colònies dels Arcs de Santa Pau, es procedí a la renovació de càrrecs de l'equip diocesà d'aquest Servei: President, secretari i tres vocals.

De secretària es presentà Caterina Vilamitjana i Pujol, de Torroella de Montgrí, que va ser elegida per 29 vots dels 30 emesos pels diversos centres federats.

Davant l'absència d'una candidatura per a president, es va aprovar aquesta fórmula: l'actual president, Sr. Joan Forasté, continuarà de president en funcions durant 6 mesos (aprovat per 28 vots).

Com a vocals van ser elegits:

—Josep M. Garcia i Balda, de Palafrugell (28 vots).

—Jordi Homet i Corbí, de Sant Narcís (29 vots).

—Josep Muñoz i Bueno, de Blanes (28 vots).

El mes de maig hi haurà assemblea extraordinària i en Jordi Homet i Corbí es farà càrrec de la presidència del Servei de Colònies, Casals i Clubs d'espali.

M. CABALLÉ

Mort de Baldomer Busquets, president de la Caritas gironina

GIRONA.— El dimarts dia 27 propassat, va morir a Girona Baldomer Busquets, que ha estat durant més de quinze anys, president de Caritas Interparroquial de la Ciutat.

Aquesta entitat va néixer per tal de donar resposta a les moltes necessitats socials existents a Girona-ciutat, d'una manera solidària de forma que no fos cada parròquia pel seu compte la que intentés ajudar a qui ho necessiti, sinó que es pogués fer d'una manera organitzada, comptant amb l'ajut de personal qualificat, i amb els mitjans que s'apleguessin per part de totes les parròquies gironines i dels particulars.

Baldomer Busquets va desenvolupar una feina molt dilatada en aquest camp, proposant i portant a terme tota mena d'iniciatives, formant part de comissions i ponències i impulsant, en definitiva, l'ajut a les persones necessitades, tant per manca de feina, per malaltia, transeünts, etc.

Home dialogant i obert, sabia guanyar-se l'amistat i el respecte de tothom qui col·laborava amb ell en aquesta difícil missió, autoimposada a ell mateix com un servei als més necessitats. A l'enterrament, hi assistí un gran nombre d'amics que ompliren de gom a gom l'església parroquial de Vista Alegre.

Es crea una parròquia per a militars a Girona

L'arquebisbe castrense monsenyor Estepa, ha erigit una parròquia per a militars, tant els que estan de servei actiu com els de la reserva i també per als seus familiars, que tindrà la seva seu en el quarter General Álvarez de Castro, del carrer Emili Grahit, número 4. Cada dissabte hi haurà missa a les sis de la tarda en la capella de la comandància de la Guàrdia Civil i tots els diumenges i dies de festa en l'església parroquial de l'esmentat quarter. El rector és mossèn Josep Ramió i Pujadas, capellà castrense, fill de Girona mateix.

M.C.

BARCELONA

A l'obertura de l'Acadèmia Catòlica de Sabadell

Monsenyor Moncadas analitza a grans trets la família de l'any 2000

SABADELL.— El bisbe de Solsona, monsenyor Moncadas, ha presidit fa poc l'obertura de curs de l'Acadèmia Catòlica de Sabadell. Amb la sala "Lluís Carreras" plena de gom a gom, monsenyor Moncadas donà una excel·lent lliçó sobre "La família de l'any 2000".

El conferenciant partí de la base que, abans, la família influïa en els medis socials i espirituals, però avui, la influència ve dels amics i de l'ambient extern, la qual cosa fa que falti un procés de maduració. Avui ja hi ha gent i institucions que realitzen el que abans feien els pares; —catequesi, guarderies, educació, diversions, etc.— ara ja tot és al marge de la família amb una estructura democràtica, en la qual el pare presideix, però no governa, la mare treballa i les funcions domèstiques i autoritàries queden repartides, ja que la mare, dins aquesta "família nuclear" viu emancipada.

En la caiguda total dels símbols, la cerimònia nupcial queda simplificada, i la pregària en grup familiar s'ha perdut. Els esque-

mes mentals són diferents entre els membres de la família. El model tradicional ja no es té en compte, i fa patir la falta de continuïtat. Els fills no accepten l'estatut dels pares, ni aquests el comportament dels fills, i d'aquí vénen els trencaments familiars, el conflicte de generacions i els divorcis, perquè uns no aguanten els altres. Hi ha una dispersió de criteris i d'inadaptacions: horaris diferents, treballs, hobbies, esports, lectures, televisió, evasions...

Sobre aquests precedents monsenyor Moncadas va establir diversos criteris i suggeriments sobre la família del 2000 i donà un missatge d'esperança.

La crisi de la família no vol dir la seva mort; la família té futur, malgrat la crisi. Cal la reintegració de la família com a institució necessària i perdurable; cal sortir de la instal·lació i caminar cap endavant tot acceptant els canvis en una etapa de transició entre el model patriarcal tradicional i el model democràtic del futur.

D. VIÑAS

SRA. DOLORS

Compra mobles antics i tota mena de objectes antics, pisos sencers

Paguem al comptat

Tel. 201 96 30

TARRAGONA

Els arxiprestats han de ser un lloc de coordinació i de realització d'una autèntica pastoral de conjunt

“Anunciar Jesucrist en el nostre món”

TARRAGONA.— L'arquebisbe de Tarragona, Dr. Ramon Torrella, amb el seu Consell de Direcció han establert que els objectius pastorals de l'Arxidiòcesi per al trienni 1987-90 siguin els de la Conferència Episcopal Espanyola.

És a dir: la finalitat general és: **anunciar Jesucrist al nostre món.** Aquesta finalitat general es descompon en quatre objectius: 1.- Avivar les arrels de la vida cristiana. 2.- Enfortir de manera efectiva la comunió eclesial. 3.- Promoure un laicat participant i apostòlic, i 4.- Evangelitzar els pobres, amb els pobres i des dels pobres.

S'ha arribat a aquesta decisió a proposta dels responsables dels serveis diocesans (delegacions i secretariats); els quals, després d'examinar diferents possibilitats, acordaren proposar aquests objectius pastorals com a objectius diocesans per trobar-los ben formulats i adaptats a la realitat i el moment que està vivint l'Arxidiòcesi.

Els organismes més directament pastorals, coordinats per la Vicaria Episcopal de Pastoral diocesana, han elaborat la seva programació pastoral per a l'aplicació dels objectius durant el present curs 87-88. Han intentat programar la realització d'accions concretes, mitjans materials i de persones, responsables, revisions i avaluacions, amb un calendari de jornades i reunions diocesanes del present curs.

El pla diocesà del present curs ha estat presentat als preveres en una “jornada sacerdotal diocesana” celebrada el dia 26 del passat

Aquest és el lema de la finalitat general dels objectius pastorals de l'arxidiòcesi.

mes d'octubre. La reflexió teològica fou a càrrec del Dr. Armand Puig i versà sobre “La comunió i la missió eclesials”. El treball per grups es realitzà per sectors pastorals: catequesi, ensenyament, joves, missions, pastoral social, litúrgia i ministeris, moviments i associacions d'adults i pastoral familiar i vocacions i es reflexionà sobre com realitzar el pla pastoral en els arxiprestats. L'intent és que es treballi en els arxiprestats amb

una pastoral per objectius a fi que els arxiprestats siguin cada cop més un lloc de coordinació i de realització d'una autència pastoral de conjunt.

Seminari major i arxiprestats, temes tractats pel Consell Presbiteral

Recentment ha celebrat el

Consell Presbiteral la primera reunió del curs 87/88. El senyor arquebisbe, Dr. Ramon Torrella, va sometre a consulta el projecte d'un Seminari interdiocesà a Barcelona, que agruparia els estudiants d'alguns bisbats catalans que cursen els estudis a la Facultat de Teologia de Catalunya. La quasi totalitat dels consellers va donar el seu parer favorable a aquesta proposta. El Consell també va estudiar un projecte de remodelació dels arxiprestats preparat prèviament pels arxiprestos de les capitals de zona i els Vicaris, generals i episcopals, d'acord amb aquest projecte els actuals 17 arxiprestats quedarien reduïts a 10 ó 11. Segons el parer dels consellers quedarien clars els arxiprestats de: Tarragona-Centre, Tarragona-Perifèria, Reus, Baix Camp, Falset-Cornudella Alt Camp i el Vendrell. Queda pendent d'ulteriors reflexions veure si el Tarragonès es millor que sigui un sol arxiprestat de: Vinaixa, Montblanc, Santa Coloma de Queralt i Sant Martí de Maldà. Aquestes qüestions seran objecte d'estudi en una propera reunió amb tots els arxiprestos. També ho serà el tema de la potenciació dels arxiprestats a fi que siguin cada dia més un lloc de coordinació i de realització d'una veritable pastoral de conjunt.

Trobada d'Educadors creients

El dissabte dia 31 d'octubre al col·legi “Sagrat Cor” de Tarragona tingué lloc la 1.ª Trobada d'E-

ducadors creients del present curs 1987-88.

A l'acte assistiren una cinquantena de professors, que exerceixen la seva tasca a uns trenta centres escolars. Vinguts de diferents indrets, des de l'Albi fins a Bonavista, i de diferents nivells educatius, des de Preescolar a BUP/FP, dedicaren el matí a la reflexió, al diàleg i a la pregària.

Durant bona part de la trobada es féu present el Sr. Arquebisbe, fent així palès el seu interès per la qüestió educativa i per les persones que s'hi dediquen. La reflexió i el diàleg en grups va anar sobre el tema de “El mestre, educador de valors en un món canviant”, a partir d'unes pistes que va proposar Mn. Giménez, Delegat d'Ensenyament. Els grups van constatar les dificultats que hi ha per assolir aquesta responsabilitat d'esdevenir “educadors de valors”, però al mateix temps reconeixen que era una qüestió irrenunciable de tot educador.

A l'hora d'estructurar aquestes trobades es decidí fer-ne una de pròxima el dia 23 de gener, i constituir un petit grup per coordinar-ho, integrat pel Delegat d'Ensenyament, i els educadors Magda Fabregat, de Riudecanyes, Francesc Guirado, de Tarragona, i Joan-Andreu Torres, del Col·legi “Sant Josep Obrer”, de Tarragona.

Es va acabar amb la celebració de l'Eucaristia, per agrair a Déu el començament d'aquestes trobades, i per demanar la seva ajuda a l'hora de dur a terme la noble tasca educativa.

FETS I CRITERIS

El camp i la ciutat

La nostra època està marcada per un fet profund i intens: l'èxode del camp a la ciutat. La causa principal és ben coneguda: el desenvolupament econòmic provoca una disminució de treballadors al camp i un augment de treballadors a la indústria i al sector anomenat “serveis”.

El món rural ha sofert una transformació radical en passar de l'arada al tractor i necessitar així de menys braços. D'aquesta manera molts matrimonis joves es veieren empesos a anar a treballar a la ciutat per poder trobar mitjans de vida.

La inseguretat de les collites, l'educació dels fills i el desig de millorar augmentaren, encara més, l'atractiu de la ciutat.

A casa nostra tenim exemples ben significatius d'aquest moviment del camp cap a la ciutat. Així la comarca del Priorat tingué, durant els anys 1961-1981 un descens d'un 27% de la seva població total. La Conca de Barberà també va disminuir, durant el mateix període, en un 10%. En l'altre sentit, la ciutat de Tarragona, en el decenni 1961-1970, passava de 43.500 habitants a 78.200, xifres que mostren un augment de població del 80%. Barcelona, en el període 1960-1968, augmentava la població en 200.000 habitants, és a dir en un 13%. I, en els anys 1960-1970, Santa Coloma de Gramenet, de 32.000 habitants n'arribava a tenir 106.000, amb un augment del 230%.

La ciutat ofereix possibilitats de treball per a les noves indústries i per als sectors del comerç i de l'administració. Compta amb centres d'educació i de cultura. S'hi troben nombroses les escoles, les facultats i les biblioteques. Molts hospitals i clíniques donen resposta a les necessitats de la salut.

La gent del camp té arrels més profundes i, als pobles, la vida permet el coneixement personal i una convivència més comunitària. A la ciutat predomina el desarrelament, l'anomiat i moltes persones experimenten la solitud i s'hi senten com estrangers.

Si abans la fugida del camp va originar les grans ciutats, ara, cada vegada més, hi ha l'èxode massiu de la ciutat al camp els caps de setmana i durant el període de vacances. Sembla que les persones desitgen omplir els seus pulmons d'aire pur, contemplar el cel blau i els colors naturals del paisatge.

Les ciutats, que haurien de ser llocs privilegiats de l'existència humana, d'exercici de la responsabilitat i de pacífica convivència, s'han convertit dissortadament en espais on s'estenen la delinqüència, l'alcohol, la droga, la violència i l'erotisme.

El camp i la ciutat es troben cada dia més relacionats per la facilitat dels transports i pels mitjans de comunicació social.

Totes dues realitats, la del món rural i la de la ciutat necessiten ser humanitzades; és a dir, s'ha d'evitar que siguin víctimes sacrificades a les exigències del progrés tècnic i econòmic.

La societat té el deure, envers els agricultors, de facilitar aquells ajuts i serveis que els permetin viure en aquelles condicions que són patrimoni de tots els ciutadans. L'Església ha de promoure persones responsables que, per amor de l'Evangelí, col·laborin en les noves formes de vida associativa i creïn aquells nous espais de solidaritat que tanta falta fan, sigui al món rural, sigui a les ciutats.

RAMON TORRELLA I CASCANTE
Arquebisbe de Tarragona i Primat

LA LLAR DEL LLIBRE

es complau a destacar la sèrie

AGATHA CHRISTIE de la col·lecció Nova Terra

En acurades traduccions, les aventures de Hercule Poirot, de Miss Marple i d'altres detectius creats per l'exuberant inspiració d'Agatha Christie, la reina indiscutible de les novel·les de misteri i de suspens.

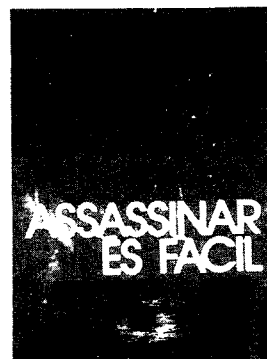
Títols publicats:

1. Tres ratolins cecs (La ratera)
2. I aleshores no en quedà cap (Deu indiats)
3. El Nadal de Hercule Poirot
4. El tren de les 4.50
5. Cursa de bumerang
6. Mort en el Nil
7. Un, dos, corda'm la sabata
8. Hotel Bertram
9. Maldat sota el sol
10. Un cadàver a la biblioteca
11. S'anuncia un assassinat
12. El misteri del Tren Blau
13. El xiprer trist
14. El mirall s'esquerdà
15. Assassinar és fàcil
16. Joc de miralls
17. Cinc porquets
18. Un grapat de sègol
19. La mort de Lord Edgware

De pròxima aparició:

20. Mrs. McGinty ha mort
21. Mort en els núvols
22. Els elefants tenen bona memòria

ELS TROBAREU A TOTES LES LLIBRERIES

URGELL

Declaracions de monsenyor Martí entorn de l'anomenat impost religiós

Calen solucions evangèliques per no condemnar a fam els capellans de les parròquies rurals

LA SEU D'URGELL.—Els dispositius de determinada premsa encara s'han disparat en tractar el tema de l'aplicació de l'impost religiós el 1988. L'Església d'Espanya no ha intervingut en l'aplicació d'uns acords signats el 1979. Monsenyor Martí recorda la nota de premsa feta pública per l'Oficina d'Informació de la Conferència Episcopal: "Ni la Conferència Episcopal, ni la Nunciatura han realitzat gestions davant el govern per a ajornar un any l'aplicació del nou sistema d'assignació tributària".

El bisbe Joan comentava a Catalunya Cristiana: "El Govern va tenir l'atenció de fer-nos-ho saber un parell de dies abans d'introduir aquest capítol als pressupostos de l'Estat. La Comissió Permanent de l'Episcopat hi va donar el vist i plau".

Segons la nova fórmula de subvenció l'Estat el primer any lliurarà a l'Església el 0'5239 de l'impost de la renda de les persones físiques que vulguin destinar la seva aportació a l'Església catòlica. La fórmula tindrà un termini de tres anys i l'Estat, si cal, complementarà el tribut dels fidels fins als 13.354 milions de ptes. de l'assignació actual. Després li donarà solament el que reculli dels fidels, l'objectiu final és la supressió de l'impost religiós i que l'Església visqui dels seus propis recursos. "L'Església, ha declarat el Bisbe, guanya en imatge i també en independència. Veurà que realment a Espanya hi ha aquella

Església que els fidels volen que hi hagi".

Al Bisbe d'Urgell el preocupa, però, el futur del clergat rural i dels suburbis de les ciutats, són els preveres als quals va destinat el 90 o 95% de l'ajuda estatal. Diu el Bisbe: "Les parròquies de les ciutats grans viuen pràcticament

dels seus recursos. Els ordes religiosos i infinitat d'institucions religioses avui també són autònoms econòmicament. Aquests diners que l'Estat dona a l'Església són exclusivament per omplir i tapar un capítol del pressupost que és el de sou del clergat i encara no de tot el clergat...

Serà bo que en aquest capítol s'arribi a una independència sempre i quan anem trobant fórmules per respectar dignament la situació d'aquest clergat que s'entrega de forma exclusiva al servei de la gent i que cobra uns sous mínims".

Monsenyor Martí afegeix amb contundència: "Una solució evan-

gèlica, no seria condemnar a fam els capellans, sobretot de les parròquies rurals i de suburbis". S'ha de trobar una solució evangèlica sinó, assenyala el bisbe, això portaria a "uns transvasament de clergat i a l'abandó del món rural".

ANTONI MIRABET

IMPROMPTU

Sentir passar...

Veure passar és molt interessant. Veure passar gent, i fets, i coses. Veure passar des d'una cadira de la Rambla, des de la terrassa d'un cafè... intentar endevinar com és cada una o senzillament una de les persones que circulen amunt i avall, amb aire ple de gràcia o desmanegat, indolentment o enfervoritzat per ves a saber quins afers... gent encuriosida que, per veure millor, encasta el nas contra el vidre d'un aparador... gent indiferent que avança amb aire de saber-ho tot, de "passar" de tot. És, sens dubte, un exercici interessant i estimulante.

Però el verb passar també el podem acompanyar d'un altre verb: el verb sentir. I aleshores adquireix una dimensió potser, fins i tot, més interessant. Perquè sentint passar persones, i fets, i moments de vida que se'ns claven a l'ànima deixant rastre inesborrable de la seva presència en nosaltres i en la comunitat... Quan es viu intensament, aquest sentir passar aclofa les espatlles, ens marca el front, ens blanqueja el cabell.

Aquest matí m'he trobat cara a cara amb un amic, sacerdot, que feia molts anys que no veia, que no havíem tingut cap conversa. Els nostres camins eren diferents... I he sentit que havia passat el temps, marcant-nos inexorablement...

I sento, com cada any, que passa aquest diumenge darrer del cicle litúrgic, que m'invita a pensar què és el que en mi ha deixat rastre durant aquest temps, que em valgui per començar el nou cicle i avançar, encara que sigui lentament, vers l'incògnit horitzó.

ORIOL CAMPS

GLOSSES DOMINICALS

Sobre la delinqüència

Fa aproximadament un any que es va celebrar un congrés nacional de pastoral penitenciària. Poc després, fou publicat un document episcopal amb aquest títol: "Les comunitats cristianes i les presons". Amb aquest escrit ha passat com en d'altres: unes notícies breus en la premsa diària i en les revistes. Tot i que aquests documents tenen un valor indubtable i un contingut molt ric! Però els catòlics i les comunitats cristianes probablement els han ignorat.

Aquell congrés va cridar l'atenció per haver escomès el problema de les presons. Dos fets semblen inqüestionables: Primer: en les presons del nostre país els presos reben un tracte poc humà, per les instal·lacions dels edificis i per les mateixes estructures. Segon: en general, els presos surten de la presó pitjor de com hi han entrat. Sembla que les autoritats competents són lentes en la tasca legislativa o judicial i, quan es pretén construir noves presons per fer-les més humanes, ningú no les vol. Tot són protestes i manifestacions: personals i col·lectives.

El problema de la delinqüència és delicat. Actualment el nostre país és sotmès a coses tan tremendes com són el terrorisme, la violència i l'assassinat. Per això s'explica que la gent reaccioni d'una manera simplista i senzillament condemnatòria.

L'esmentat document episcopal no deixa de reconèixer que "la societat té dret a protegir-se contra la delinqüència i la criminalitat". Però el problema rau a determinar el "com" i "manera". D'altra banda i des d'un altre punt de vista, la societat s'ha d'interrogar sobre "la seva responsabilitat". ¿No diu res a la nostra consciència el fet que "els establiments penitenciaris es nodreixen fonamentalment d'homes i de dones que pertanyen al món dels pobres"?

Aquest fet invita a l'estudi de les causes últimes de la delinqüència. La primera és "la injustícia

social". Els bisbes diuen taxativament: "No han nascut delinqüents. Se n'han fet, els hem fets delinqüents". En la nostra societat hi ha greus desigualtats socials i econòmiques que provenen, no poques vegades, de faltes greus en la moralitat pública i en l'ètica professional. ¿No caldria escoltar més atentament els qui denuncien el fet que avui, en el nostre país, molts pobres són cada dia més pobres i no pocs rics cada vegada més rics? El document al qual em vaig referir parla de les "institucions que aconsegueixen guanys desorbitats, dels negocis que es fan i s'augmenten d'una manera injusta, dels abusos de poder, de la corrupció pública".

Cal destacar a propòsit d'això, les reflexions del fiscal general de l'Estat espanyol, en l'informe d'aquest any, sobre les motivacions socials criminalistes. Després d'esmentar la droga —que va qualificar de "font primordial"— va recordar també "l'apoteosi del consum, l'alteració substancial dels valors clàssics, la virtualitat d'un pragmatisme materialista". És a dir: el descrèdit de la moral i de la religió, que ha arribat a cotes molt altes en el nostre país.

Essent impossible tractar aquí tots els aspectes d'una qüestió tan delicada i difícil, com és la delinqüència, els cristians no podem oblidar els qui, ara mateix, són a les presons. Pius XII deia d'aquests que són persones "intoxicades precoçment per la perversitat de la societat dels nostres dies". I Joan Pau II va recordar, fa poc temps, que en cada un d'ells "hi ha una dignitat humana que no està destruïda, una necessitat de ser estimats i un desig d'estimar, una consciència que continua essent capaç del bé i de la veritat". Són germans nostres i, com nosaltres, fills de Déu! Per això, és urgent una bona pastoral penitenciària.

NARCÍS JUBANY
Cardenal-Arquebisbe de Barcelona

VIC

Esperonats pel carisma evangelitzador de Claret

La família claretiana de Catalunya s'aplegà a Vic

VIC.—Ha tingut lloc a Vic, a redós del Sepulcre de sant Antoni Mª Claret, la II Trobada de la Família Claretiana. Es tracta d'un aplec festiu que pretén de reunir, cada any, les diferents branques de religiosos i laics que participen del carisma evangelitzador de Claret. També hi són convocats els familiars dels claretians i d'altres persones que col·laboren o sintonitzen amb la tasca claretiana. Enguany s'hi han concentrat unes 300 persones de diferents indrets de Catalunya.

Per a la vigília estava prevista, sobretot de cara als joves, una Ruta Claretiana de Viladrau (on el Pare Claret va iniciar les seves campanyes missioneres) a Vic. Però el fanigueig i la boira baixa dels camins va obligar a canviar parcialment els plans. Es realitzà, tanmateix, la Vetlla de Pregària al santuari marià de Puig-agulla, tal com estava previst. Fou animada pel grup de pregària del Casal Claret de Vic, que orientaren de cara a la trobada la pregària que tenen cada divendres de 10 a 11 de la nit als locals del Casal. S'incidi especialment en l'aspecte de "Claret, promotor de laics evangelitzadors".

Celebració Eucarística al temple-sepulcre

El temple-sepulcre de sant Antoni Mª Claret s'omplí de gom a gom, per tal de donar gràcies al Pare pel do que Claret ha suposat per a l'Església de Catalunya i universal, i per tal, també, que cadascun dels membres de la gran Família Claretiana, esperonat pel ca-

Arrossada de la festa de la Família Claretiana a Sant Marc (Calldetenes)

risma evangelitzador de Claret, testimoniés el Regne de Déu a partir de la seva pròpia vocació específica.

Presidí la concelebració el P. Jordi Pijoan, provincial dels claretians, el qual rebé la professió perpètua o compromís definitiu com a claretia de l'estudiant Josep Iborra i Plans, fill d'Alpens (el Lluçanès). L'acompanyaren a la celebració, a més dels seus pares i familiars, un bon grup de membres del Moviment Hora-3, del qual forma part com a consiliari de la zona sud de Barcelona.

Enguany s'hi van concentrar 300 persones d'arreu del país.

Xerrada sobre "El Pare Claret i la devoció mariana"

Tot seguit, acabada la missa, el P. Jordi Alsina, custodi de les despulles del Pare Claret, féu, amb l'estil viu i amè que el caracteritza, una densa xerrada sobre "El Pare Claret i la devoció mariana", que havia preparat en diàleg previ amb l'especialista en l'espiri-

tualitat claretiana, P. Josep Mª Viñas. Llàstima que la pressió del temps no li permetés d'exposar amb la calma que la bona preparació del tema mereixia, una aportació tan oportuna en aquest any marià.

Arrossada de Germanor a Sant Marc

La jornada culminà amb una esplèndida arrossada a

l'esplanada de Sant Marc, meravellós tossal proper a Calldetenes, des d'on es domina, en panoràmica, tota la plana de Vic. Aquest cop el temps hi acompanyà plenament, afavorint una llarga sobretaula, en la qual es revifaren velles coneixences i se n'encetaren de noves.

Finalment, el gran cercle del adéu va cloure aquella jornada tan familiar i festiva. És d'agrair la bona organització i esperit de servei d'un bon grup de joves del Casal Claret de Vic, que fou un factor important per a l'èxit de la Trobada.

Crist continua cridant els joves

Professió perpètua de cinc germans maristes

SANTA MARIA DE BELLPUIG.—El passat 1 de novembre, festivitat de Tots Sants, i dins de les celebracions de l'Any Marià en el monestir de Santa Maria de Bellpuig de les Avellanès (la Noguera), durant la celebració de l'Eucaristia presidida pel pare Manuel Portillo, tingué lloc la consagració a perpetuïtat de cinc germans maristes: Josep Mª Sala i Ramon Espasa (Lleida), Jaume Parés (Badalona), Martí Enrich (Llinars del Vallès) i Enric Alegre (Rubí). En el cor de tots hi ressona el misteri de la crida i de la resposta, del do de la disponibilitat, de la confiança i de la radicalitat evangèlica, com va fer ressaltar el germà Ramon Benseny, Provincial, en el moment de l'acceptació dels Vots, com a do que alegra l'Església i l'Institut Marista.

Aquests cinc Germans, en la seva consagració perpètua són per a tothom un testimoni de fe en Crist que continua cridant nous joves a servir l'Evangeli. Tots han recorregut un llarg camí de formació, apostolat i vida comunitària, al

seu lliurament als infants i als joves, com ho va fer Marcel·lí Champagnat, el seu Fundador. Dos germans més d'aquesta promoció, Antoni Ortega, de Vic, i Francisco Montori, d'Osca es troben al Paraguai servint aquella Església germana d'Amèrica.

Una nombrosa representació de germans, formands, familiars i membres de les diverses comunitats educatives i moviments apostòlics, hi foren presents per agrair juntament amb ells al Senyor i a Maria aquests dons de fidelitat i consagració. Tots ens sentim interpel·lats pel seu lliurament i pel seu misteri de la gratuïtat dels dons de Déu a la seva Església.

Per a tots els germans maristes i per a tots els que participen del seu apostolat i espiritualitat, la data de l'1 de novembre i el testimoni d'aquests cinc germans, queda com a estímul viu i comprometedor de continuar vivint l'Evangeli a l'estil de Maria.

G.D.M.

En el cinquantenari de la desaparició de la F.J.C.

Homenatge al seu fundador el Dr. Albert Bonet i Marrugat

A la Balmesiana de la ciutat comtal, el passat dimecres onze de l'actual a les vuit del vespre, es va celebrar una taula rodona dedicada a glossar la personalitat del consiliari general de la Federació de Joves Cristians de Catalunya doctor Albert Bonet, en el cinquantenari de la desaparició d'aquell moviment d'apostolat de la joventut catalana que va aplegar 576 Grups actius arreu de Catalunya i 18.000 afiliats joves.

L'acte d'homenatge al doctor Bonet el va presidir l'Emm. Cardenal Narcís Jubany, Arquebisbe de Barcelona, acompanyat pel Director General de la Joventut de la Generalitat de Catalunya, Enric Puig i Jofra; del Degà Capítol Catedral, canonge Francesc Muñoz i Alarcón junt amb una rellevant representació del capítol catedralici; i del Vicari Episcopal, Joan Batlles i Alerm.

Entre la nombrosa concurrència, al voltant de quatre-centes persones, hi figuraven els consiliaris barcelonins i els de Manresa, Igualada, Vic i la Seu d'Urgell i altres, a més de directius i militants dels Grups de l'actual Federació de la ciutat comtal i de les comarques d'arreu de la terra catalana.

Entre les adhesions a l'homenatge al doctor Bonet, hi figuraven les de l'Arquebisbe de Tarragona i President de la Conferència Episcopal Tarraconense, Ramon Torrella, les del molt honorable Jordi Pujol i de la seva esposa, i la del Bisbe auxiliar de Barcelona, Ramon Daumal i Serra.

El moderador de la taula rodona, doctor Dídac Parellada i Feliu, va donar la benvinguda als assistents a l'acte, entre els quals figuraven personalitats del món eclesial, de l'art i de les ciències, de les professions liberals i del món del treball de casa nostra i va agrair la seva adhesió personal a l'homenatge al doctor Bonet. A continuació va cedir la paraula al directiu de la FJC de C, i conegut periodista Esteve Busquets Molas.

Intervenció d'Esteve Busquets Molas

L'època de més permanent contacte personal amb el doctor Bonet —ens va dir Busquets Molas— és la nostra estada a Madrid amb motiu del seu càrrec de secretari tècnic de l'Acció Catòlica d'Espanya. En aquella avinentesa, la seva intenció, que jo dedueixo dels fets observats, és aconseguir la màxima influència possible de l'esperit i els mètodes experimentats en la FJC de C a Catalunya a l'acció catòlica de tot Espanya.

En aquell temps, a Madrid, coincideixen els principals ele-

ments del Consell Federal de la Federació, enduts per en Millet, en situar el domicili central de la seva companyia d'assegurances a la capital, car era la tònica obligada de tota empresa que volgués progressar, ja que a l'economia catalana pretenien tancar-li les portes de tota expansió.

En aquest ambient d'expansió catalana a Madrid, el doctor Bonet és troba amb el suport de bons amics i intenta donar vibració apostòlica a aquella carcassa enorme que no té manera de somoure. Després d'uns anys d'esforços vans —que Busquets Molas ens explica detalladament— el doctor Bonet i els seus col·laboradors més immediats van abandonant la tasca i l'esperança i retornen a la llar.

Paraules de Josep Bagunyà

És el segon a intervenir i enfoca la visió de la personalitat del doctor Bonet a l'interior de la Federació de Joves Cristians de Catalunya mitjançant l'experiència viscuda per un jove militant d'aleshores a l'entorn d'un Grup actiu d'una barriada barcelonina que s'inicia amb mitja dotzena de xicots i s'acaba amb una associació de 250 joves que formen i actuen amb dos equips de futbol, un grup d'atletisme campió de Catalunya de neòfits, un gimnàs, una coral, unes classes mercantils i d'idiomes, sessions de cinema, un cercle d'estudis amb una trentena de militants i de directius, una secció d'avantguardistes, etc.

És un exemple, ens diu, de les activitats que es multiplicaven en els Grups, arreu de Catalunya, de semblants característiques, que creaven una mentalitat col·lectiva i una germanor modèlica que va aconseguir la conversió de molts joves abans indiferents.

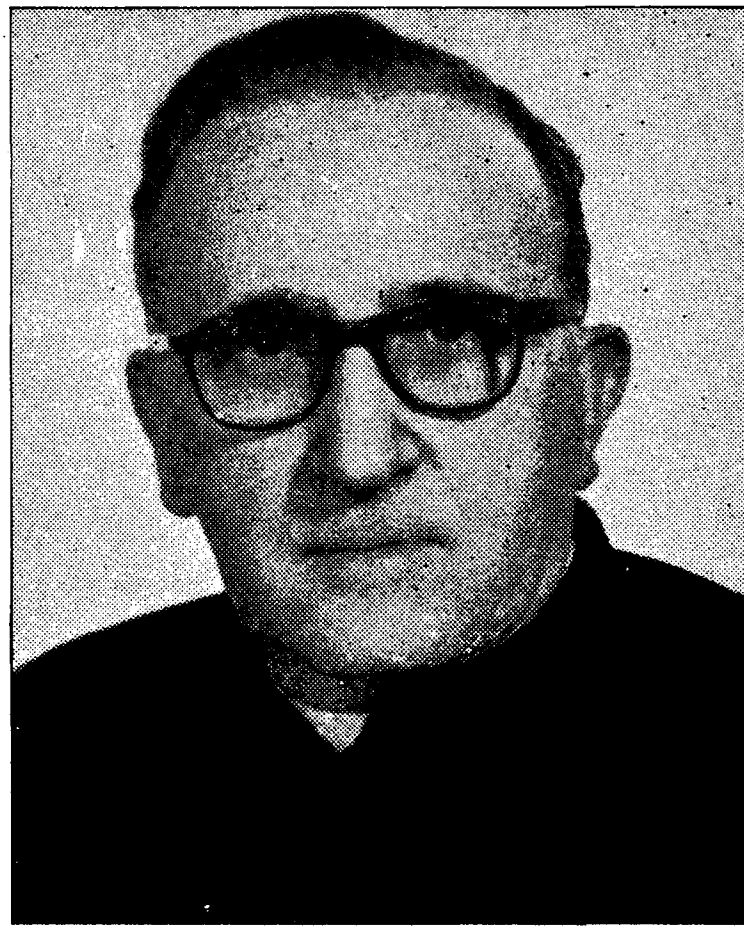
Tot impulsat pel liderat apostòlic del doctor Bonet i pels consiliaris dels Grups que aconseguïen emplenar l'esperit dels militants d'ideals nobles i elevats pels quals la seva vida valgui la pena de ser viscuda.

Parla el doctor Malaquies Zayas

El consiliari general de la Federació de Cristians de Catalunya —entitat organitzadora de la present taula rodona d'homenatge al doctor Bonet— es refereix especialment a les vicissituds sofertes pel doctor Bonet en l'època de la seva permanència en la zona nacional durant la guerra. Explica la col·laboració eclesial amb el Bisbe de Pamplona doctor Olaechea i amb el consiliari diocesà de l'Acció Catòlica de Pamplona, Santos Beguiristain.

Esmenta el servei prestat pel doctor Bonet a l'Església d'Espanya amb els seus viatges als països europeus i amb els contactes establerts amb les principals personalitats eclesials del moment, amigues del doctor Bonet i entre les quals gaudeix d'un prestigi de dirigent eficaç de les joventuts cristianes del seu país i de primera categoria; d'un alt nivell intel·lectual i moral indiscutibles.

El doctor Bonet —ens diu mossèn Zayas— torna a Barcelona acabada la guerra, convençut que la Federació no podia ésser suprimida, ni per polítics, ni per eclesiàstics i rep el més amarg desengany de la seva vida quan el seu superior jeràrquic d'aleshores, dona per extingida la Federació de Joves Cristians de Catalunya.

La cloenda del Cardenal

El Cardenal Narcís Jubany clou l'acte d'homenatge al doctor Bonet dient que tenia dues vesants que l'obligaven a intervenir en l'homenatge al doctor Bonet: la primera com a bisbe de Barcelona per tractar-se d'una personalitat eclesial de gran relleu no tan sols en l'àmbit diocesà sinó en tota l'Església de Catalunya i la segona vessant per l'afecte personal que li professava.

“Quan a la seva obra cimera, la Federació de Joves Cristians de Catalunya, jo era seminarista i sols podia seguir-la a Santa Coloma de Farners i recordo que en aquell moment no havia arribat a Girona a estructurar-se la FJC pe-

rò un grup d'adolescents i joves apreníem a cantar l'himne de la FJC de C.

Pels meus tractes personals amb el doctor Bonet en èpoques posteriors a la FJC puc confirmar que el meu testimoni és de trobar-me amb un home d'una dignitat sacerdotal íntegra. Als darrers temps, pocs anys abans de morir, ell vivia amb un estat de sorpresa permanent en comprovar el desori promogut en el post-concili. No ho podia entendre.

El que voldria examinar avui és la perspectiva de possibilitat de la seva obra en els temps actuals i per això entenc que caldrà veure els valors universals que comprenia la seva personalitat valors que són els que possibiliten l'adaptació a tots els temps.

sacerdots sota la denominació de capellans amics dels joves, per treballar junts en la realització del moviment d'apostolat juvenil més important de casa nostra. És evident que no hi ha moviment d'acció apostòlica sense els sacerdots consiliaris. Necessitem en tota ocasió sacerdots que profunditzin la seva fe, la seva vivència apostòlica per dur a terme obres d'apostolat veritablement eficaces.

I el tercer valor universal que podem detectar en el doctor Bonet és el seu caràcter universalista. No tenia res de localista. El primer que fa és recórrer Europa per veure el que es feia i aprendre, i observar particularment la JOC del canonge Cardijn com a model acabat de moviment d'apostolat d'aleshores i ho explica a la FJC. Aquest caràcter universal de l'home que no inventa sinó que aprèn i adapta el més convenient. En aquests moments que els catalans som membres de la comunitat europea crec ens hem de fer més atents a copsar els valors europeus i amb ells entrarem en contacte amb els valors universals.

Amics de la Federació de Cristians de Catalunya: a imitació dels valors universals observats en la personalitat del doctor Bonet us demano i us exhorto a abandonar tota passivitat i actuar convençuts que teniu molt a fer en l'obra apostòlica encomanada i si persevereu a profunditzar en el vostre esperit us asseguro que la vostra vibració espiritual arribarà a atreure, encara, a la joventut actual de casa nostra. Jo declaro que la Federació de Cristians de Catalunya no és inútil en el nostre Bisbat i que pot fer molt bé als joves i als sacerdots i us demano que estigueu presents, en els vostres llocs, en aquests temps en què vivim.

Vull acabar recordant fets estimulants pel vostre apostolat. El primer la personalitat del doctor Tarrés la fama de santedat del qual s'inicia en la Federació de Joves Cristians de Catalunya, de la qual n'és dirigent destacat i que avui pot ser aixecat com a model de jove, de professional, de laic dels nostres temps, però també com sacerdot exemplar. El segon fet els vostres joves màrtirs, glòria de l'Església i de la Federació i estímulo per tots per a continuar fermes en la vostra obra pel bé de la joventut i de la nostra Església”.

J.B.G.

Són una "greu agressió a la consciència moral"

Per a l'elaboració de la nota publicada, els bisbes han examinat nombroses publicacions de caràcter oficial emanades d'òrgans centrals de l'Administració (ministeris, comissions i instituts), i també d'organismes afectes a institucions autonòmiques, provincials i municipals.

El text íntegre de la Comissió permanent de l'Episcopat diu textualment el següent:

1. La defensa de l'home i de la seva dignitat ens obliga a dir una paraula de denúncia i d'orientació sobre publicacions recents promogudes per algunes entitats de l'Administració pública per a una pretesa educació sexual d'adolescents i joves. Aquestes publicacions, especialment alguns fulletons i quaderns, constitueixen una veritable agressió a la consciència moral dels ciutadans i, per això, mereixen la nostra ferma reprovació.

Els fets

2. Els canals utilitzats per a la difusió d'aquests materials didàctics són múltiples: alguns col·legis públics, centres de planificació familiar, cicles de conferències, setmanes culturals de la joventut, campaments, etc.

Els quaderns, destinats principalment a escolars, es presenten amb una finalitat informativa sobre el sexe. Però, de fet, responen a una determinada concepció hedonista de la vida humana i s'inspiren en una visió de l'home purament materialista. En realitat, aquestes orientacions no solament informen, sinó que inciten a unes pràctiques sexuals que s'oposen a una realització integral de l'home com a persona i a la seva inserció responsable en la societat. D'aquesta manera impulsen a dirigir les tendències sexuals vers el pur i simple plaer, com a joc i passatemps. En resum, fan de la vida sexual quelcom banal i mancat de ple sentit humà.

El desig com a norma

3. Explicitament o implícitament afirmen que només una vida sexual sense traves de cap mena podrà conduir a un alliberament total de l'home i farà del seu treball i de tota la seva vida una font constant de goig. Segons aquesta manera de pensar, es parteix d'una permissivitat total. Per aquesta mena de literatura, el criteri normatiu suprem de l'exercici de la sexualitat és l'exclusiva satisfacció egoista i el plaer sigui com sigui.

A vegades s'encobreix, en la propaganda d'educació sexual a la qual ens referim, una mena de nihilisme deshumanitzador i una falsa concepció de la llibertat humana, com si aquesta fos un fi absolut en si mateixa. Es tractaria d'una llibertat buida sense referència a normes morals que han de guiar les decisions concretes.

Aquestes orientacions, relatives a la conducta sexual, s'oposen als valors i béns fonamentals de la sexualitat humana i, per això mateix, són també contràries als ensenyaments morals de l'Església.

Des del punt de vista ètic, la principal desviació de les esmentades orientacions sobre conducta sexual és la separació radical que estableixen, d'una part, entre la sexualitat i l'amor en un lliurement estable entre home i dona, i d'altra, entre sexualitat i procreació.

En el fons tendeixen a assenyalar com a norma absoluta el mer desig, sense referència a cap criteri moral objectiu. En aquesta matèria no es tracta, doncs, d'una "nova moral", sinó de la simple anul·lació de tota norma moral. S'estableix la mera subjectivitat i el caprici com a forma de vida al servei del propi plaer.

Propaganda anticonceptiva

4. Alguns quaderns distribuïts en escoles públiques exposen detalladament als joves els diferents mètodes anticonceptius per tal que puguin fruit de la sexualitat sempre que ho desitgin, sense risc que es produeixi un embaràs o que es contregui una malaltia. En cap moment es vincula la sexualitat al matrimoni ni a cap mena d'unió conjugal estable. En aquest context no dubten d'admetre el recurs a l'esterilització o a l'avortament: el valor de la vida humana engendrada no compta.

Totes les manifestacions de la sexualitat, pel simple fet de ser font de plaer i de comunicació afectiva, són presentades indiscriminadament i al mateix nivell, com enriquidores de la persona humana: sigui la masturbació, siguin les relacions sexuals plenes entre home i dona, al marge de la unió conjugal estable, siguin les relacions homosexuals.

Segons alguns d'aquests quaderns, la "sexualitat és la capacitat de donar i rebre plaer, comunicació, afecte, independentment que s'adreça a una persona del mateix sexe o de l'altre sexe". En conseqüència, diran, a més: "ser homosexual o bisexual no estableix diferències ni imprimeix caràcter. És la societat, si de cas, la que pot establir-les a partir de comportaments repressius i discriminatoris".

Hostilitat antireligiosa

5. Davant d'aquestes dades sentim el deure de denunciar que les esmentades orientacions degraden i perverteixen la consciència dels joves i dels nois, que es troben desconcertats i desarmats davant l'encaçament de què són objecte per aquestes iniciatives pretesament educatives.

Si a això s'hi afegeix l'influx que en els nois i joves exerceix el clima d'erotització promogut per mitjans de comunicació, tan públics com privats, revistes porno-

gràfiques, pel·lícules, vídeos..., les conseqüències deshumanitzadores pels individus, per a la família i la societat són fàcilment previsibles.

En alguns casos, i amb freqüència creixent, s'uneix aquesta difusió d'immoralitat en el camp sexual amb atacs orientats a minar les mateixes arrels de la fe cristiana en les seves expressions més autèntiques i del sentit religiós i transcendent de l'existència humana. Amb tot això, a més, s'ofèn greument la consciència dels cristians, contravenint els principis bàsics de convivència respectuosa garantits per el nostre ordenament constitucional.

Valoració moral

6. Enfront d'aquestes greus amenaces de deformació de la consciència moral és convenient recor-

re a la vocació transcendent de l'home, ha ensenyat clarament en el Concili Vaticà II la necessitat d'una educació sexual.

El domini conscient i positiu dels propis impulsos en l'ordre sexual és i continuarà essent sempre un ideal vàlid digne de la persona humana, en tot allò que és necessari per a l'armònica integració de l'home, el seu creixement en l'amor, i el seu lliurament i servei als altres.

En aquest supòsit, el senyoratge moral que una educació ben orientada proporciona sobre la conducta sexual condueix a una autèntica maduresa humana. Contràriament, un sistema d'informació sexual separat dels principis morals no serà més que una introducció a l'experiència del plaer i un estímul que porta a perdre la serenitat, obrint el camí al vici juvenenament.

"La defensa de l'home i de la seva dignitat ens obliga a dir una paraula de denúncia i d'orientació sobre publicacions recents promogudes per algunes entitats de l'Administració pública per a una pretesa educació sexual d'adolescents i joves", afirma la Comissió Permanent de l'Episcopat en un document fet públic el 12 de novembre proppassat. "Alguns quaderns distribuïts per les escoles públiques —afegeix— exposen detalladament als joves els diferents mètodes anticonceptius per tal que puguin fruit de la sexualitat sempre que ho desitgin, sense perill que es produeixi un embaràs o de contraure una malaltia. En cap moment es vincula la sexualitat al matrimoni ni a cap tipus d'unió conjugal estable." Aquestes publicacions separen sexualitat i amor, anul·lant tota norma moral. Segons el document, "quan les autoritats civils, de qualsevol rang promouen la difusió dels esmentats quaderns en centres escolars cometen un veritable abús d'autoritat".

dar que, en conformitat amb una antropologia integradora concorde, a part d'això, amb la visió cristiana de la vida, "la sexualitat està lligada a l'amor entre home i dona, que s'expressa i realitza adequadament en el matrimoni estable: és en l'amor matrimonial on la sexualitat humana assoleix tot el seu sentit i la seva plenitud". Una educació sexual que sigui coherent amb aquest criteri ha d'atendre no solament la informació biològica, necessària i gradual segons les edats, sinó que sobretot, a la formació equilibrada i integral de la persona, que comprèn la iniciació en un amor capaç de superar el propi egoisme i de sacrificar-se generosament pels altres.

L'Església, tenint en compte les aportacions més solvents dels actuals estudis psicològics i pedagògics i, ensems, fidel a la seva tradició moral i a la seva concep-

No es pot ignorar, altrament, que una educació sexual dirigida exclusivament vers el plaer pel mer plaer, totalment deslligada de valors ètics, condueix, per pròpia dinàmica, a la insolidaritat social i fins i tot, en molts casos, a la violència contra d'altres. D'aquesta se'n deriva el fenomen —especialment abominable— de les violacions i altres atemptats d'indole sexual.

Els poders públics

7. Un aspecte fonamental del fet que comentem és la valoració que, des del punt de vista d'una ètica social i política, mereix l'acció realitzada en aquest camp de l'educació sexual per instàncies de l'Administració pública. Quan autoritats civils, de qualsevol rang, promouen la difusió dels esmentats quaderns en centres escolars cometen un veritable abús d'auto-

ritat. Els poders públics vulnereixen clarament els drets dels ciutadans en la mesura que, a través de les indicades iniciatives pedagògiques o de poderosos mitjans de comunicació, tracten d'establir en el conjunt de la societat una determinada concepció de la conducta sexual, que implica una forma definida d'entendre l'home i el seu destí. No pertany a l'Estat ni tan sols als partits polítics tractar d'implantar en la societat una determinada concepció de l'home i de la moral per mitjans que suposin de fet una pressió indeguda sobre els ciutadans contrària a les seves conviccions morals i religioses.

Es competència dels organismes estatals, en canvi, tutelar els ciutadans contra els desordres morals i tota forma d'agressió sexual, especialment l'abús de menors i, en general, contra la degradació de costums i la permissivitat sense límits. Tenint en compte el pluralisme de la societat moderna i la deguda llibertat religiosa, li correspon a l'Estat ajudar les famílies a fi que pugui donar-se als seus fills en totes les escoles una educació d'acord amb els principis morals i religiosos professats pels seus pares, tal com prescriu la Constitució Espanyola. La mateixa Constitució estableix normes de protecció de la moralitat dels nois i joves.

Està en joc el bé comú de la societat: una comunitat humana que no assoleixi un grau suficient d'adhesió a valors morals fonamentals com són, en aquest cas, els relatius a la sexualitat i a la família, s'auto-destrueix.

Responsabilitat dels pares

8. Recordem aquí a pares i educadors, particularment als qui accepten els ensenyaments morals de l'Església, que els és encomanada una important tasca, testimonial i educadora, certament difícil, però necessària. "Als pares, perquè la família és l'espai privilegiat on, en ambient d'amor i confiança, poden plantejar-se sense traumes els interrogants sobre la sexualitat. Als educadors, perquè són cridats a formar persones. Més enllà d'una simple informació que ofereixi dades, certament necessària, sobre la sexualitat, ells poden articular un programa de formació que ofereixi valors i criteris sòlids de discerniment per tal d'orientar el comportament humà responsable en aquest àmbit."

Els pares i els educadors són cridats a presentar, de manera clara i raonada, una recta concepció de la sexualitat d'acord amb les exigències de la dignitat de les persones i de l'amor humà. Els pares i educadors cristians són convocats a oferir l'ideal de l'amor i de la sexualitat com una fita possible a la llum de l'Evangelí. Uns i altres tenen el dret i el deure d'exigir dels poders públics que es respectin els drets dels ciutadans que són conculcats per les campanyes que ara denunciem.

A tots ens correspon la nostra part de responsabilitat en la tasca de promoure la dignificació moral de la nostra societat.

Declaracions del cardenal Danneels en acabar les sessions del Sínode

“L'Església perseguida ha donat al Sínode tot un altre to”

ROMA.— El setmanari italià “Il Sabato”, afecte al “Moviment Popular” que és en certa manera l'expressió política de “Comunió i Alliberament”, ha publicat una entrevista amb el cardenal Danneels sobre el recent Sínode dels Bisbes sobre la vocació i la missió dels laics.

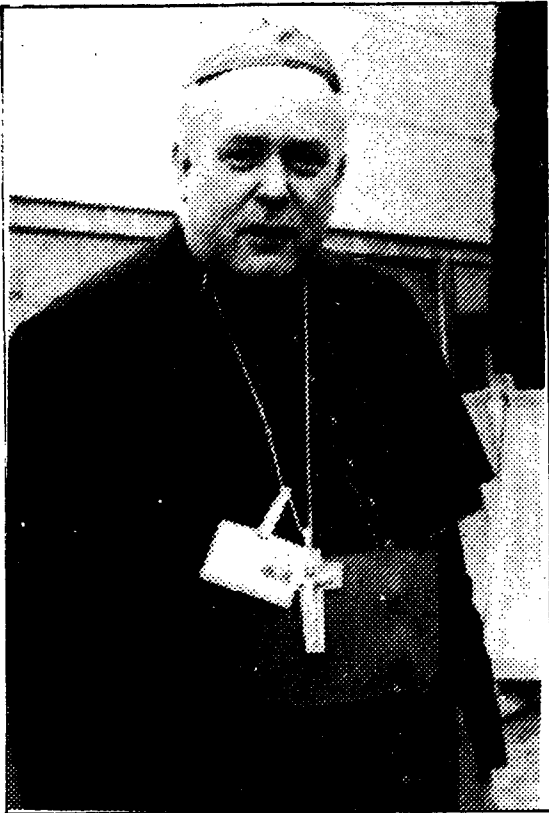
L'arquebisbe de Malines-Brussel·les va concedir aquesta entrevista durant els darrers dies del Sínode. Un dels punts més importants posats en evidència pel cardenal Danneels en les seves converses amb els bisbes es refereix al testimoni de l'Església perseguida. “La noció d'Església perseguida em sembla fonamental i també decisiva, —digué—. L'Església perseguida ha donat al Sínode un to diferent.”

Les veus del silenci

Ja el 1985, amb motiu del Sínode extraordinari convocat a Roma per commemorar els dos decennis transcorreguts després del Concili Vaticà II, el cardenal Danneels havia restat sorprès pel fet que “el silenci de l'Església perseguida havia estat finalment trencat”.

Aleshores, afegí, “fa dos anys, es parlava poc de l'Església perseguida, i tampoc no es parlava de les víctimes del comunisme. Es callava molt sovint i ningú no s'entusiasmava amb aquest motiu. Ara bé, aquesta

vegada, de les 220 intervencions oïdes al Sínode, una trentena han parlat de la creu, de la persecució, dels sofriments suportats pels cristians a causa de la seva fe. Penso en països com el Líban, el Sudan,

“La vocació dels batejats és al mateix temps una vocació a la santedat, a la missió i al martiri. Són sinònims. I això és gairebé una síntesi d'aquest Sínode”.

el Txad, Burundi, Polònia, Txecoslovàquia, i fins i tot a la regió de Centramèrica. Cada una d'aquestes intervencions ha estat saludada amb forts aplaudiments.”

L'Església està unida

Quin missatge el cardenal Danneels reté essencialment d'aquest Sínode sobre els laics? “Els laics —diu—, han de ser conscients que, durant aquest Sínode s'ha expressat molta admiració, obediència i amistat envers el Papa. Sobre diferents punts, les opinions divergien, certament. Però també hi ha estrets llaços d'afecte que uneixen els bisbes i el Papa. L'Església està unida. I

és important que l'Església ajudi els cristians a recordar-se sempre de la tríade: la vocació dels batejats és a la vegada una vocació a la santedat, a la missió i al martiri. Aquests són sinònims. Aquesta és gairebé la síntesi d'aquest Sínode.”

La vocació al testimoni de martiri (en grec és la mateixa paraula) és també un punt sobre el qual insisteix, a seu costat, el cardenal Etchegaray, president de la Comissió pontificia “Justícia i Pau”. En una entrevista concedida al mateix setmanari italià “Il Sabato”, es pregunta si no es considera massa sovint el laic com un “militant” i si no es redueix la vocació dels laics a prendre responsabilitats en tal o qual sector. “Cal veure el laic abans de tot com un testimoni, enmig del món, i sovint perseguit des d'allí, diu el cardenal Etchegaray. Es pot ser un perseguit en una oficina a causa de Crist, precisa. Ser laic, en efecte, és per endavant donar testimoni de Crist allí on es troba. Per tant, els bisbes no poden reservar l'ús del terme ‘laic’ als membres de consells pastorals o als militants d'aquesta o d'aquella organització.”

A cada llar cristiana Catalunya Cristiana A cada llar cristiana

La formació i la informació religioses, serioses i autèntiques, són imprescindibles per viure el cristianisme dins de la societat moderna.

Aquesta és la missió de la **Prensa Católica**. Aquesta és la missió de **Catalunya Cristiana**

¡COL·LABOREU VÓS TAMBÉ EN LA GRAN TASCA D'APOSTOLAT DE LA PREMSA!

Ben segur que coneixeu persones que els seria interessant i beneficiosa la lectura del setmanari. Ompliu les butlletes amb els seus noms i adreces i envieu-nos-les. Nosaltres els donarem a conèixer **Catalunya Cristiana** i vós haureu fet un veritable servei d'apostolat.

Nom.....	Nom.....	Nom.....	Nom.....	Nom.....
adreça.....	adreça.....	adreça.....	adreça.....	adreça.....
.....tel.....	tel.....	tel.....	tel.....	tel.....
població.....	població.....	població.....	població.....	població.....
D.P.....Prov.....	D.P.....Prov.....	D.P.....Prov.....	D.P.....Prov.....	D.P.....Prov.....
català ☐ castellà ☐	català ☐ castellà ☐	català ☐ castellà ☐	català ☐ castellà ☐	català ☐ castellà ☐

Encara podeu fer més:

A aquell amic vostre que té interès per **Catalunya Cristiana**, doneu-li a omplir la següent butlleta de subscripció. Envieu-nos-la.

Catalunya Cristiana

Carrer de València, 244, 2n. 08007 BARCELONA

Nom.....
Domicili.....nº.....Població.....D.P.....

Se subscriu per 1 any a CATALUNYA CRISTIANA en català/castellà per pessetes 3.900.-
Aquest import el farà efectiu de la forma següent:

☐ Pagament domiciliat ☐ Xec nominal que s'adjunta

Signatura

Lloc.....Data.....

ORDRE DE DOMICILIACIÓ

Banc/Caixa.....Agència.....
Senyors: Els prego que d'ara endavant, fins a nou avís, amb càrrec al meu compte/llibreta nº..... se serveixin pagar els rebuts que els presentarà FUNDACIÓ CATALUNYA CRISTIANA per la meua subscripció al setmanari CATALUNYA CRISTIANA.

Signatura

Lloc.....Data.....

Una Distribuïdora "d'Edicions Paulines" a Catalunya

Els "mass media", indispensables a l'anunci de l'evangeli

La nova Distribuïdora d'Edicions Paulines i Sant Pau Films que s'ha instal·lat recentment a Barcelona.

"Fins fa poc per l'evangeli, a la paraula personal, se li donava un sagriment, mentre que el modern se'l considera impura. Em refereixo als mitjans —premsa, cinema, ràdio, televisió— que dilaten la fe en el temps i en l'espai, dels quals es pot arribar més arreu".

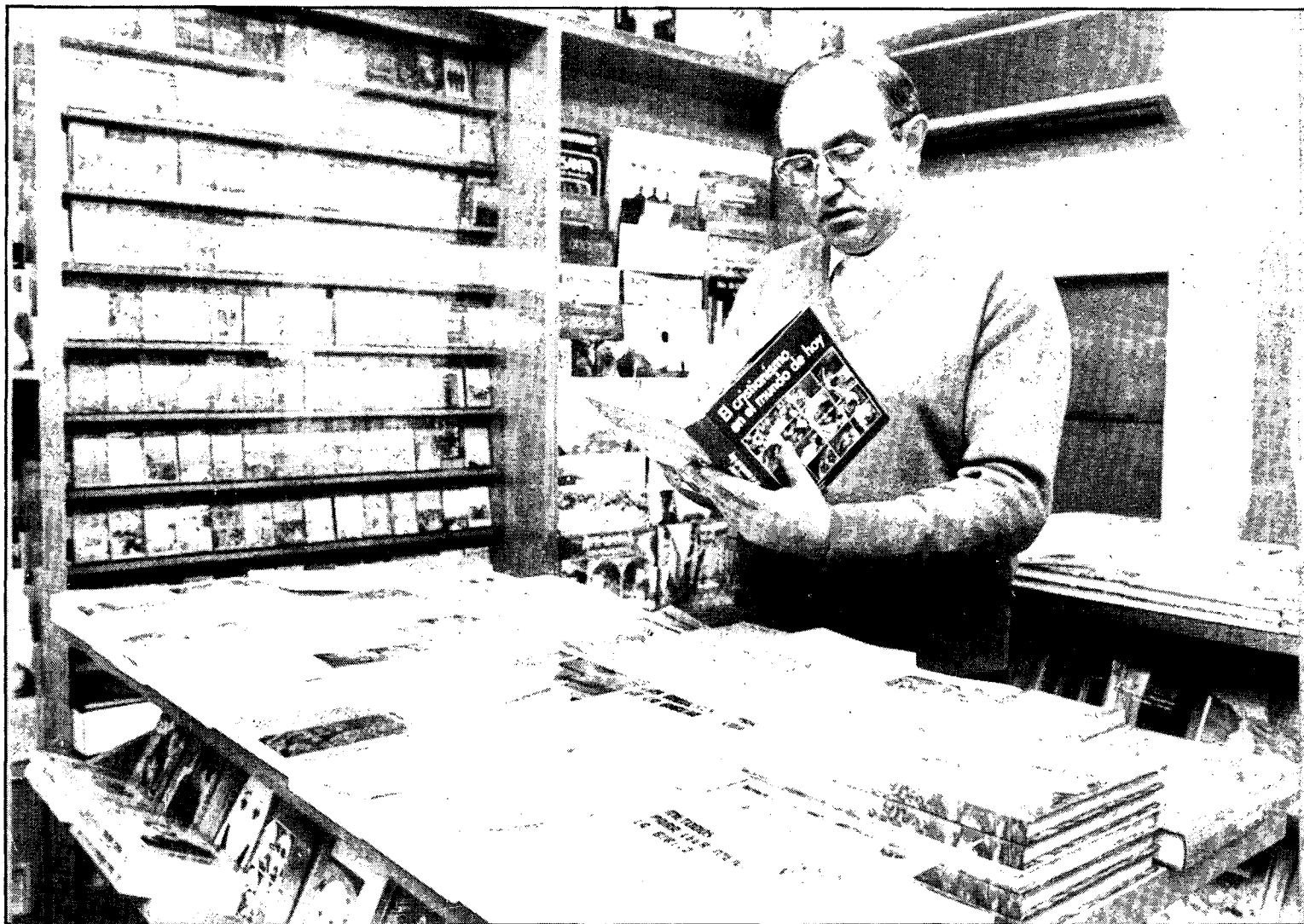
Així s'expressa el parer dels gerents de la nova distribuïdora de llibres, revistes, discos, cassettes, audiovisuals i vídeos que ha instal·lat al "Complex de Sant Pau" (re carrer Via Layetana, 38 de

La dedicació de tres religiosos, Tomàs Larrauri, Àngel Rey i Bautista Garcia, és total; la infraestructura del complex comercial és perfecta i els resultats que s'esperaven comencen a detectar-se. De tot això us informarem a continuació.

Un institut religiós per als mitjans de comunicació

"Actualment els creients si volem estar a l'altura dels temps, hem d'emprar els mitjans més ràpids i eficaços per anunciar l'evangeli. Fins i tot, en l'ús d'aquests mitjans de comunicació hem perdut un temps molt valuós", exclama Santiago Alberione, un sacerdot italià que va néixer l'any 1884 i va morir el 1971, i que va viure, treballar i lluitar amb un objectiu ferm, audaç i original: l'apostolat dels mass media. Alberione fundà com si tal cosa deu instituts religiosos, que en el seu conjunt, formen la gran Família Paulina. Tots comparteixen el mateix carisma fundacional: evangelitzar el món amb els mitjans i instruments de la comunicació social, que són els més ràpids i eficients.

Alberione començà per la premsa: llibres, opuscles, revistes periòdics. "La llibreria —afirmava— ha de ser perllongació del temple parroquial; l'aparador d'una tenda, el púlpit des d'on es distribueix també l'evangeli". Considerava la llibreria religiosa com la "Casa Editora de Déu". Després va admetre amb la

"Són ben conscients que per inserir-nos a Catalunya hem de publicar material en català, potenciant aquesta línia", manifesta Tomàs Larrauri, encarregat de la secció de llibres de la Distribuïdora.

s per

a la difusió de l'eparlada, interperen valor gairebé de que al mitjà tècnicava com una cosa o als mitjans tècma, ràdio i telea mateixa paraulaai i, a través, delsa tothom i a tot

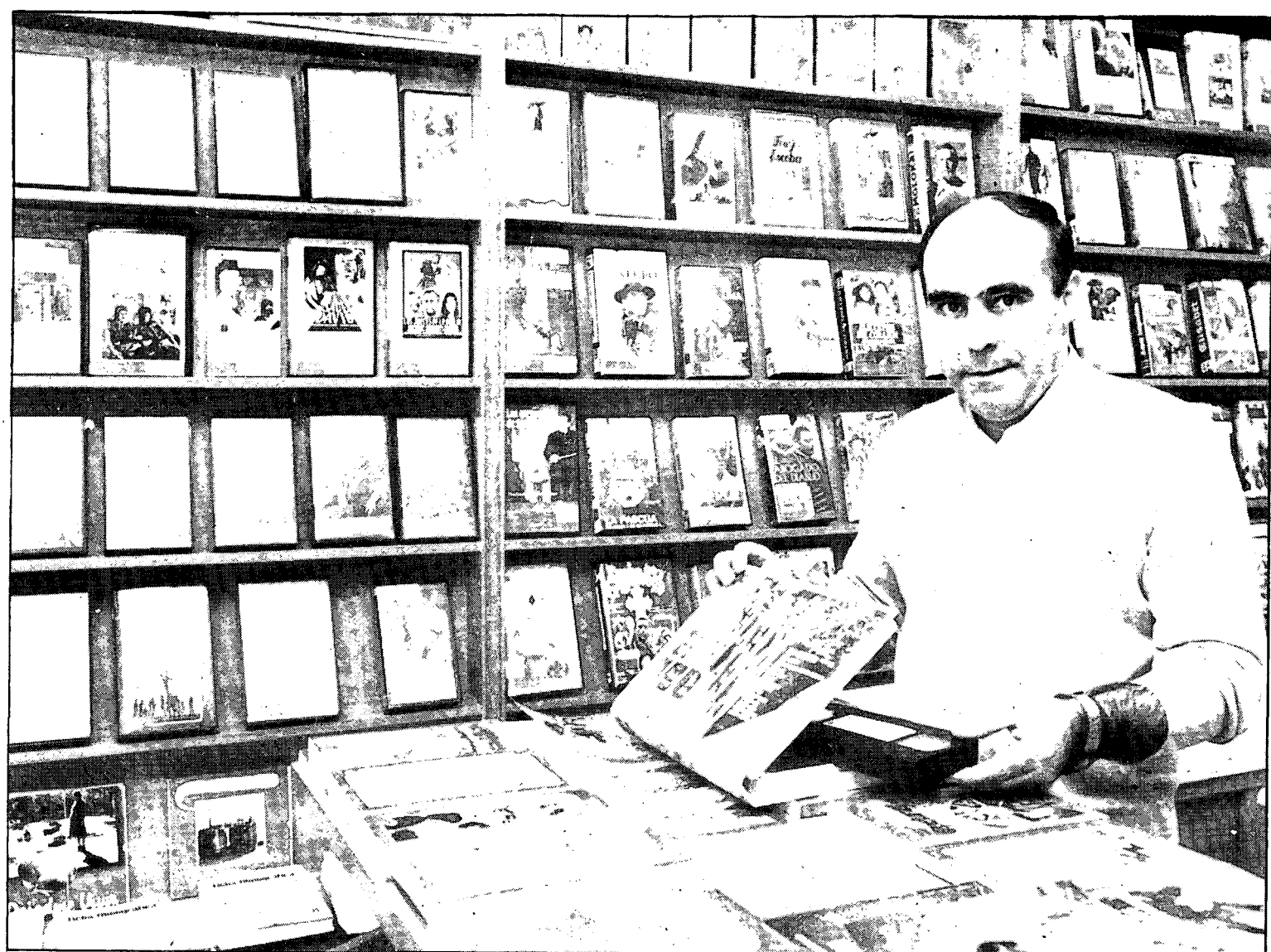
l pare Tomàs, un Distribuidora de cos, diapositives, ls, pel·lícules i ví t fa poc la "Socie ligiosos paulins) a Barcelona.

major naturalitat els nous mitjans que anaven sorgint, com el cinema, la ràdio, el disc, la televisió i parlava tant de "l'apostolat de la premsa", de "l'apostolat de les edicions" i de "l'apostolat de les comunicacions socials". No es va acordir davant les dificultats. En el Congrés Internacional de Religiosos celebrat a Roma l'any 1950, Alberione deia: "Podeu estar ben convençuts que en aquest apostolat es requereix major esperit de sacrifici i una pietat més intensa i profunda. Manquen sants que ens precedixin per aquests camins encara no malmenats. No és cosa d'aficionats, sino de veritables apòstols".

Santiago Alberione ha estat un d'aquests "sants" que ens han precedit en aquest camí no fressat, i els seus seguidors —els paulins— els veritables apòstols, no aficionats, dels mitjans tècnics de comunicació.

La "Societat de Sant Pau" a Catalunya

Des de fa molts anys a Catalunya coneixíem amb estima als paulins i les paulines. S'havien instal·lat conjuntament en un modest però cèntric local de la plaça de la Catedral de Barcelona. Les religioses —les paulines— estaven als taulells, atentes al servei del públic. Els paulins, treballaven a la rebotiga facilitant discos, diapositives i lloguer de pel·lícules. Actualment ocupen locals diferents; són més espaio-

"El vídeo és més assequible i barat que la pel·lícula i la gent se'l pot endur a casa i veure'l en família" diu Bautista García, responsable de la secció de vídeos i pel·lícules.

sos i especialitzats. Tomas Larrauri i Bautista García ens informen d'aquests canvis.

—Es veia la necessitat d'obrir a Barcelona —diu Tomàs— una Distribuidora que potenciés la irradiació a tot Catalunya i les illes Balears. Les religioses presten un servei exclusiu de llibreria; nosaltres, més que una llibreria pròpiament dita, oferim una exposició permanent de tot el material d'Edicions Paulines, exhibint les novetats que apareixen.

—Ens exposen com funciona la Distribuidora.

—Mantenim un contacte amb totes les llibreries del ram de Catalunya mitjançant els nostres catàlegs i mitjançant correspondència. També realitzem alguna visita personal. Amb una Distribuidora local s'arriba a tot arreu i es guanyen nous clients, cosa que des de la central de Madrid era més difícil. De fet cada any que passa es nota un increment en les vendes.

—Parla de les vendes. Quin llibre del seu fons han venut més últimament?

—El "Sari y la Cruz" de la mare Teresa de Calcuta, que s'esgotà en dos mesos i acaba d'aparèixer una segona edició. També es ven molt "Etapas del crecimiento", per a joves, que ha gaudit de diverses edicions en poc temps, així com d'altres col·leccions per a joventut que segueixen la mateixa línia a l'interior. També l'anomenat "Catecismo infantil" que és preparació per a la Primera Comunió; també un "Catecumenado de preado-

lescentes y de adultos" i llibres de pedagogia musical, com els de Rosa Font, que han estat adoptats com a llibre de text en molts col·legis.

—La "Societat de Sant Pau" s'ha infiltrat arreu del món i és molt sensible a la inculturació de cada país. Vostès han vingut a Catalunya. Pensin editar, distribuir i vendre el llibre català?

—Som molt conscients —diu Tomàs Larrauri— que per inserir-nos més en el país i en la seva autonomia, hem de publicar en català. Pel que fa als llibres ja hem començat. Hi ha els esmenats de pedagogia musical, una Bíblia per a infants, una biografia de santa Clara d'Assís, la primera que s'escrivi en català i d'altres. La distribució del llibre català és més lenta i la inversió que es fa és un risc. Donem petits passos, peròensem que s'ha de potenciar i continuar en aquesta línia.

Pel·lícules i vídeos

Bautista García està al front de tot allò que es refereix a cassetes, pel·lícules i vídeos.

—Vostè és un home de gran experiència en aquest camp ja que fa més de vint anys que hi treballa. Com veu el canvi tan ràpid que es fa de la pel·lícula al vídeo?

—Després d'una llarga experiència i dedicació en el camp audiovisual, sobretot en el sector de la distribució de pel·lícules de 16 mm., nosaltres ens hem proposat

prestar un nou servei d'una manera ferma i constructiva amb la producció distribució de material videogràfic, en la seva doble vessant, catequètic-educativa. Oferim un material del qual hem confeccionat un catàleg molt útil per a tots els que es dediquen a la noble missió de la formació integral de la persona humana. La pel·lícula continua endavant, però amb un suport diferent. El nou suport, el vídeo, és molt més assequible, més econòmic, la gent pot endur-se'l a casa seva i veure'l en família.

—Total que el clàssic client que lloga una pel·lícula setmanal per al seu centre ha desaparegut.

—És cert i no és probable que torni.

—Bautista comenta que la seva missió no és solament vendre o llogar, sinó aconsellar. Molts clients van a l'exposició en la seva secció "Sant Pau Films" i no tenen una idea clara sobre quin vídeo poden

adquirir per al seu col·legi, per a un grup de joves o per veure en família. El germà Bautista assessorador i es presta a oferir-nos vídeos que reuneixen un gran valor artístic i formatiu. Es poden llogar igualment. També parla de la diapositiva que es ven menys perquè qual-sevol afeccionat a la fotografia pot aplicar a les fotos un guió que sigui més apropiat a les seves necessitats i gustos concrets.

Creiem que ha estat un esdeveniment rellevant i vital per a la vida de l'Església a Catalunya l'arribada i implantació de la "Societat de Sant Pau" com a Distribuidora. "Ensenyar als homes el recte ús dels mitjans tècnics de comunicació social" és el fi específic de la gran Família Paulina. Bona falta ens fa en el nostre país en aquests moments on no sempre la premsa, cinema, ràdio i televisió donen la realitat exacta i optimista dels valors humans i cristians.

FRANCESC GAMISSANS

ACLARIMENT

En la transcripció de l'entrevista amb el Director General de Protecció i Tutela de Menors, la síntesi de les paraules que ell va dir podria donar lloc a una mala interpretació.

Quan el Sr. Castella diu "Si un Conseller, posem per cas, em diu: "Tinc un matrimoni a nic que vol adoptar i està en la seva llista; vegi vostè si pot fer-hi alguna cosa... següen a continuació les següents paraules: "Una situació que no s'ha produït fins ara però que hipotèticament suposaria la possible presió per part de les autoritats alienes al tema, que no s'ha de produir i ni podria ser atesa."

N. de la R.

CALENDARI

Diumenge, 22 de novembre. Solemnitat de Jesucrist Rei. Santa Cecília, verge màrtir. Sant Filemó i santa Apfía, esposos màrtirs. El sol surt a les 6,47 i es pon a les 15,27 (hora solar). Festa major a Boadella, Molló, Santa Cecília de Voltregà, Sous i la Seiva del Camp.

Dilluns, 23 de novembre. Sant Climent, I, papa; sant Columbà, abat i santa Lucrècia, verge màrtir. Festa major a Coll de Nargó, Fòrnols del Cadí, Sant Climent de Llobregat i Sant Climent Sescebes.

Fira a Tirvia.

Dimarts, 24 de novembre. Sant Crisogen i Crescencià, màrtirs. Santa Flora i santa Maria, verges màrtirs. Festa major a Riudoms.

Dimecres, 25 de novembre. Sant Gonçal, bisbe; sant Erasme, màrtir i santa Caterina, verge màrtir. Fira a Arbeca.

Dijous, 26 de novembre. Sant Silvestre, abat fundador; sant Joan Berchmans, S.J. i sant Conrad, abat. Fira a Móra la Nova.

Divendres, 27 de novembre. Ntra. Sra. de la Medalla Miraculosa. Beat Ramon Llull, màrtir. Fira al Pla de Sant Tirs.

Dissabte, 28 de novembre. Sant Sòter i sant Rufus, màrtirs, i sant Mansuet, bisbe màrtir.

L'ESGLÉSIA CELEBRA

22 de novembre. Diumenge Jesucrist, Rei de tot el món. Lectures: Primera, Ex 34,11-12.15-17, S 22; segona 1C 15,20-26.28, tercera Mt 25, 31-46.

23 de novembre. Dilluns de la setmana XXXIV de durant l'any. Lectures: Primera, Dn 1,1-6.8-20, Dn 3,52-56, segona Lc 21,1-4.

24 de novembre. Dimarts de la setmana XXXIV de durant l'any. Lectures: Primera, Dn 2,31-45, Dn 3,57-61, segona Lc 21,5-11.

25 de novembre. Dimecres de la setmana XXXIV de durant l'any. Lectures: Primera, Dn 5,1-6.13-14.16-17.23-28, Dn 3,62-67, segona Lc 21,12-19.

26 de novembre. Dijous de la setmana XXXIV de durant l'any. Lectures: Primera, Dn 6,11-27, Dn 3,68-74, segona Lc 21,20-28.

27 de novembre. Divendres de la setmana XXXIV de durant l'any. Lectures: Primera, Dn 7,2-14, Dn 3,75-81, segona Lc 21,29-33.

28 de novembre. Dissabte de la setmana XXXIV de durant l'any. Lectures: Primera, Dn 7,15-27, Dn 3,82-87, segona Lc 21,34-36. Litúrgia de les hores: Setmana II

D'ACÍ I D'ALLÀ

L'art i la virtut, són interminables

Tot home, més, potser, el de talent, aspira a anar gestant obres de valor il·limitat que entreu a la llunyania dels possibles. Però, per a realitzar-les, necessitaria d'una perllongació temporal més enllà del que una vida humana normal abasta. És justament en la maduresa quan es veu més clarament allò que hauriem de dur a terme. També ens adonem que les nostres forces van costa avall i que la candela se'ns acaba. L'ésser humà, diu Job, com la flor brota i es marceix. Vivim pocs dies i plens d'inquietud. Pel que fa a l'art, ningú no arriba a satisfer els seus anhels. I, respecte a la virtut, tots ens quedem curts, ningú no fa la mida. Déu no ens deixa agafar el son. Això és viure. El meu viure. Escriure és donar esquinçalls de la pròpia ànima. No gaire cosa més. Un turment.

PERE CAMPÀS BONAY
Monestir de L'Estany

HOMES I INSTITUCIONS

Joan Benet i Petit, el trobador de la Mare de Déu

Sovint he esmentat, en la meua secció de "Costums i tradicions", el poeta Joan Benet i Petit o "El trobador de la Mare de Déu". Crec que abans d'acabar aquest Any Marià, hauria d'explicar, als lectors que no el conegueren, qui era i perquè recorro tantes vegades als seus versos quan d'alguna tradició relacionada amb la Mare de Déu es tracta.

L'any 1961, un senyor al qual no coneixia m'enviava per indicació amical de l'editor Torrell de Reus, un llibre de poesia mariana, en el qual glossava devocions de la comarca d'Urgell. I anunciava el seu propòsit de prosseguir la tasca de cantar les glòries de Maria, a través de diverses advocacions en ermites i santuaris de Catalunya.

La idea em va semblar excel·lent, però dubtava que pogués portar-la a bon terme, per dues raons: la dificultat de recórrer tants llocs marians, posar en vers les tradicions i, encara, perquè els llibres de poesia tenen mala sortida. A més a més, dissortadament, el tema no era massa engrescador per a molts lectors.

Amb tot, de la meua tribuna estant —aleshores en "El Correo Catalán"—, en vaig parlar. I un any després havia de tornar-hi. I un altre i un altre... Cada nova edició era un regal per l'esperit. Ja havíem fet amistat amb l'autor, que m'honorava amb afectuoses dedicatòries. Els seus "fillets", o les "orenetes" que eren els seus llibres, deia "ja saben de cor el camí de casa vostra i vénen a tastar la vostra porta, frisosos dels afalacs que esperen de les vostres mans..." A vegades el llibre era "la branca d'ametller florit, pregonera del bon temps. Enarboreu-la, si us plau a mig aire de la serra perquè sigui penyora de pau i de joia".

Si el Pare Camós amb el seu "Jardín de María" contribuï a la divulgació de les principals advocacions marianes de Catalunya en prosa, Benet i Petit ho feia en belles rimes. No em costava gens, cada vegada que sortia un nou volum de "El trobador de la Mare de Déu" —títol genèric de la col·lecció— engiponar un comentari sincer i afalagador com ell deia. Afalac que no significà mai adulació, o llagoteria, sinó cordial admiració.

Les trobes de Benet i Petit eren intimíssimes, senzilles, sense retòriques. Eren com ell: home de cor obert, modest, humil, enamorat de la terra cristiana i catalana, però sobretot, de Maria. Amb el seu aire d'home de camp —no sé si n'era— transplantat a Barcelona, no perdé mai el seu accent lleidatà. Per això va començar la seva ruta per l'Urgell i les Garrigues; seguí per la Segarra i l'Anoia; la Noguera i el

JOAN BENET PETIT

EL TROBADOR DE LA MARE DE DÉU

PER LES TERRES D'URCELL I LES GARRIGUES

Segrià, pel Pallars i la Vall d'Aran; pel Tarragonès i el Camp, el Barcelonès, el Baix Llobregat, Garraf i el Penedès. Havia de continuar pel Maresme, Vallès i Plana de Vic, quan la mort se l'endugué.

Mai no oblidaré la seva companyia en una excursió amb els "Amics dels Goigs". Mentre caminàvem s'abstenia davant del paisatge i tothora duia a la mà alguna floreta boscana. Sense deixar de somriure i d'escoltar, segurament rumiava alguna de les més de cent trobes que componen els sis volums de la col·lecció inacabada i que il·lustrava Ramona, una de les seves tres filles.

Fou el dia 16 de gener del 1968. Aquell matí jo glossava, en el quotidià "Bon dia!", el seu darrer volum. Encara era fresca la dedicatòria feta el dia de l'Epifania. Ell, l'amic Benet tornava de comprar el diari quan en arribar a casa seva, al carrer de Casp, queia amb el cor romput. El cor que tant d'amor vessava per la Mare de Déu. Ella, a qui demanava: "a les mans dels trobadors afineu lires i arpes", degué rebre'l sota el seu mantell, amorosa y dalerosa que el "seu" trobador cantés eternament amb els cors celestials.

ESTEVE BUSQUETS I MOLAS

ADULTS EN LA FE

Celebració de l'Eucaristia i Any Marià

JOAN GUITERAS I VILANOVA

o en l'elecció dels textos. I requereixen el respecte dels períodes de l'any litúrgic anomenats "forts". És a dir, Advent, Nadal, Quaresma i Pasqua. En ells caldrà observar les lectures del leccionari ferial diari.

S'insisteix, ensem, en l'elecció dels cants. Això també és important. Els cants, en les celebracions, no sembla que, sovint, es triïn massa d'acord amb l'objecte específic de la celebració, el moment de la missa, etc. I no cal parlar del problema del valor musical. Les orientacions demanen que es presti atenció a aquests aspectes i que se cerquin cants que tinguin vertadera qualitat.

La memòria de la Verge en la pregària eucarística o cànon

Després de recordar que l'homilia necessita una orientació vital, és a dir, que busqui de lligar la fe i la vida, insisteix a evitar que el parlar sobre la Verge es "resolgués en un simple encomi, ni que fos adornat", cosa que "contribuiria a alimentar aquell sentimentalisme estèril i passatger, blasmat pel Concili Vaticà II, que assetja constantment la genuïna pietat mariana".

Immediatament recomana la valoració de la pregària universal. Hi ha formularis en les misses de Maria, se'n poden establir, respectant les grans lleis d'aquestes deprecacions. Amb tot, és evident que la dita pregària no es pot adreçar directament a Maria. Això no es troba mai en els textos del missal ni ha estat mai la tradició pròpiament litúrgica.

Sí que cal adonar-se, amb tot, del "significat i el valor de l'esment de la Verge en la pregària Eucarística". No es

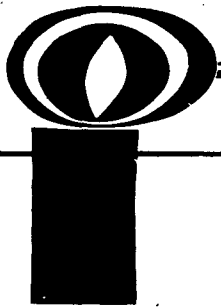
pot pas passar per alt aquest fet. En efecte, Maria és esmentada tal com segueix: a) en la pregària eucarística i o cànon romà se subratlla la comunió i la veneració de l'Església envers la gloriosa Mare de Déu ("En una mateixa comunió venerem la memòria de la gloriosa sempre Verge Maria, mare de Jesucrist, Déu i Senyor nostre..."); en les pregàries II i IV hom commemora el paper de la Verge en l'Encarnació del Verb ("Vós ens l'heu enviat com a salvador i redemptor, encarnat per obra de l'Esperit Sant i nascut de la Verge Maria"; "Ell, encarnat per obra de l'Esperit Sant i nascut de la Verge Maria, compartí la nostra condició humana"); la pregària eucarística III expressa la petició que nosaltres, esdevinguts un "sacrifici perenne", agradable a Déu, "obtinguem l'herència amb els vostres escollits, en primer lloc, amb la Verge Maria, Mare de Déu...".

La lògica d'aquest record cordial

Aquí hi ha, en realitat, la descoberta de l'arrel litúrgica de la pietat a la santa Verge. En la màxima celebració de l'Església, Maria és invocada. I això no pot ser d'altra manera. És que l'Eucaristia, sacrament de la redempció, no pot deixar d'oblidar la corredemptora. Maria és indissolublement vinculada als misteris de la nostra salvació.

I, encara, el document romà, vol que fixem la nostra atenció en una altra realitat. En l'epiclesi o invocació de l'Esperit. En efecte, el celebrant estén les mans damunt del pa i del vi tot demanant que l'Esperit Sant, amb la seva força, els transformi en el cos i la sang del Salvador. Aquest mateix Esperit, transformador meravellós, és el mateix que davallà sobre Maria per "formar en el seu si virginal la santa humanitat del Crist". Acaba remarcant-ho amb els mots de l'oració sobre les ofrenes, del IV diumenge d'Advent: "Que aquests dons que hem posat damunt l'altar siguin santificats, Senyor, per aquell mateix Esperit que fecundà, amb el seu poder, les entranyes de la Verge Maria".

Hom acaba indicant l'oportunitat que el cant de comiat de la missa fos dedicat a la Mare de Déu amb cançons adaptades al temps litúrgic. Aquí cal recórrer a les antífones dels llibres litúrgics, si és possible.

"A VOSALTRES, EL RAMAT, JO US JUDICARÉ ENTRE L'UN I L'ALTRE"

L'oracle d'Ezequiel anuncia la presència activa del Senyor enmig del poble com a veritable Rey Pastor, superant totes les esperances més optimistes sobre la renovació de la reialesa davídica. Heus aquí un oracle magníficament complementat amb la paràbola evangèlica que llegim en aquest darrer diumenge de durant l'any: el Rei Pastor ens anuncia com serà el judici sobre el ramat del seu pasturatge, "moltons i cabrits".

Lectura del llibre del profeta Ezequiel (34:11-12,15-17)

Això diu el Senyor Déu: "Jo mateix buscaré les meves ovelles i en faré el recompte. Les comptaré com el pastor recompta el seu ramat el dia que es troba amb les ovelles dispersades, i les recolliré de tots els llocs on s'havien dispersat el dia de núvols i boira. Jo mateix faré pasturar les meves ovelles, i jo mateix les duré a reposar, diu l'oracle del Senyor Déu. Buscaré l'ovella perduda, faré tornar la que s'havia allunyat, embenaré la que s'havia fet mal, faré posar bona la malalta, mantindré les grasses i robustes, les pasturaré totes amb justícia". I a vosaltres, el ramat, el Senyor Déu us diu això: "Judicaré entre l'un i l'altre, moltons i cabrits".

"EL SENYOR ÉS EL MEU PASTOR, NO EM MANCA RES"

El salm responsorial és, avui, una resposta ben clara a l'oracle de la primera lectura. Aquí és el ramat el qui parla, és l'Església, és cadascú de nosaltres. Les paraules d'aquest salm ens són tan familiars, que només d'escollir-lo ja ens evocuen tot l'itinerari dels dons de Déu: el baptisme i la confirmació, la taula de l'Eucaristia, la protecció i la fortalesa, l'esperança ferma, la dolcesa de la comunió i el repòs en Déu... Això és el que, definitivament, vol donar-nos el Rei Pastor "Veniu..., preneu possessió del Regne...!" "I viuré anys i més anys a la casa del Senyor".

Salm 22:1-2a,2b-3,5,6 (R.: 1)

El Senyor és el meu pastor, no em manca res, em fa descansar en prats deliciosos.
R.: El Senyor és el meu pastor, no em manca res.
Em mena al repòs vora l'aigua, i allí em retorna.
Em guia pels camins segurs per l'amor del seu nom. R.
Davant meu pareu taula vós mateix, i els enemics ho veuen; m'heu ungit el cap amb perfums, ompliu a vessar la meua copa. R.
Oh, sí! La vostra bondat i el vostre amor m'acompanyen tota la vida, i viuré anys i més anys a la casa del Senyor. R.

"POSARÀ EL REGNE EN MANS DE DÉU, EL PARE. AIXÍ DÉU SERÀ TOT EN TOTS"

L'explicació de sant Pau és una síntesi grandiosa del sentit de la solemnitat d'avui. Crist és constituït Rei de l'univers per la força de la seva resurrecció. El temps present és per als homes, l'oportunitat, de reconèixer i estendre aquesta reialesa. És la tasca de l'Església, el compliment de la missió que li ha estat encomanada. La consumació, anunciada per Jesús en l'evangeli, serà la plenitud del regne. Aleshores s'haurà acabat el temps de les oportunitats, i tot serà definitiu.

Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint (15:20-26a,28)

Germans, Crist ha ressuscitat d'entre els morts, el primer d'entre tots els qui han mort. Ja que la mort vingué per un home, també per un home vindrà la resurrecció dels morts: tots són d'Adam, i per això tots moren, però tots viuran gràcies al Crist. Cadascun al moment que li correspon: Crist el primer, després, a l'hora que ell vindrà, els qui són de Crist; a la fi, quan ell destituirà tota mena de sobirania, d'autoritat o de poder, com a coronament de tot, posarà el Regne en mans de Déu, el Pare. Perquè ell ha de regnar fins que Déu haurà sotmès tots els enemics sota els seus peus. El darrer enemic destituït serà la Mort. I quan tot li haurà estat sotmès, el Fill mateix se sotmetrà a Déu que li ho haurà sotmès tot. Així Déu serà tot en tots.

L'altar com a profecia

L'altar és la taula de l'Església, i la taula del Senyor. Perquè en aquesta taula celebrem el sacrifici de Crist lliurat per Ell a l'Església, podem anomenar-la "altar". I, en aquest sentit, els cristians "tenim altars" a les nostres esglésies. (Vegeu l'explicació del diumenge passat).

Però la litúrgia de la missa, i molt especialment en aquesta solemnitat de Crist rei de l'univers, ens porta a destacar una altra dimensió de l'altar: és també una profecia, una anticipació, una penyor.

• La taula de l'anyell

Actualment, abans de combregar, el sacerdot que celebra pren el Pa eucarístic, i el mostra a l'assemblea reunida dient: "Mireu l'Anyell de Déu, mireu el qui lleva el pecat del món. Felços els convidats a la seva taula". Si atenem al text llatí, veurem que és una mica diferent en la segona frase. Diu: "Beati qui ad coenam Agni vocati sunt", al·ludint al text de l'Apocalipsi: "Felços els qui són convidats al banquet de les noces de l'Anyell" (Apoc 19,9). La traducció més exacta seria, per tant: "Felços els convidats al sopar de l'Anyell". No obstant, la traducció és correcta, ja que fa referència a la "seva" taula, és a dir, a la de l'Anyell de Déu.

Aquesta simple observació ens situa en la perspectiva que la reforma litúrgica ha volgut destacar: l'Eucaristia no és solament una realitat que mira el moment present de l'Església, sinó una autèntica anticipació d'allò que Crist ens vol donar per sempre la comunió amb Ell, en la festa de noces celestial. El salm 22, que cantem avui (salm responsorial) és explícit. La litúrgia oriental accentua aquest aspecte, no sols a la comunió, amb la invitació: "Les coses santes als sants!", sinó també en la solemne entrada dels dons: "Nosaltres, que místicament representem els Querubins, i cantem a la Trinitat vivificant l'himne tres vegades sant, despullem-nos de tota preocupació terrenal, a fi de rebre el Rei de l'univers...!"

• El judici

Les últimes paraules d'aquest text ens fan veure l'actualitat d'aquest aspecte de l'Eucaristia en aquesta solemnitat que celebrem. El sopar de l'Anyell, l'arribada del Rei de l'univers, ens posen en referència al Rei pastor, que ve a judicar el seu poble.

I és veritat. L'Eucaristia, precisament perquè és presència real del Senyor de la glòria, anticipació sa-

cramental de la seva vinguda, és judici per a cadascu dels qui ens acostem a combregar.

Per això, la resposta dels que ens acostem a combregar, manifesta la consciència d'aquest judici. "Senyor, no sóc digne que entreu a casa meua...", ens proposa la litúrgia romana. I la litúrgia oriental proposa: "Fill de Déu, concediu-me de participar en la vostra cena mística. Jo no revelaré pas el Secret als nostres enemics, ni us donaré el bes de Judas, sinó que, com el bon lladre, crido vers Vós: Recordeu-vos de mí, Senyor, en el vostre regne".

En els dos textos, doncs, i sobretot en la litúrgia oriental, és ben clara l'actitud: combregar és anticipar el judici de Crist sobre la nostra vida cristiana. Sant Pau, de fet, ho deia ja als corintis: "Que cadascú s'examine primer a si mateix, i llavors podrà menjar del pa i beure de la copa; perquè qui en menja i en beu, sense tenir en compte el Cos, menja i beu la pròpia condemna" (1 Cor 11,28-29).

• La postcomunió

Les oracions del missal romà per a pregar després de la comunió són, habitualment, una ajuda preciosa per recordar aquest aspecte profètic de l'Eucaristia. Habitualment fan referència a la perspectiva celestial, escatològica, tot incloent la manera com aquesta perspectiva s'ha de tenir present en la vida d'ara. Vegeu, per exemple, la postcomunió d'avui. Es parla de l'Eucaristia anomenant-la "aliment d'immortalitat", i es demanen dues coses: "poder viure amb el Rei de l'univers en el regne del cel", i "gloriar-nos de seguir sempre els seus manaments".

Amb totes aquestes il·luminacions que ens vénen de la litúrgia de l'Església, és ben clar que l'altar rep una clarificació magnífica. El P. Fèret, dominic, en una obra ja d'anys, deia esplèndidament que l'altar és el punt de tangència entre el cel i la terra, entre el temps i l'eternitat, entre el món present i el món que ha de venir, entre la fe de l'Església i el do del Senyor... És veritat. Aquesta taula, aquesta pedra, que emergeix en les nostres esglésies, no és pas una taula més, o una obra d'art admirable. És un signe que bé cal venerar. Un altar és quelcom que es dedica a Déu, que es "reserva" per a la celebració. Nosaltres ens hi acostem, el be- sem, hi posem el pa i el calze..., però el Senyor de la glòria s'hi fa realment i misteriosament present, hi arriba, se'n hi dona, ens hi reuneix, ens crida, ens judica. Com diu el salm: "heu parat una taula davant meu, i els enemics ho veuen...", però no poden res! És la taula de la victòria de l'Anyell!

"S'ASSEURÀ AL SEU TRON GLORIÓS, I ELS SEPARARÀ ENTRE ELLS"

Aquesta és la tercera paràbola sobre el judici, i l'últim text de sant Mateu que llegim en aquest cicle. Com en tots els altres cicles, el text escollit per a la solemnitat de Crist Rei de l'univers és un text altament representatiu dels temes propis de l'evangelista sinòptic que s'ha escoltat durant l'any, i una visió específica, des de la perspectiva pròpia de l'Evangelista, de la persona i l'obra de Jesús. Gens estrany, doncs, retrobar en aquest text, a més de les imatges veterotestamentàries —tan estimades de Mateu— els temes del "regne del cel" —tantes paràboles sobre el regne!— i la represa del sermó de la muntanya: "benaurats... perquè d'ells és el regne del cel!". Per a l'evangelista Mateu, la reialesa de Crist és la plenitud del seu títol de "Fill de David", el rei pastor.

Lectura de l'evangeli segons sant Mateu (25:31-46)

En aquell temps, Jesús digué als seus deixebles: "Quan el Fill de l'home vindrà amb el seu poder, acompanyat de tots els àngels, s'asseurà al seu tron gloriós i es reuniran davant d'ell tots els pobles. Llavors els separarà entre ells com un pastor separa les ovelles i les cabres, i posarà les ovelles a la dreta, i les cabres a

l'esquerra. Després el Rei dirà als de la seva dreta: Veniu, beneïts del meu Pare: preneu possessió del Regne que ell us tenia preparat des de la creació del món. Vosaltres, quan jo tenia fam, em donàreu menjar, quan tenia set, em donàreu beure, quan era foraster, em vau acollir, quan em veïreu despul·lat, em vau vestir, quan estava malalt, em vau visitar, quan era a la presó, vinguéreu a veure'm.

Els justos li respondran: Senyor, ¿quan us vam veure afamat i us vam donar menjar, o que passàveu set, i us vam donar beure? ¿Quan us vam veure foraster i us vam acollir, o despul·lat, i us vam vestir? ¿Quan us vam veure malalt o a la presó, i vinguérem a veure-us?

El Rei els respondrà: Us ho dic amb tota veritat: Tot allò que feieu a cadascun d'aquests germans meus, per petit que fos, m'ho feieu a mi.

Després dirà als de la seva esquerra: Lluny de mi, maleïts: aneu-vos-en al foc etern preparat per al diable i els seus àngels. Vosaltres, quan jo tenia fam, no em donàreu menjar, quan tenia set, no em donàreu beure, quan era foraster, no em vau acollir, quan em veïreu despul·lat, no em vau vestir, quan estava malalt o a la presó, no em vau visitar.

Els li respondran: Senyor, ¿quan us vam veure afamat o que passàveu set, foraster, despul·lat, malalt o a la presó, i no van fer res per vós?

Ell els contestarà: Us ho dic amb tota veritat: Tot allò que deixàveu de fer a cadascun d'aquests, per petit que fos, m'ho negàveu a mi.

I aniran als suplicis eterns, mentre que els justos entraran a la vida eterna".

Una manera de fer de rei

Els reis de totes les nacions disposen com a amos dels seus súbdits, i els qui tenen autoritat es donen el títol de "benefactors". Entre vosaltres no ha de ser pas així: el més important d'entre vosaltres s'ha de comportar com si fos el més jove, i el qui mana s'ha de comportar com el criat que serveix (Llc 22:25s.). Partint d'aquestes paraules de Jesús, és possible que entenguem millor l'autèntic abast de la festa de Jesucrist Rei. Sant Lluç ens recorda aquestes paraules en un context molt interessant. Després del relat de la institució de l'eucaristia i de l'anunci de la traïció d'un dels deixebles, l'evangelista anota la discussió que s'enduu els deixebles a rivalitzar entre ells qui deuria ser el més gran. Llavors ve la lliçó de l'especial manera de fer de rei que els cristians han de tenir com a norma. El cristià és essencialment el seguidor de Jesús. No és ni l'inventor del camí ni el qui marca la direcció a prendre. És simplement el qui segueix les petjades del Mestre. Té tot un pregó sentit d'humilitat, de disponibilitat, i en darrer terme d'estimació, aquesta actitud de seguir Jesús. També és la demostració de la gran maduresa del cristià: home lliure com el qui més, acull la crida del Mestre i el segueix lliurement i amb tota la responsabilitat del qui es compromet. Perquè seguir Jesús compromet, marca. La reialesa de Jesucrist és en la línia del servei. Ell és rei per a servir, per conduir el seu poble. És el Servent de Jahvè que amb la seva obediència fins a la mort, no sols ens mostra l'únic ca-

El rei pastor

(Salm 22 -H.23-: 1-2a.2b-3.5.6. R.:1)

JOSEP M. ARAGONÈS

mí veritable que condueix al Pare, sinó que ens va al davant i, passant-hi ell el primer, ens fa travessar l'abisme que ens en separa. No és, doncs, el rei que aclapara els seus súbdits amb servituds i impostos, sinó el que acompanya els seus fins a la casa del Senyor. Oh, sí! La vostra bondat i el vostre amor m'acompanyen tota la vida, i viuré anys i més anys a la casa del Senyor (v. 6).

El Rei pastor

Ezequiel ja ens presenta Déu com el bon pastor que té cura entranyable de totes les seves ovelles. També de les esgarriades i de les malaltes (34:11-30). Déu busca la humanitat i no para fins a fer-la entrar al lloc del repòs. Mateu ens torna a presentar Déu sota la imatge del pastor que aplega el seu ramat a l'hora suprema de la fi dels temps. Déu, però, en la narració de Mateu és el Pare i el Fill de l'home. Ara és Jesús el qui fa de bon pastor i mena el ramat cap al regne que el Pare ha preparat per a ell des de la creació del món

(25:31 ss.). Així avui, la comunitat aplegada per a l'eucaristia fa la seva professió de fe: El Senyor és el meu pastor (v. 1). Jesús se'ns apareix com el pastor de la humanitat redimida per l'amor del seu nom (v. 3c). La humanitat perduda pels estímuls del pecat, acaba essent la humanitat mancada de tot, afamada i cansada d'aguantar la inseguretat i la por. Aquesta humanitat és la que ara, en la reunió eucarística, partint de la consciència de la seva realitat, professa la seva fe en la força i el mestatge del seu Rei-Pastor: El Senyor és el meu pastor, no em manca res, em fa descansar en parts deliciosos. Em mena al repòs vora l'aigua, i allí em retorna; em guia pels camins segurs (vv. 1-3). Aquesta és l'autèntica reialesa de Jesucrist. Fill de Déu, home entre els homes, regna des de la força de la seva obediència amorosa al Pare. Ell és el qui ens mostra el camí indefallent de la realització humana més completa. És el camí del compliment dels manaments de la llei de Déu. El camí del Faci's la vostra voluntat, del parenostre. Així ens introdueix al Regne, ell el nostre Rei-Pastor-Servent.

El Rei que ens retorna

Crist ha ressuscitat d'entre els morts, com a primer d'entre tots els qui han mort... tots viuran gràcies al Crist. És el gran missatge —l'evangelium— de Pau en la primera carta als corintis (15:20-28). Aquí és on es posa de manifest la suprema reialesa de Crist. És el que el salmista ens fa dir avui: Em mena al repòs vora l'aigua, i allí em retorna (vv. 2b-3a). Ens retorna de l'ensulsiada de la mort. Abatuts per la torrentada de la mort, ens fa posar dempeus altra vegada, i, aquesta vegada, de manera totalment inèdita i definitiva. Ens porta al gran banquet de la vida. Davant meu pareu taula vós mateix, i els enemics ho veuen (v. 5). Tot el que havíem perdut amb el pecat i la mort, el nostre Rei-Pastor ens ho guanya amb escreix en el seu sacrifici. És la Nova Aliança. I com en totes les aliances, també aquesta és segellada amb sang i amb un banquet de comunió. Ja ara —avui mateix— prenem seient i participem en la taula de la vida. És la celebració de l'eucaristia, que no és pas un acte puntual, com alguns pensen, sinó que és el gran motor de tota la vida cristiana, vida de deixeble, de seguidor, de Jesús, que ens omple el cap amb els perfums de l'eternitat i emplena la copa del nostre desig de vida i de felicitat fins a vessar (v. 5cd). Som en l'àmbit de la resurrecció, en la direcció de la vida. I som cridats a reproduir en nosaltres els trets i les directrius del nostre Rei-Pastor. També l'eucaristia ens compromet a ser servents, pastors, per als altres. Perquè tots puguem regnar amb el nostre Rei.

CULTURA CIENTIFICA

El Dr. Jaume Almera i la seva escola de geologia

21 - La correspondència epistolar

La meticulositat i l'afany col·leccionador propi de tot bon científic féu que el nostre canonge guardés ben ordenades la majoria de les nombroses cartes amb què es relacionava amb els seus companys de professió. Això permet a l'historiador tenir una inestimable font d'informacions de molts geòlegs de finals del segle passat i començos del present, que permetrien una exposició força aproximada dels mètodes, estils i resultats de les investigacions geològiques d'aquella època. No ens toca a nosaltres fer aquesta feina, però sí que creiem convenient informar el lector d'algunes de les particularitats que es troben en la correspondència rebuda pel Dr. Almera.

Els autors de les cartes

Són un total de cinquanta-sis les persones que consten a l'arxiu del museu del Seminari Conciliar, que escrigueren a Almera. El lector ens dispensarà de no posar aquí la llista completa. Direm que més de la meitat són de personalitats científiques ben reconegudes. Repassant les dates hom veu que el nostre canonge des del principi de la seva dedicació a la geologia fins al final de la vida es comunicà per escrit amb regularitat amb tots aquells que el poguessin ajudar o informar. En els cinquanta-sis destinataris hi ha una gran varietat tant en l'estil com en el nombre de cartes: en uns, hom pot veure-hi una amistat cordial, mentre que en altres només una breu nota o informació per contestar a la petició del Dr. Almera.

També varia naturalment el nombre de cartes de cada un: d'una sola en alguns, fins més de deu en altres. En moltes d'elles es fa referència a converses orals tingudes amb el Dr. Almera o excursions viscudes en comú, cosa que fa que aquestes missives siguin molt interessants; s'hi veu una calor d'amistat, d'interès, quelcom que és per damunt d'una relació purament científica; estan plenes d'humanitat.

Algunes missives particularment interessants

No resulta fàcil fer una selecció de textos de les cartes. Però les que hem seleccionat creiem que interessaran el lector:

Del professor Charles Barrois de la facultat de ciències de Lille es conserven vint-i-quatre missives escrites entre 1888 i 1918. L'última, que Almera havia de rebre molt poc temps abans de la seva mort, comença: "Mon cher et vénéré chanoine". Va ser potser el científic a qui Almera envià més mostres de consulta. Més d'una vegada la carta de Barrois acaba amb aquesta frase o una de semblant: "De nouvelles recherches me semblent nécessaires pour fixer l'âge de ces couches, dont l'étude d'après vos chantillons promet d'être très intéressante" (1). Doncs bé, a la carta que li escriu el 1891 el felicita efusivament pel mapa que ha fet dels voltants de Barcelona, dient-li que representa un treball considerable i un enorme progrés sobre el que hom sabia de la geologia de Ca-

Del llibre "El Dr. Almera i la seva escola de Geologia" de F. NICOLAU i J. VALLS

talunya.

Del Dr. Jules Bergeron, prestigiós geòleg, es troben cartes des del 1889 fins al 1907. És interessant la correspondència amb aquest professor perquè no tan sols podem veure que és el qui li va proporcionar més indicacions precises de bibliografia per consultar, sinó perquè recorren les cartes se segueix l'elaboració de l'estudi dels mantells de recobriment del nord del Tibidabo.

Un interès especial creiem que té la correspondència amb el Dr. Brusina, croata de Zagreb. Són postals escrites en italià amb lletra petita i atapeïda. A la del 17 de novembre de 1892 es disculpa del retard amb què li envia el que el Dr. Almera li havia demanat. Al llarg dels escrits augmenta la cordialitat en el tracte. Li demana una foto seva i ell li envia la pròpia. Li dona gràcies pels fòssils que li fa arribar i ell el posa al corrent de les seves publicacions. Li dedica espècies noves que ha descobert, per exemple la *Valvata almerae*.

Del professor Frédéric Canu es conserven tres cartes. L'última és del 1914 quan ja havia esclatat la guerra i la cosa per als científics francesos havia esdevingut tràgica. Entre altres coses diu: "MM. Roman i Doncieux sont mobilisés; ils n'ont encore aucune aventure fâcheuse. M. Boussac est blessé et il ne se rétablit que très lentement. M. Le-

riche est prisonnier en Allemagne. MM. Barrois sont vivants à Lille. MM. Dollfus et Gentil sont à Paris en ce moment et assistent à nos séances. M. Robert Douvillé, le fils de Douvillé de l'Institut, a été tué à l'ennemi". (2) El lector haurà comprès que tots els noms citats són científics coneguts del Dr. Almera, alguns dels quals ja han sortit en aquestes pàgines.

De Charles Déperet es conserven, entre cartes i postals, vint missives. S'hi veu des del primer moment una amistat sincera, a partir de la reunió de la Societat tinguda el 1898 a Barcelona. Algunes de les cartes contenen detalls històrics interessants que només se saben per elles.

Per exemple a la carta del 28 de novembre de 1896 diu: "À mon retour d'Algérie où la suite de la Réunion a été des plus intéressantes. On a beaucoup discuté sur le Tertiaire et il est vraiment dommage que la maladie de M. Boffill vous ait forcé de rentrer si précipitamment à Barcelonne. J'espère que M. Boffill est depuis longtemps rétabli de son accès de fièvre ou de sa petite insolation". (3) L'última carta de Déperet ja és de 1915, en plena guerra, la dirigeix als tres amics Almera, Vidal i Boffill i l'escriu després de rebre els fulls geològics de Barcelona, agraït-los i dient que hi té una ocasió d'admirar "ma petite patrie catalane"; ho diu així perquè ell havia nascut a Perpinyà i naturalment també se sentia català.

Del Dr. Lambert tenim trenta-un escrits. Va ser l'especialis-

Són ben necis tots aquells homes que s'han quedat amb el desconeixement de Déu i no han estat capaços de descobrir qui és Ell per les coses bones visibles, ni n'han reconegut l'artífex de fixar-se en les obres.

Sav 13,1

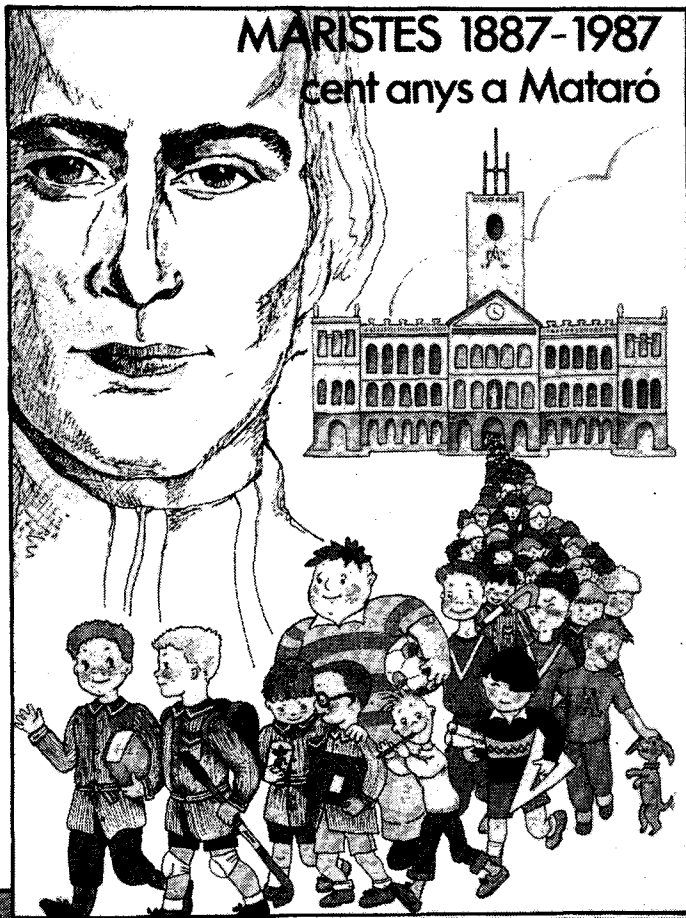
ta en equínids a qui Almera consultà repetidament. L'amistat que li demostra aquest il·lustre especialista la podem comparar amb la de Déperet. La primera carta és del 10 de febrer de 1899, i fixem-nos en el que ja li diu: "Permettez-moi en terminant de vous exprimer toute la satisfaction que j'éprouve à entrer en relation avec un savant tel que vous, dont les travaux et le nom ont depuis si longtemps franchi les frontières d'Espagne". (4)

(1) "Em semblen necessàries unes noves recerques per a fixar l'edat d'aquests pisos, l'estudi dels quals, a partir de les vostres mostres, promet ser molt interessant."

(2) MM. Roman i Doncieux estan mobilitzats; encara no tenen cap aventura desagradable. M. Boussac ha estat ferit i només es restableix molt a poc a poc. M. Leriche és presoner a Alemanya. MM. Barrois estan vius a Lille. MM. Dollfus i Gentil són a París en aquest moment i assisteixen a les nostres reunions. M. Robert Douvillé, el fill de Douvillé de l'Institut, ha estat mort per l'ennemi.

(3) "A la meua tornada de l'Algèria, on la continuació de la Reunió ha estat de les més interessants. S'ha discutit molt sobre el Terciari i és una veritable llàstima que la malaltia del Sr. Boffill us hagi forçat a tornar tan precipitadament a Barcelona. Jo espero que el Sr. Boffill estigui, després de tant de temps, restablert del seu accés de febre o de la seva petita insolation."

(4) "Permeteu-me, en acabar, d'expressar-vos tota la satisfacció que sento al posar-me en contacte amb un savi com vós, els treballs i el nom del qual han travessat, després de tant de temps, les fronteres d'Espanya."

El carisme de Marcel·lí Champagnat, ben viu i arrelat a la ciutat

Cent anys de presència marista a Mataró

Fa uns dies s'ha celebrat, al col·legi Valldèmia, a la ciutat de Mataró el centenari de l'arribada dels Germans Maristes, amb el lema "MARISTES 1887-1987, cent anys a Mataró".

El dia 7, tingué lloc a la Sala Cabanyes la inauguració oficial amb un acte de caire acadèmic i cultural que comptà amb la presència de l'alcalde de la ciutat, Sr. Manel Mas, la Sra. Marta Ferrusola de Pujol, del Sr. Ramon Camp, secretari del Parlament de Catalunya i una nodrida representació marista de Catalunya, i d'arreu d'Espanya encapçalada pel

germà Ramon Benseny, Provincial.

Després dels parlaments de rigor en què cal destacar el de l'alcalde, antic alumne de Valldèmia, on va anunciar, a la bestreta, la concessió de la Medalla de la Ciutat a la Institució Marista, tingué lloc la presentació de l'auca intitulada "Maristes, cent anys a Mataró". Hi participaren prop de 250 alumnes del mateix col·legi i recordaren els fets més importants d'aquest segle marista a la ciutat. Fou una escenificació bella i sentida que arrencà records, sentiments i alguna llàgrima, sobretot per part dels assistents més grans a l'acte que s'ompli de gom a gom.

Una celebració emotiva

El dia 8, tingué lloc a la parroquia de Santa Maria, una solemne eucaristia d'acció de gràcies presidida pel bisbe auxiliar de Barcelona, doctor Ramon Daumal.

L'església, plena a vessar, d'alumnes, pares, ex-alumnes, germans maristes i simpatitzants de la Família vibrava quan hom entonà l'himne de la Mare de Déu de la Llum, patrona del Col·legi, i cantat per la majoria dels assistents:

*"Oh Mare, sou llum que
[brilla]
a la nit com far
[resplendent...]*

Vetlleu pel vostre Col·legi,

*vetlleu pels petits i pels
[grans,
que a Vós venim, tendra
[Mare,
implorant vostra Llum
[radiant"]...*

A la presentació de les ofrenes tots els estaments de la comunitat educativa: alumnes, pares, antics-alumnes, germans, professors, mossèn F. Pou —rector de Sta. Maria—, pares de germans, família Castellà... presentaren símbols característics amb una breu ressenya històrica i una pregària de petició i de benedicció. Tot molt emocionant, i tenint en compte el passat, el present i el futur.

Moltes persones han après que el carisma de Marcel·lí Champagnat és ben viu i ben arrelat a la ciutat de Mataró com ho palesen actes d'aquesta mena on hom pot comprovar la profunda estimació i respecte de què s'han fet dignes els Germans Maristes amb la seva labor silenciosa i ferma.

Efemèrides així fan pensar que realment darrera les Institucions que arriben a 100 anys amb aquesta embranzida i delit de projecció al futur, hi ha la força misteriosa però segura de Déu mateix i la intercessió de la seva Mare, Santa Maria de la Llum.

Per molts anys, Mataró!
Per molts anys, Germans Maristes!

SIMEÓ CAMPRUBÍ, fms

Molts mataronins s'han format entre les parets d'aquest Col·legi. Els maristes s'han fet dignes d'una profunda estimació i afecte en la ciutat.

Trobada de joves a Florència per projectar un futur de pau

Joves de més de seixanta països dels cinc continents ens hem reunit recentment a Florència. La trobada responia a una invitació feta pel Cardenal de Florència, Silvano Piovaneli, com a resultat del missatge que el Papa va dirigir als joves florentins en la seva visita de fa un any a la ciutat.

Els temes-debat de la trobada van ser inspirats per aquest missatge i s'estructuraven en sis blocs: el diàleg, la veritable dimensió de l'home, la relació entre l'home i la natura, el progrés dels pobles, la construcció d'una nova cultura i la pau.

Els dos mil participants ens reunírem en el circ del "Teatro Tenda", habilitat en aquesta ocasió per acollir les comunicacions dels representants de tots els països. Una presència tan diversa donava al debat un aire atractiu i únic. Diversitat geogràfica, religiosa, cultural, lingüística i ètnica. L'experiència personal que s'aportà en les comunicacions apropà realitats llunyanes d'una forma prou viva per ser diferent de tractats enciclopèdics. La diferència de punts de vista va ser un aspecte enriquidor; com a mostra valen unes frases d'un jove representant del Zaire: "La pau per als

països rics es planteja, a hores d'ara, com una lluita pel desmantellament dels arsenals nuclears. Així la pau us és un dret a no morir. Per als països pobres, la pau és, sobretot, una lluita contra la injustícia, per a la superació de les situacions de misèria. Així la pau ens és un dret a viure".

També van tenir molt interès les comunicacions dels nombrosos representants dels països en vies de desenvolupament, les quals van ser acollides per un auditori ja especialment sensibilitzat. Grups europeus parlaren d'experiències d'intercanvi amb països del Tercer Món. Les solucions dels problemes s'orientaven en vies decidides, però pacífiques, de canvi econòmic i social. Les noves democràcies sud-americanes i l'experiència de Cory Aquino foren presentats com a projectes en aquesta línia. Alguns ponents feren especial referència a la necessitat de la solidaritat per part dels països més desenvolupats, especialment en temes com el deute extern i la cooperació internacional.

Acolliment en famílies

L'estada dels joves s'organitzà

mitjançant les famílies de Florència. Cada jove va ser acollit per una família diferent. Personalment, les nostres experiències van ser formidables; durant uns dies vàrem poder integrar-nos en la seva vida familiar sense cap mena de reserva.

Molt especial va ser la peregrinació a Assís, on, a part d'un contacte més personal amb els altres joves, vàrem participar en una pregària interconfessional per la pau com la que el Papa havia fet feia un any al mateix lloc.

Un proverbi xinès va convertir-se en el lema popular de la trobada. Resumeix un sentiment del qual ens férem portadors tots els participants: "No caminis davant meu, no puc seguir-te. No caminis darrera, no et puc fer de guia. Caminem junts."

Les conclusions foren presentades el darrer dia al batlle de Florència i a un representant de l'ONU en una recepció oferta per les autoritats en el marc del Palazzo Vecchio. Per la seva part, el govern italià, i com a resultat de la trobada, es va comprometre a concedir anualment trenta beques d'estudi a Florència a joves dels països en vies de desenvolupament. Això va ser un primer fruit

de la trobada que s'espera que en doni més. Si més no, la trobada ha encetat una nova experiència. Com va dir el Cardenal: "N'hi ha molts que parlen dels joves, menys els que parlen als joves, però molt pocs els que escolten els joves". La trobada va aconseguir fer sentir un xic la seva veu. Es va parlar també, per part del Cardenal, d'una nova trobada d'aquí dos o tres anys. Ens sembla molt positiu, tot i les dificultats organitzatives que representa una celebració d'aquest tipus. Nosaltres els animem càlidament.

"Grazzie a tutti".

ORIOL BOU
RAMON FAULI

IX Mostra d'Artesania

Del 25 de novembre al 7 de desembre, es presenta, al Centre d'Artesania de la Generalitat, la "IX Mostra d'Artesania", una de les activitats programades enguany amb motiu de la Setmana Internacional de la Velleja que organitza l'Associació Coordinadora per a l'Ancianitat. La inauguració tindrà lloc el dia 25, a dos quarts de set de la tarda.

Durant els dies en què resti oberta l'exposició, hi haurà conferències de Manuel Barceló que parlarà sobre "Un viatge imaginari a l'Egipte"; d'Emili Sempere sobre "La ceràmica a Catalunya", i de Jaume Barberà que tractarà el tema "Història i tècnica de la gastronomia".

SIMON LOPEZ DE LETONA

Intermediari Financer.
Alta renda. Pagarés. Bons.
Lletres del Tresor, al 14% net anual

Adreça C/. Folgueroles 12, 4.º 1.º

08022 BARCELONA Tel.: 212 82 82 - 211 46 46

Shoenstatt, un moviment que vol forjar un home nou

Què és Schoenstatt? Schoenstatt és un lloc de gràcies, on milers de persones cerquen en Maria el camí per trobar Crist, un model de fe ver veure la seva vida segons el pla de Déu i l'energia per al seu compromís apostòlic.

Schoenstatt és un Moviment que sorgeix en una època marcada pel canvi i la transformació, dins d'una Església que desitja influir essencialment en el món. Per això per entendre la vida, l'espiritualitat, la pedagogia i organització de Schoenstatt, cal mirar el context històric en què creix i actua.

Actualment ens enfrontem davant la realitat d'un món marcat pel desenvolupament científic i tecnològic. Els moderns mitjans de comunicació posen ràpidament en contacte i escurcen les distàncies. La vida i la història posseeixen un ritme vertiginós de canvis que exigeixen a l'home estar permanentment informant i adaptant-se per poder sobreviure.

Però juntament amb aquest progrés exterior, l'home actual experimenta cada vegada amb major dolor, una solitud, la seva crisi personal i els durs problemes socials que afligeixen la humanitat.

La cultura urbana ens acostuma més a la tècnica, a la ciència, als mitjans de comunicació i a l'educació, però també fa que l'home se senti més sol i abandonat. Se sent poc conegut i valorat, ple de relacions humanes mecàniques, externes i superficials. Moltes vegades se sent insignificant, perdut enmig de masses fredes de ciment.

La tècnica i el progrés no aconsegueixen donar resposta a les seves inquietuds fonamentals sobre el sentit de la seva vida.

L'Església fa seva aquesta situació. En la força de la gràcia, vol regalar al món els dons i valors que Déu hi ha dipositat. A partir de la seva identitat pròpia, vol aportar la persona i el missatge de Crist per plasmar a manera de ferment la cultura futura.

Personalitats carismàtiques

Perquè l'Església compleixi aquesta missió i sigui "llum de les nacions" i "ànima del món", Déu hi suscita personalitats carismàtiques que durant la història de l'Església, la renoven d'acord amb els desa-

fiaments dels temps. Així ho ha estat un sant Benet, sant Francesc d'Assís, sant Ignasi, don Bosco i tants d'altres. En ells i en les comunitats per ells fundades, Déu intervé en la història de manera singular, donant una resposta vital per a un temps determinat.

Schoenstatt se situa en aquest context. Veu en el seu fundador el pare Josep Kentenich (1885-1968), un d'aquests homes escollits per Déu per forjar història. El seu do profètic el va dur, amb una visió profunda i global, a diagnosticar les ferides i les grans tasques que plantejava el nostre temps. El seu carisma pedagògic va fer que juntament amb assenyalar fites clares, mostrés al mateix temps camins concrets per forjar un home nou i una nova cultura.

El pare Kentenich mirà amb els ulls de Déu la nostra època. Va veure-hi una lluita apocalíptica. Per a ell, en aquest temps de canvi històric es decidiria per segles el futur de la humanitat.

Assenyala amb força un mal radical: la nostra cultura s'ha desentès de Déu, li ha donat l'esquena, ha fugit de la Casa del pare com en cap èpo-

ca històrica anterior. L'ateisme pràctic i teòric és cada dia més clar i radical. A aquesta "apostasia de Déu" continua la desintegració de l'home i de la societat. Lluny "de les fonts d'aigua viva" (Is. 58,11) s'acclera el procés de pèrdua de la dignitat humana i de tots els valors. Es trenquen els llaços bàsics de l'amor, que possibiliten el desenvolupament de la persona i constitueixen el teixit social. L'home es desarrela, i es converteix en esclau i servidor de la màquina. Desarrelat, deshumanitzat i desdivinitzat, acaba desballestant totes les estructures socials, econòmiques, polítiques i culturals.

Retrobar el camí vers el Pare

Per això el nostre temps clama per humanització i fraternitat, per unitat i llibertat, per pau i justícia. És el fill pròdig que sent nostàlgia de la Casa del Pare. ¿Com retornar-hi? Com fer que aquest home, embriagat per l'ansia de poder, de tenir i de gaudir, trobi el camí vers el Pare?

Aquesta és la gran tasca que es proposa el P. Kentenich. Sent que els signes del

temps l'urgeixen a lluitar per un home nou. Aquest home nou ha de caracteritzar-se precisament per la seva profunda capacitat de vincular-se amb Déu, amb els homes, amb les coses i amb el treball.

"La tàctica" que la Divina Providència assenyala al P. Kentenich, consisteix a començar ja a construir aquest nou món. No es limita per això a diagnosticar o denunciar. Anuncia i construeix amb "pauciença revolucionària", sabent que les coses de Déu "neixen del no-res" i es gesten en silenci.

Com a autèntic profeta i educador, gira els seus ulls a Maria. En ella hi veu "la balança que equilibra el món", el camí pel qual ens arriba la gràcia, el lloc que Crist escull per "establir la seva tenda entre nosaltres", la companyia i col·laboradora constant en la seva obra de redempció. Està convençut que Ella es mostrarà com "la gran Vencedora de les heretgies del nostre temps".

Com neix Schoenstatt

Schoenstatt neix a començaments de segle, a partir de la labor pedagògica del pare Ken-

Un lloc de gràcies

Schoenstatt és un lloc de gràcies. Això és l'essencial del Moviment de Schoenstatt. Abans de ser moviment d'idees o una organització, és un lloc de gràcies original. El cor de Schoenstatt és l'Aliança amb Maria en el Santuari. Allí Maria, la Mare i Reina Tres Vegades Admirable, ha establert el seu "taller" d'educadora, allí acull i transforma els seus fills i des d'allí els envia com a apòstols al món.

Schoenstatt és un moviment apostòlic de renovació. No és una comunitat egocèntrica, sinó que posseeix un marcat caràcter apostòlic. Vol despertar en els seus membres l'impuls apostòlic i educar-los per al compromís en el seu medi i allí on els sigui possible actuar com a ferment en la massa.

Com a moviment de renovació i apostòlic, Schoenstatt és un moviment d'educadors i d'educació de la fe. L'acció que exerceix Maria en el santuari, té com a finalitat donar a llum espiritualment a Crist en cada persona i en cada comunitat, fer que Ell prengui forma en nosaltres fins que aconseguim la maduresa com a cristians adults en la fe. Aquesta acció de Maria —que ha de comptar amb la nostra activa cooperació— condueix a una profunda renovació religioso-moral personal, la qual és base, motor i assegurança de la transformació de la societat i de les estructures que la conformen.

Un moviment marí

Schoenstatt és un moviment nascut en el si de l'Església i al servei d'ella. Per ser un moviment profundament marí, Schoenstatt ha volgut caracteritzar-se, com el seu fundador, per un marcat amor a l'Església, de la qual Maria n'és Mare i prototip. Se sent i vol ser part viva i col·laborar-hi activament en la realització de la seva missió postconciliar.

Schoenstatt és una família organitzada federativament.

És "Família de famílies". Units per l'Aliança d'Amor amb Maria, els seus membres se saben i se senten entrellaçats pels llaços del seu amor maternal i cridats a ser germans. Per això, més que definir-se com a una organització, Schoenstatt es defineix com una família, cèl·lula d'una Església cridada a ser Família de Déu.

La Família de Schoenstatt compta amb diversos tipus de comunitats d'acord amb la forma i grau del compromís apostòlic, comunitari i d'autoformentació dels seus membres. Aquests són: Els Instituts Seculars, les Federacions Apostòliques, les Lligues Apostòliques diocesanes i el Moviment popular i de pelegrins. Llevat dels Instituts que estan organitzats a nivell internacional, totes les altres comunitats de Schoenstatt, posseeixen una marcada organització diocesana, a disposició de l'Església local.

Aquests diferents tipus de comunitats i forma de pertànyer a Schoenstatt, manifesten l'esperit del Fundador que volia que a Schoenstatt es donés una gamma tan àmplia de possibilitats d'integrar-se com les que té la mateixa Església: Schoenstatt, vol acollir cada persona en la seva pròpia originalitat. Schoenstatt, ha estat fundat 50 anys abans del Concili, això no obstant sent que els trets centrals de la seva espiritualitat responen a les exigències de l'època actual i als camins traçats per l'Església en el Vaticà II, i per això veu en la realització de l'esperit del Concili una missió especial.

La font i el centre de l'espiritualitat de Schoenstatt és l'Aliança d'Amor amb Maria. El Pare Kentenich entén l'Aliança d'Amor com una forma original de viure el compromís assumit en el Baptisme, on el cristià s'incorpora personalment a la història de salvació. Motor d'aquesta Aliança és la nostra

El pare Kentenich fou un autèntic profeta i educador

resposta d'Amor agraït al Déu que primer ens va estimar, amor que experimentem en la trobada filial amb Maria en el Santuari. Ella ens obre el cor a un diàleg amb el Déu de la vida, a una conversió permanent i a una profunda trobada amb Crist.

A.F.

tenich en el Seminari Menor de la comunitat dels Pares Pallotins, en el lloc anomenat Schoenstatt (que significa "lloc formós"), és un barri del poble de Vallendar a la vora del Rin, Alemanya.

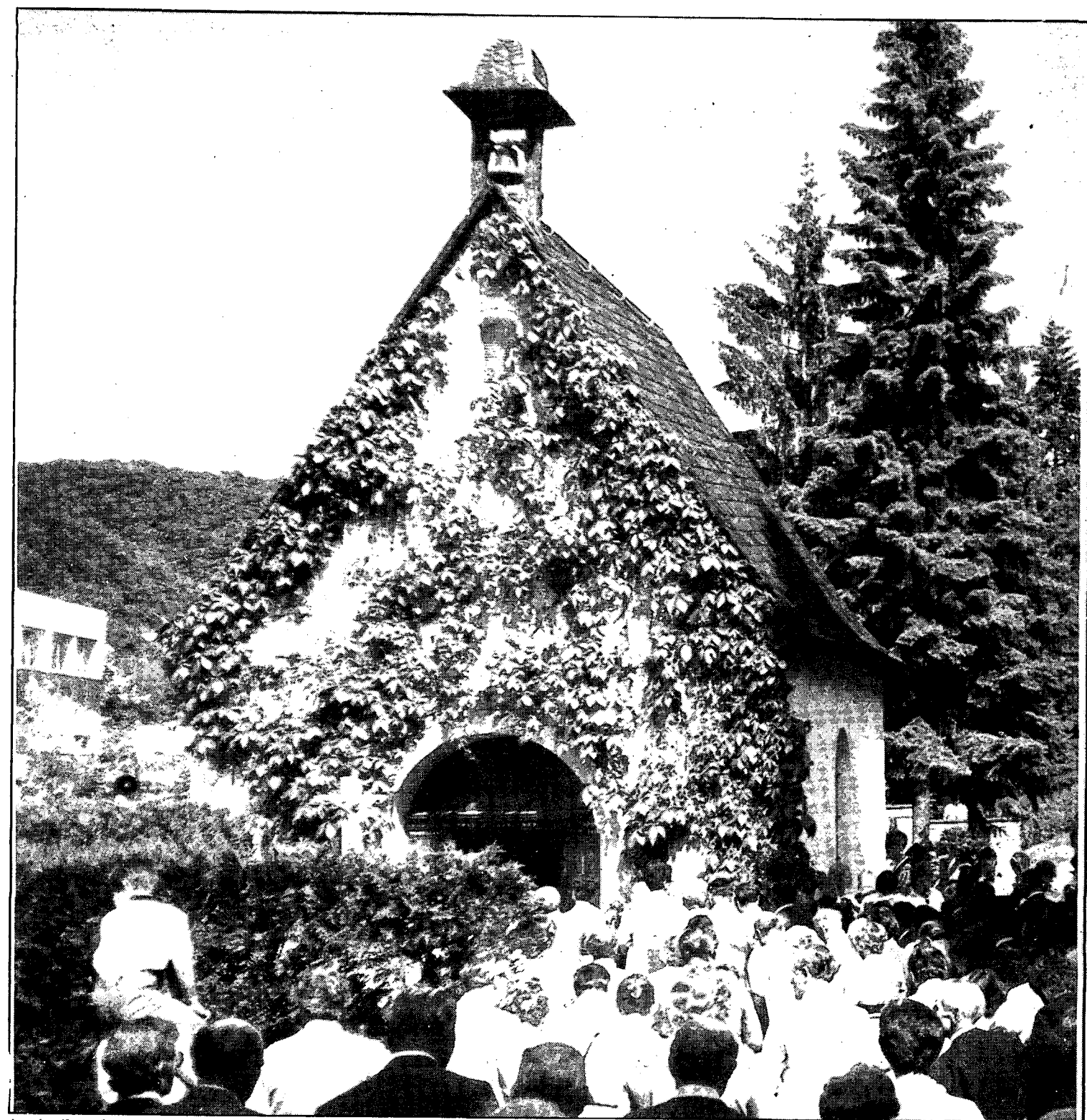
La història de Schoenstatt està marcada per esdeveniments simples, però de profund significat a partir dels quals s'ha gestat un fort moviment de gràcies, de vida i d'idees.

El pare Kentenich passà per dures proves espirituals durant el temps dels seus estudis. En canvi, també va experimentar en l'acció educadora de Maria, a la qual s'havia confiat, el camí de solució i arrelament en el món natural i sobrenatural.

El 1912 el pare Kentenich és nomenat director espiritual dels joves del Seminari Menor. Comença a educar-los motivant-los a emprendre la tasca de la seva pròpia transformació, en un ambient de llibertat i confiança. Ho feia encoratjant-los per grans i veritables ideals morals i cristians. La seva pròpia experiència i la seva visió del paper de Maria com a Mare i Educadora, el duu a formar amb ells una Congregació Mariana com a "mitjà excel·lent per a la realització dels seus ideals juvenils o per aconseguir de manera perfecta, ràpida i segura, la fita de la seva autoeducació": trobar Jesús per Maria.

Primera Guerra Mundial

Dos anys després d'haver iniciat la seva tasca pedagògica amb els joves, esclatà la primera guerra mundial (agost del 1914). Què cal fer perquè l'ambient dur, agnòstic i amorat de l'exèrcit i la guerra no destruís els ideals i la fe dels joves? En la seva recerca va caure a les seves mans la història d'un advocat italià, Bartolo Longo, que havia "creat" un santuari marià a Pompeia. En això hi va veure un signe de la providència de Déu. ¿No estaria en els seus plans que la petita capella que feia poc havia estat posada a disposició de la Congregació Mariana es transformés en un Santuari, on Maria arribés a ser la Mare i Educadora dels joves? No havien

Aquí milers de persones cerquen en Maria el camí per trobar Crist

de demanar a Maria que instal·lés allí el seu tron de gràcies?

Després d'un temps d'oració i meditació, el 18 d'octubre del 1914, proposà al P. Kentenich aquesta "secreta idea predilecta" als joves. Els invità a demanar que la Mare de Déu s'establís espiritualment en aquest lloc. Els quals havien d'atraure-la amb les proves del seu amor, amb l'esforç de la seva autoeducació i el seu esperit

apostòlic. La presència de Maria en el Santuari havia de ser avalada per una santedat de la vida diària, per una vida heroica de seguiment al Senyor i la seva voluntat: Havien d'oferir a Maria "Abundants contribucions al Capital de Gràcies".

La història s'encarregà de demostrar que el P. Kentenich no s'havia equivocat en la interpretació del pla de Déu i que havia "sintonitzat" amb

l'Esperit Sant.

La plàtica del 18 d'octubre del 1914 —anomenada després Primera acta de Fundació— és testimoni de l'esdeveniment central i fundacional de Schoenstatt. L'aliança del P. Kentenich i dels joves amb Maria en el santuari, és la llavor d'on surt tota la vitalitat i l'estructura de Schoenstatt. La petita capelleta es va transformar en un Santuari Marià i en el cen-

tre d'un Moviment internacional de renovació per a l'Església i el món actual.

El pare Kentenich mor el 15 de setembre de 1968 a la sagristia de l'Església de l'Adoració a Schoenstatt, després d'haver celebrat la Santa Misa. En la seva tomba s'inscriu la frase: "Dilexit Ecclesiam". Estimà l'Església.

A. TÈLLEZ

Els nens, víctimes de la manca de metges al Tercer Món

Les primeres víctimes de la manca de metges al Tercer Món són els nens. Aquest dèficit té part de responsabilitat del 20 al 25% de morts en néixer que es produeixen als països subdesenvolupats i sobretot als subsaharians.

Per altra part, els nens entre 1 i 5 anys pateixen una mortalitat 100 vegades més elevada que la dels països del Nord. La causa és la manca d'assistència primària i de mitjans sanitaris.

Segons els experts, hi ha dues línies a seguir: d'una banda, la creació de programes per resoldre els problemes més immediats com serien l'assistència als casos de malaltia existents; d'una altra, la formació de personal sanitari i l'educació sanitària entre la població com a mesura de prevenció.

Es calcula que a les zones rurals del Tercer Món cal un milió de persones que es dediquin a la cura i la prevenció de la salut.

TENIU HORES LLIURES?

A CATALUNYA CRISTIANA TENIM FEINA PER A VÓS

Tant si residiu a una ciutat com a un petit poble de Catalunya, podeu integrar-vos a l'equip de promoció de CATALUNYA CRISTIANA. Solament és necessari que:

- Estimeu CATALUNYA CRISTIANA.
- Us agradi relacionar-vos amb la gent.
- Hi pogueu dedicar amb constància el vostre temps lliure.
- Us faci il·lusió guanyar-vos un sobre-sou.

La tasca és molt senzilla, però us l'hem d'explicar amb detall. Si podeu desplaçar-vos a les nostres oficines de Barcelona, us atendrem amb molt de gust. Si, per raó de la distància del vostre lloc de residència, això no fos possible, us enviarem per escrit totes les instruccions. En qualsevol cas, truqueu en hores d'oficina al (93) 215.28.05, Srta. Magda.

Fa poc temps més d'una persona es va quedar esbalaïda en sentir que alguns empresaris —crec que l'afirmació fou feta a Còrdova— no estaven disposats a contractar dones que fossin fèrtils ja que quan tenen un fill —abans i després— resulten molt carregoses per a l'empresa i que es demanaria un certificat d'esterilitat per evitar el risc de dones fèrtils, en el treball.

Davant d'aquestes asseveracions per part de persones que almenys en la seva majoria i per principi, haurien d'evitar aquest tipus d'actituds, per altra banda gens conseqüents amb unes posicions socials i polítiques que diuen que tenen i professen, l'espiral d'incongruències i contradiccions adquireix una dimensió gens comuna ni freqüent, i més si per un cantó es defensa el dret a la vida, tant del ja nascut com del que va a néixer —el nasciturus— i s'aposta per una nova tendència al creixement demogràfic en general (ja que si es continua com fins fa uns quants anys, dins de pocs més, una minoria de població jove i productiva haurà de sostenir una enorme majoria anciana i feixuga), el fet de posar traves —encara que només sigui en la intenció del moment— a la fertilitat i en resum, a la família, ja sigui per part de l'Estat o dels particulars, sembla, en principi, si més no, monstruós.

Augmenta la natalitat en la RFA

A Alemanya —República Federal d'Alemanya— país no gens sospitós de tercermundista ans al contrari, per primera vegada des de fa vint anys, ha tornat a augmentar la natalitat. L'any 1986 varen néixer 620.000 infants, 40.000 més que l'any anterior 1985.

La reacció d'aquesta natalitat en augment potser obeeixi —sensatament com tot el que és alemany— al fet incontrovertible que la República Federal d'Alemanya figura des

Els fills només es poden tenir si la societat ajuda.

Modernitat i natalitat

de fa anys entre els països de més baixa natalitat del món. I durant molts anys figurava a la cua de les estadístiques, de tal manera que si continuava així, el nombre actual d'habitants que és de 61 milions, cap a l'any 2030 hauria baixat a 38 o 30 milions. I és que encara, fa uns anys, el fet de ser mare no era gens important a Alemanya (RFA); el que era important era la professió.

Espanya sempre actua amb retard

S'ha de tenir en compte que en països com Espanya, que el retard respecte a països com Alemanya, o fins i tot, Estats Units d'Amèrica, sempre ha estat d'uns vint anys, o més, en el sentit que Espanya sempre copiem allò més dolent que hi ha a l'estranger, en l'aspecte del descens de natalitat no podíem ser una excepció.

Ja ho deia en la inauguració del Congrés de la Família, la mare Teresa Calcuta, que ha estat tan mal interpretada i tergiversada per alguns, que el principal paper o rol de la dona, casada i mare de família, llevat de casos de necessitat, és la seva llar, el seu espòs i els seus fills, on —jo dic— s'ensenyoreja més que a les ordres d'un cap de negociat, o sota la iracúndia del públic d'una finestreta. Però en fi, com que aquesta és una qüestió tan personal i de gustos, ja s'ho faran, sobretot quan hi ha pares de família que no tenen llocs de treball mínims indispensables, picaresques a part.

El govern alemany ajuda la família

I tornant a aquest gran país que és la República Federal

d'Alemanya, no deixa de ser significatiu i rellevant allò que la seva ministressa de la família, Rita Süssmuth, diu: **"Ens trobem en el començament d'una reorientació en la política relativa a la família, tornant-la al centre de la societat; la fita proposada es recupera la família de la marginació. No perquè la necessitem com a refugi sinó com a punt de partença i d'arribada de l'existència humana"**.

Per altra banda, i a fi de millorar la situació financera de les famílies amb fills i motivar les joves parelles a fundar una família, el govern federal alemany ha facilitat addicionalment deu mil milions de marcs, això és "un paquet familiar" que fomenta la solidesa de la família en general i el creixement demogràfic en particular. I, així una mare de família percebrà una prima

educacional després del naixement del seu fill, igual que les mares que treballen fora de casa. De manera que durant mig any rebrà mensualment sis-cents marcs, després durant quatre mesos més, una suma en funció dels ingressos familiars, amb la qual cosa un pare de família notarà que li queda més d'un sou net, ja que qui té més fills paga menys impostos. Per cada fill augmenten els imports exempts d'impostos i els subsidis per fills.

Els pares poden comptar amb el fet que el temps dedicat als fills petits també compta per a l'assegurança de jubilació. Quelcom més podem afegir a tota aquesta política de protecció a la família: Privilegis fiscals per a pares o mares només encarregats de l'educació dels seus fills, imports exempts més elevats destinats a la formació, així com un subsidi d'habitatges econòmics a l'àmbit de Frankfurt. Es podria permetre un habitatge quelcom més gran i més car, perquè l'Estat els paga un subsidi.

El treball de la dona

Així, des del punt de vista estadístic, l'objectiu ideal de cada dona seria d'un a dos fills, els diners sols no aconseguiran aquesta fita, sinó que cal millors possibilitats perquè la dona que treballa pugui combinar la seva atenció a la família amb el treball fora de casa i el temps de lleure. Per tant, ja que de cada tres matrimonis un acaba en divorci i això repercuteix negativament en els desigs de tenir fills per part de les alemanyes, cal, no hi ha dubte, parelles més estables.

Com podem veure, en els països més avançats en el progrés com és la RFA, el fet de protegir la família i, per tant, al natalitat, és una fita prioritària perfectament conciliable i paral·lela amb la modernitat.

JOSE CARLOS MARTÍN
PALANCA

NOVETAT RIALP

OPUS DEI, Vida y obra del Fundador Josemaría Escrivá de Balaguer.

Per l'historiador alemany Peter Berglar

Un llibre que ha fet impacte a Europa, ara a Espanya

EDICIONS RIALP: Claudio Coello, 16 - 28001 Madrid

El Dr. Pere Tarrés i la parròquia de Sant Vicenç de Sarrià

Enguany que és commemora el mil·lenari de la parròquia de Sant Vicenç de Sarrià, la comissió probeatificació del doctor Pere Tarrés i Claret, ha dedicat un dels seus butlletins, el número 18, a la vinculació de l' eminent metge i prevere amb l'antiga vila de Sarrià on reposen les seves despulles. Pel seu interès ho reproduïm sencer.

Una de les característiques o denominador comú que es troba en la vida dels Sants és la plena disponibilitat en el servei envers Déu i els germans. Aquesta disponibilitat és fruit de l'entrega a l'AMOR i d'un grau d'humilitat que els porta a negar-se, a mercè de l'obediència, perdut tot egoisme i tota preferència personal. Aquí, no s'hi arriba de sobte: és fruit d'una cadena de petites o grans renúncies posades sobre l'altar de Déu, com a prova més gran i més punyent oferta al Senyor.

El Dr. Tarrés, convalescent d'una malaltia, en una carta escrita l'any 1947 i dirigida a un company sacerdot, escriu: "M'estic recuperant, disposat a emprendre la tasca que m'assigni el meu Bisbe, sigui quina sigui, i allà on sigui". Aquesta era sempre la seva posició davant del camp immens —"aquell mar d'apostolat en què jo desitjava moure'm"— del treball apostòlic. Era l'actitud de l'home de Déu, obediènt, humil i totalment disponible.

I fou precisament en ser nomenat pel Dr. Modrego consiliari dels grups d'Acció Catòlica Femenina de Sarrià que s'hi va lliurar plenament amb entrega i humilitat al servei de Déu i de tots, com abans ho havia fet a Sant Esteve de Sesrovires i a la "Federació de

Joves Cristians".

En aquells grups, s'hi desenrotllava una gran tasca apostòlica. Fundats per Dr. Josep Castelltort, que més tard fou bisbe d'Astorga, home de gran seny i bondat, amb la col·laboració de la senyoreta M.ª Lluïsa Argullol, ànima de tremp, amb grans dots d'iniciativa i coordinació, el grup de Sarrià havia esdevingut un model per a tots els altres grups de la ciutat, potser una mica "pinya verda", però s'ho duia l'ambient sarrianenc, barri un xic aristocràtic, antiga vila de menestrals i treballadors qualificats, on, en paraules del senyor Higiní Negre: "no tenim timbre per a la joventut". Parròquia al bell mig del barri, viscuda pels seus feligresos en un gran ambient de pietat. Sector de Barcelona on molts Ordes religiosos tenien una casa.

El Doctor Tarrés és l'ànima sacerdotal que sent sobretot l'apostolat entre la joventut masculina des del seu treball tan eficaç en la "Federació", com ell mateix ho escriví a un amic en entrar al Seminari: "Vull ser com un d'aquells sacerdots que feren possible la F.J.C.". És veritat que, essent vicari de Sant Esteve Sesrovires, va tocar tots els camps apostòlics des de l'àmbit parroquial, però ara el Senyor Bisbe li prega que vagi a

Sarrià a exercir el seu ministeri en la branca femenina d'Acció Catòlica.

El Dr. Modrego s'adona del gran trasbals que representa treure el Dr. Castelltort de consiliari d'una obra de la qual ha estat el pare, però endevina també que el Dr. Tarrés, amb les seves qualitats i els seus anhels d'entrega, podrà continuar molt bé el camí assenyalat. Però també preveu la dificultat que pot representar al nou consiliari el fet de treballar en un camp que, d'alguna manera, li és desconegut; és per això que li diu que, aquesta tasca, l'haurà de realitzar d'una manera transitòria, per tres mesos.

És veritat que el senyor Bisbe ho desitjava així, però, davant del bon treball realitzat en aquells mesos i de la plena acceptació manifestada per part de les sòcies, li prega que accepti d'una manera definitiva aquest nomenament. Ell s'ho pensa, prega i dona aquesta resposta: "Accepto, puix que deu ser la voluntat de Déu, ja que no és la meua". Ho diu de tal manera, que palesa la generositat, la humilitat, l'obediència i l'esperit de servei que li són característics. Està disposat a treballar i a trabar-se per aquesta nova pàgina que la Providència ha obert en la seva vida. I a Sarrià, a través dels seus dos Centres, troba tots els camps apostòlics, i ell hi portarà el seu tarannà: els cercles d'estudis tan característics de la F.J.C. i la pregària litúrgica, que fou la saba de la seva pietat a Sant Felip Neri de Gràcia.

Per la seva embranzida, totes les Seccions creixen i s'expansio-

nen: arriba a moltes famílies, ajuda a créixer humanament i espiritualment les moltes sòcies que formen part d'aquests Centres, visita els malalts, promou activitats que repercuteixen en l'ambient de Sarrià.

Ell, malgrat començar les seves activitats al capvespre, i sempre després d'una jornada esgotadora, té temps per a parlar, escoltar, orientar, donar idees...

Els sarrianencs se l'estimen: des del senyor Rector, els vicaris i els sacerdots, fins a totes i cada una de les famílies de les sòcies dels dos Centres i de les Escoles Nocturnes i de la Llar. No fa gaires dies que un fill d'una alumna d'aquestes escoles ens deia: "En temps del Dr. Tarrés tots els de casa ens sentíem acompanyats per ell, tots érem feliços" i ell, a Sarrià, hi troba un escalf casolà. Quantes i quantes coses podrien dir molts sarrianencs! Com es va entregar el Dr. Tarrés!

Recordem aquell memorable homenatge a la vellesa que, com digué un dirigent de "La Caixa": "Es el millor que s'ha fet", i que es va repetir en anys successius. Els molts avis commosos, les padrines joves amb mantellina blanca a la plaça tan popular, presidida per l'església parroquial. La seva entusiasta col·laboració en el "vot de poble" el diumenge immediat a la festa de Santa Eulàlia.

L'anada a la capella de la màrtir sarrianenca el dia de la seva festivitat.

Les festes d'homenatge a la Mare. Els jocs florals. Les tombolles. Els regals de Reis i de Pasqua. Les representacions teatrals. Les

visites a hospitals i a sanatoris. Les exposicions dels robers litúrgics i d'ajuda als necessitats. Excursions i pelegrinatges. Vetllades. Celebracions populars i religioses...

I a l'església parroquial les prèdiques i les Misses en les festivitats patronals de les sòcies, tant de les petites com de les grans. Aquí, en aquesta església mil·lenària, hi va ressonar moltes vegades la seva veu: la veu de l'home de Déu que tant va fer per Sarrià.

Es aquí on ara es guarda, com una relíquia molt preada, el seu cos, voltat de llums, de flors i de pregàries. A Sarrià han de pujar aquells amics i aquells devots que l'enyoren, l'estimen i li pregunten. Passaran les generacions; com tantes n'han passades durant mil anys, i aquí es quedarà aquest sepulcre que dona testimoni d'un home lliurat i disponible sempre a la voluntat de Déu.

Sarrià l'estima, però potser li té un deute. Com a Sant Esteve Sesrovires, que li ha dedicat la plaça de l'Església, i a Manresa, un carrer i un monòlit, com també a Monistrol de Calders, el Dr. Tarrés mereix que el seu nom, a Sarrià, sigui honorat amb un carrer o una plaça. Aquí va treballar, pregar i escoltar. Aquí es trobà "com en família", quan ho havia donat tot a l'Amat. Aquí ja li han donat una parcel·la d'aquesta església que fa mil anys que és l'aixopluc dels cristians sarrianencs, on pregunten i esperen l'ajut de Déu per a poder estimar a Ell i els germans.

PENTECOSTA 1987

— ANY MARIÀ —

ASSUMPCIÓ 1988

LA PRESENCIA DE LA MARE DE DÉU A PROP NOSTRE:

A CASA, A L'HABITACIÓ, EN EL LLOC DE TREBALL...

CATALUNYA CRISTIANA

us ofereix:

“LA IMATGE DE MARIA TÉ EL VALOR DE SER UN SIGNE DE LA SEVA PRESENCIA ENMIG DEL POBLE DE DÉU...”

PERE TENA

“Benaurada tu perquè has cregut...”

- La imatge de la Mare de Déu “Benaurada”. Terracotta policromada original de “Petites Soeurs de Bethlem”. Preu: 12.000 Ptes.
- L'estampa reproduint la mateixa imatge, amb l'oració de l'Any Marià. Preu 5 Ptes. la unitat / 450 Ptes. el centenar.
- El “poster” reproduint també la mateixa imatge. Preu: 100 Ptes.

BUTLLETA DE COMANDA

Nom i cognoms

Domicili

Població

DP

Desitja adquirir:

Quantitat

Imatge de la Mare de Déu a 12.000 ptes.

Estampes a 5 ptes. la unitat, 450 el centenar

Posters a 100 ptes. la unitat

Abonament per gir

taló

o personalment

ptes.

ptes.

ptes.

Total

Envieu-les a “AMICS DE CATALUNYA CRISTIANA” Plaça Urquinaona, 1 i, 3r. 3a. A.

08010 - BARCELONA - TELF.: 301 37 18

Setmana del 22 al 28 de novembre del 1987

25

Espectacles infantils

"Rialles" commemora el seu XV aniversari després d'haver tingut un milió d'espectadors

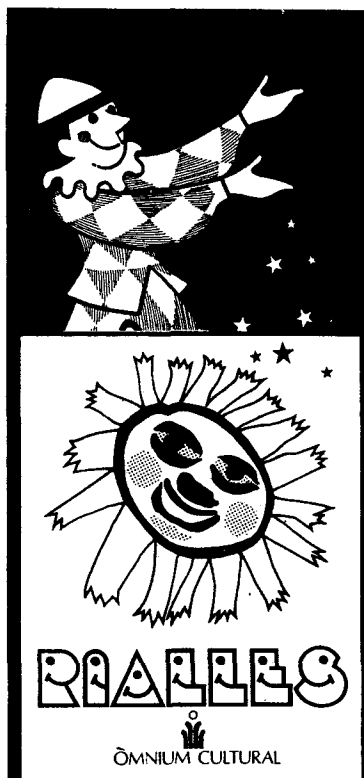
El proper dia 28 d'octubre va fer, exactament, 15 anys de la primera sessió d'espectacles infantils que, sota el nom de RIALLES, va sortir a la llum pública. Fou al Teatre Principal de Terrassa, a dos quarts de cinc de la tarda i el preu de l'entrada, segons consta en els cartells de l'època, era de 25 pessetes. S'hi anunciava l'obra "El Gran Klaus i el Petit Klaus", de François Salvaing a partir d'un conte de Hans Christian Andersen, interpretada pel grup "Jocs a la sorra" (després "U de cuc teatre"). Així RIALLES d'Òmnium Cultural s'anunciava al públic per primera vegada. De fet, però, l'inici de RIALLES anava precedit d'una experiència anterior: durant el mes de desembre de l'any anterior i la primera quinzena de gener següent tingué lloc a la ciutat de Terrassa el 1er. Cicle de Teatre Cavall Fort per a nois i noies. Obres com "La comèdia de l'olla" de Plaute, el "Guillem Tell" de Schiller o la popular Caputxeta i el llop van ser posades a l'abast dels infants terrassencs i mereixeren una àmplia resposta de públic, cosa que va esperonar a continuar endavant; seria la tardor següent i ja amb el nom de RIALLES.

La llarga crònica d'aquests quinze anys queda recollida de forma molt resumida, per mor de l'espai, en l'exposició titulada "15 anys de RIALLES a Terrassa" que restarà oberta al Centre Cultural de la Caixa de Terrassa del 10 al 18 de novembre. En resum es pot dir que han estat quinze anys densos en realitzacions; les dades estadístiques són prou eloqüents: 581 sessions d'espectacles amb una assistència total de 206.087 espectadors.

Però el mèrit més important

dels terrassencs impulsors de la idea no ha estat, tot i ser-ho molt, haver fet possible aquest munt d'iniciatives a la seva ciutat, sinó haver generat un moviment arreu del país prou conegut de tothom: el "Moviment RIALLES de Catalunya" que, com a delegació d'Òmnium Cultural, s'ha fet present a 53 poblacions i 24 comarques del país i es troba en un moment de creixement constant que fa albirar un futur més esplendorós encara. Al cap de quinze anys, RIALLES haurà estat present a 62 poblacions de Catalunya on s'hi hauran fet un total de 3.170 sessions d'espectacles de tota mena amb una assistència global de més d'1.100.000 espectadors. Si tenim en compte que RIALLES mai no ha renunciat a oferir, en la mesura que li ha estat possible, qualitat en totes les seves programacions, aquest balanç és encara més significatiu.

RIALLES, a més, ha estat present en iniciatives diverses que ara, a l'hora de fer balanç, és bo de recordar. Així tenim la col·laboració, amb la revista Cavall Fort i la Cooperativa de Mitjans Audiovisuals Drac Màgic, en el doblatge de pel·lícules en català per a nois i noies; aquest any justament en fa deu del primer doblatge en català: "La Ventafocs", a la qual han seguit 13 larg-metratges més, ultra la convocatòria de dos concursos de curt-metratges. RIALLES, a més, juntament amb Cavall Fort, ha convocat també dos concursos de teatre (text i muntatge) i, més recentment, el concurs Canigó, conjuntament amb el Centre Excursionista de Catalunya i Òmnium Cultural, per a muntatges per a teatre de titelles en commemoració del centenari de la publicació del poema de Verdader.

Abans, l'abril de 1980, amb motiu del centenari del seu naixement, RIALLES homenatjà el popular escriptor Josep M. Folch i Torres que tantes obres havia adreçat als infants de Catalunya. I encara el juny de 1982, tot celebrant els 10 primers anys de RIALLES a Terrassa, es reté homenatge a Ezequiel Vigués, més conegut en el món dels titelles com a "Didó", un home que revolucionà aquest art al nostre país.

Des de l'any 1980 RIALLES és present en l'organització d'espectacles infantils dins el marc del Festival de la Infància i la Joventut de Barcelona.

RIALLES és un exponent clar

de la capacitat d'iniciativa de la gent del país; forma part, doncs, del que se n'ha dit el teixit social. Els seus més de 500 responsables que treballen, de forma voluntarista, a 53 poblacions de Catalunya ho avalen.

Ara el que cal és que les institucions del país li facin costat i l'ajudin a fer créixer i consolidar la feina feta fins ara.

RIALLES, per molts anys!

SITUACIÓ GEOGRÀFICA DELS GRUPS RIALLES

BAIX LLOBREGAT
Esparreguera, Gavà, Molins de Rei, Olesa de Montserrat, Sant Boi de Llobregat.

BARCELONÈS
Badalona, L'Hospitalet de Llobregat/Collblanc, La Torrassa, L'Hospitalet de Llobregat/Sta. Eulàlia, Sant Just Desvern.

MARESME
Malgrat de Mar.

VALLÈS OCCIDENTAL
Cerdanyola del Vallès, Rubí, Sabadell, Sant Cugat del Vallès, Terrassa, Ullastrell.

VALLÈS ORIENTAL
La Garriga, Sant Celoni.

ALT EMPORDÀ
L'Armentera, Figueres, Roses.

BAIX EMPORDÀ
Begur, La Bisbal d'Empordà, Palafrugell, Palamós, Sant Feliu de Guíxols, Torroella de Montgrí.

GARROTXA
Olot.

BERGUEDA
Berga.

GIRONÈS
Banyoles, Celrà, Girona, Llagostera, Salt.

LA SELVA
Arbúcies, Blanes, Santa Coloma de Farners.

BAIX PENEDE
El Vendrell.

GARRAF
Cubelles, Vilanova i la Geltrú.

TARRAGONÈS
Torredembarra.

BAIX CAMP
Reus.

CONCA DE BARBERÀ
L'Espluga de Francolí.

MONTSIÀ
Amposta.

RIPOLLÈS
Ripoll, Sant Joan de les Abadesses.

ANOIA
Capellades, Calaf, Igualada.

BAGES
Manresa, Sant Fruitós de Bages.

SOLSONÈS
Solsona.

SEGARRA
Cervera.

SEGRÍ
Mollerussa.

URGELL
Tàrraga.

LA SARDANA I LA DANSA

JOSEP VENTURA

CONVOCATÒRIA MUSICAL.— Els Foment de la Sardana de Banyoles i de Ceret, amb el patrocini dels seus respectius Ajuntaments han convocat el Quart Premi Musical de Composició per a Cobl de les Viles de Ceret i Banyoles. Aquesta convocatòria que alternativament es promou un any a Ceret i l'altra a Banyoles, s'ha convingut que es dedicarà exclusivament a sardanes l'any que es faci a Ceret i a obres per a cobl que no siguin sardanes, l'any que la convocatòria es promogui des de Banyoles.

Per a l'any 1988, el concurs s'organitza des d'aquesta darrera vila i en conseqüència, el certamen està obert a tots els compositors que hi vulguin concórrer amb un màxim de dues obres per a cobl que no tinguin la forma de sardana i que siguin rigorosament inèdites. S'estableixen els següents premis: el primer, dotat amb 300 mil pessetes; el segon, de 200 mil pessetes; i el tercer, de 100 mil pessetes, amb la particularitat que si alguna de les obres premiades està escrita per a dues o tres cobles, tindrà també un premi suplementari de 100 mil pessetes.

Els premis s'establiran per dictamen d'un jurat designat pels Foment de la Sardana de Ceret i de Banyoles; la seva composició no es farà pública fins després del veredict i les seves decisions seran inapel·lables. El termini d'admissió de la quarta convocatòria d'aquest certamen finalitzarà el dia 31 de juliol de 1988 i les obres que hi hagin de participar s'han de fer arribar al Foment de la Sardana de Banyoles, Apartat de Correus 125 - 17820 Banyoles. Les obres premiades s'interpretaran en el concert "Festa de la Música per a Cobl" que se celebrarà a Banyoles el dia 24 d'octubre de 1988. Durant el mateix acte es farà el lliurament dels premis.

ESBART SABADELL D'ANSAIRE.— El dia 8 de novembre l'Esbart "Sabadell Dansaire" celebrà el seu desè aniversari. Amb aquest motiu preparà un programa d'actes commemoratius que s'iniciaren en l'esmentada data i que es clouran el mes de juny de 1988. L'acte inaugural va ser un gran recital de dansa que tingué lloc el dia 8, a dos quarts de dotze del matí, al Teatre "La Faràndula" de Sabadell, amb l'acompanyament musical de la cobl Sabadell i la direcció artística de Tomàs Mañosa. D'altra banda, el mateix dia 8, a les sis de la tarda, a l'estatge de l'Esbart (Tres Creus 186) s'inaugurà una exposició de fotografies d'aquests 10 anys d'activitats i es presentà el nou estendard de l'Esbart Sabadell Dansaire.

RACÓ DEL LLENGUATGE

Aportacions al lèxic català (1)

ALBERT PERA

Em suggereix un lector anònim de fer relluir aquesta perla trobada a l'encapçalament de la primera pàgina del número 68 de Catalunya Cristiana. Diu amb grans lletres titulars: Els líders cristians en totes les llistes de popularitat. L'esmena proposada és la de substituir líder per capdavanter. Sento haver de desenganyar aquest lector; ha trobat una perla falsa. Vull dir que no ho és, una perla; la paraula líder és correcta del tot malgrat el seu origen anglès.

El català actual prové del llatí, com gairebé totes les llengües de l'àrea mediterrània. És una descomposició del llatí afaïonada segons els impulsos d'un poble singular, del qual és alhora expressió i distintiu.

La civilització romana, hereta i dipositària de la grega, es va estendre i va senyorejar sobre tots els pobles i cultures del seu domini. Per això podem dir que les aportacions greco-llatinés són el cabal més important en la

formació del lèxic català. Però al seu costat trobem elements de totes les cultures i llengües que ens han passat pel damunt i ens han influït, ja sigui per relacions de domini o per simples relacions amistoses.

Des d'abans dels romans tenim alguns mots que no han pogut escombrar totes les ventades culturals consecutives. Dels ibers han romàs: bassa, isard, marrà, pissarra, sargantana, sarna, esquerre, estalviar, xarrupar; i dels celtes: avenc, balma, banya, barraca, bruc, camisa, carro, clot, tancar, trencar. Entre molts altres.

Dels hebreus conservem els següents mots bíblics: Al·leluia, amén, dissabte, fariseu, hosanna, jubileu, manà, pasqua, rabí, serafí, etc.

La invasió dels bàrbars ens va deixar uns quants termes d'origen germànic: bastida, blat, bosc, ganivet,

guant, guerra, guilla, sala, blanc, blau, guaitar, guanyar, guarir són alguns d'ells, i el sufix de derivació -enc; reusenc, ilurenc, blavenc, negrenc, groguenc...

Els àrabs van entrar com a enemics, però portaven una cultura florent que va arrelar a casa nostra i que encara contemplem en algunes restes arquitectòniques i en el gran nombre de mots incorporats al nostre vocabulari. Us en diré uns quants en la propera col·laboració.

Perles ortogràfiques

Un diumenge cap al tard vaig obrir la ràdio a l'atzar i vaig trobar un concurs dels que admeten la participació telefònica de l'oïdor. La locutora deia: —Pues ara colgui, ja el trucaré d'aquí un rato. Si aquesta noia hagués tingut un mínim de dignitat professional no gosaria posar-se darrera un micròfon amb aquest dèficit cultural. Doncs ara pengi, ja li trucaré d'aquí a una estona, havia d'haver dit.

MODA

L'estil inconfusible de Marta Bach

És un estil de treballar la napa molt refinat, pensat per a dones també molt refinades. Es tracta d'una col·lecció molt atractiva dissenyada i creada per Marta Bach, per aquest hivern '87/88, que ens ofereix un conjunt de peces diverses de tall entre clàssic i desimbolt, el qual ens mostra les mil i una possibilitats de treballar aquesta matèria, tan de moda en els últims temps.

Aquesta col·lecció, Marta Bach l'ha dividida en tres minis-col·leccions, totes elles molt pràctiques a l'hora d'escollir la peça desitjada:

1ª: Napes fines i napes combinades amb ant per a la realització de vestits i abrics.

2ª: Napes llises que coordinen amb imitació d'ocelot per a peces eminentment esportives, ja siguin llargues o curtes.

3ª: Napa llisa combinada amb ant estampat imitació moaré, que marca un estil de vestir urbà entre el casual o el de festa.

Per aquestes tres col·leccions els colors són intensos, amb predomini del negre, el marró, el color visó, el cuir i els tons verdosos. Contrasten els llisos amb els ants i les napes estampades a base de dibuixos imitació moaré o les fantasies de l'ocelot i el tornasol bicolor.

Una línia superfina, d'espatlles rodones i retallades;

més amplitud en les solapes, colls grans de tall smoking a voltes en napa estampada. Molts jaquetons 7/8 abrics llargs de caiguda recta però molt folgats. Faldilles curtes rectes o bé llargues amb ampla volada. Detall d'esclavines i amples cinturons marcant la cintura.

En resum, una bonica i molt atractiva col·lecció, que està firmada per la gran creadora Marta Bach, que una vegada més ens ha demostrat que, amb la napa es poden realitzar ara com ara, qualsevol tipus de peça, qualsevol tipus de model.

MARIA JOSE EJARQUE

Vestit de línia estreta de napa negra, amb efecte de curtes mànigues japoneses. Solapa i ample cinturó en forma de bec de napa estampada estil rèptil.

Napa de color natural, per aquest conjunt de jaqueta llarga amb mànigues reglan formant espatlles rodones i faldilla recta a peces amb repunt.

Jaquetó amb caputxa d'ant color violeta, amb folre ample i cinturó estampat a joc amb el vestit i el barret. Baixos irregulars.

COSTUMS I TRADICIONS

La Mare de Déu i les olives

ESTEVE BUSQUETS I MOLAS

Antanyasses, el dia de santa Caterina —25 de novembre— era l'indicat per començar a plegar olives. O a collir-ne car d'ambdues maneres es diu a les comarques olivareres. Un refrany ho testificava: "Abans de Santa Caterina, no cullos l'auliva". Ja es veu, pel lèxic, que la dita era de procedència urgellenca, terra de bones olives.

Ja n'hem parlat alguna altra vegada i del costum que tenien les plegadores o plegadors d'olives, de cantar mentre treballaven o reposaven. I d'entre les cançons populars n'hi havia de religioses i, especialment marianes, com "Els vuit Dolors" o els "Goigs del Roser".

Això ens duu al record, també, que a les comarques olivareres, les majorales de la Mare de Déu solien anar a captar pels trulls, oli per al culte a la Verge. Els olivaires els en donaven de la millor qualitat.

Quina relació té l'oli amb la Mare de Déu? Doncs que en trobar-se la Verge, desvalguda, unes oliveres li donaren aixopluc i les seves branques li serviren d'estenedors per la roba del seu Fill. Assegura la tradició, que és per això que les olives són sagrades i cap llamp no n'ha tocada mai ni una. D'ací, que els pagesos, si es troben a prop quan tempesteja, s'hi aixopluguin dessota, cosa gens recomanable en d'altres arbres.

A Catalunya hi ha algunes advocacions marianes relacionades amb les olives o les oliveres. Com a mostra esmentem la de l'Aldea, a Tortosa, trobada al cim d'una olivera nascu-

da d'un bastó que havia plantat un homenet "il·luminat per la gràcia divina", segons una referència folklòrica, feia una pila d'anys.

A l'antiga església dels trinitaris calçats, de Barcelona, que després fou de Sant Jaume, s'hi venerava una imatge de la Mare de Déu trobada en uns oliverars de Montjuïc. A Sant Esteve de Guialbes (Gironès), s'hi venera la de les Olives i a Russafa (València), hi ha la de Mont-Olivet, trobada per un soldat a la soca d'una olivera. Igualment a l'Albuixec, també de València, encara que dugui el nom de la població, o sigui Mare de Déu de l'Albuixec, fou trobada entre les branques d'una olivera.

Amb les tasques de plegar olives arriba l'Advent temps de preparació per l'adveniment o naixement de Jesús. Havia estat temps de forts dejunis i penitències i hom dedicava força temps a pregar a la Mare de Déu puix que la devoció popular, en desitjar un bon part a la Verge, aquesta vetllava per les dones que havien d'infantar durant el cicle nadalenc.

A Mallorca, es resaven quaranta crèdos cada dia a la dessús dita intenció i en altres llocs es practicava la devoció de les mil avemaries, és a dir que se'n resaven quaranta cada dia, des del primer d'Advent a la vigília de Nadal.

Mentrestant, com una jaculatoria invoquem en versos de Joan Benet i Petit a una de les referides marededéus: "Beneïda l'olivera/ que és el símbol de la pau; beneïda de l'Aldea/ la Verge del mantell blau."

CUINA

Mousse d'espinacs

400 gr. espinacs congelats	1/4 litre de llet
3 ous	25 gr. pinyons
50 gr. mantega	25 gr. panses sultanes
3 cullerades de farina	1/4 litre de llet
1 cullerada mantega	1 cullerada farina

Bulliu els espinacs congelats, amb aigua bullint i sal, punxeu-los amb un ganivet, perquè comencin a bullir de seguida, aleshores, escorreu-los, perquè només han de bullir un minut.

Premeu-los amb una cullera de fusta, perquè treguin l'aigua, passeu-los pel triturador, si es necessari afegiu 50 c.c. de llet perquè quedi més fi. Feu una beixamel amb la mantega i 3 cullerades de farina, trebal·leu-lo a foc suau, després afegiu la llet bullint, a poc a poc i remenant-ho sempre, tireu la sal i el pebre, fora del foc, tireu-hi els espinacs triturats (d'aquesta barreja reserveu 3 cullerades, per a la salsa), després afegiu 3 rovells d'ou i les clares batudes a punt de neu forta. Unteu un motlle rodó amb mantega, poseu paper de plata en el fons, també untat i ompliu-lo amb el que heu preparat. Coeu-lo a bany maria, una estona sobre el foc i després dins el forn uns 45 o 50 minuts, si es daura massa cobriu-lo amb un paper de plata. Amb 25 gr. de mantega i una cullerada de farina, afegiu 1/4 de litre de llet i els espinacs reservats. Coeu-lo un moment i passeu-lo per un colador de tela metàl·lica fi. Fregiu lleugerament les panses i els pinyons. Tombeu la mousse sobre la plata de servir, cobriu-lo amb la salsa preparada i poseu-hi per sobre les panses i els pinyons. Es pot menjar fred o calent.

MARIA GLORIA MUNTANOLA

Residència Geriàtrica Bon Viure

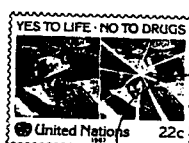
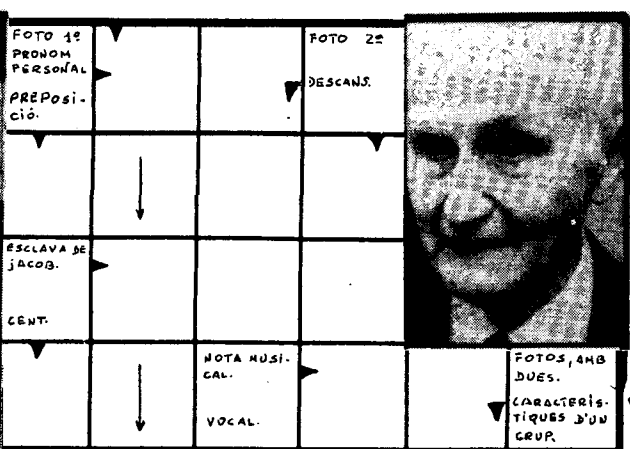
Estem a Horta, en una torre amb jardí, alimentació adequada, calefacció, ascensor, sala repòs, control sanitari i teràpia humana. Estadades per sempre, i per convalsescències. Poques places. Tel. 427 44 53.

CENTRE DE RELACIÓ SOCIAL I MATRIMONIAL

Si es troba sola o sol, cerqui la seva parella seriosament. Servei de psicologia, ordinador y vídeo, dirigit per psicòloga col·legiada.

COSM. Equador, 53, ent. 4t.
Tels. 239 12 92 - 322 31 82.
Pref. Concert entrevista.

Per ENRIC GRAUPERA

Sí, a la vida, No, a la droga

El 12 de juny d'enguany, les Nacions Unides varen fer una declaració, proposant la lluita contra el tràfic i l'abús de les drogues. Amb aquest motiu, es va emetre una sèrie filatèlica dedicada a aquest tema. Són 6 segells, dos de cada país on les Nacions Unides tenen administració: Suïssa, Àustria i Estats Units. Són autors del disseny: Susan Borgen i Noël Warret, dels Estats Units. La impressió és de The House of Queta. Els segells expressen amb una gran força la tragèdia d'aquest drama. També s'han fet tres mata-segells, dos dels quals us mostrem, i que es refereixen especialment a la problemàtica joventut i droga. Altres països han fet també emissions filatèliques sobre el tema per tal de concienciar els ciutadans sobre la gravetat d'aquest problema d'abast universal.

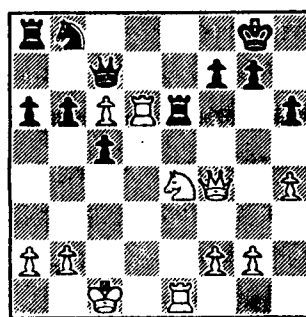
TAULER D'ESCACS _____ *per JAUME MORA*

DIAGRAMA 196

Blanques juguen i guanyen

Aquest sí que és per sucar-hi pa.

Però compte: teniu la dama indefensa i és que penseu allò que jo penso.

Solució al Diagrama 195

1...Tc2xd2, 2 Dd1xd2 d5xe4 i guanyen.

JEROGLÍFIC

Per SNOP

COM HAS TROBAT EL MEU NEN?

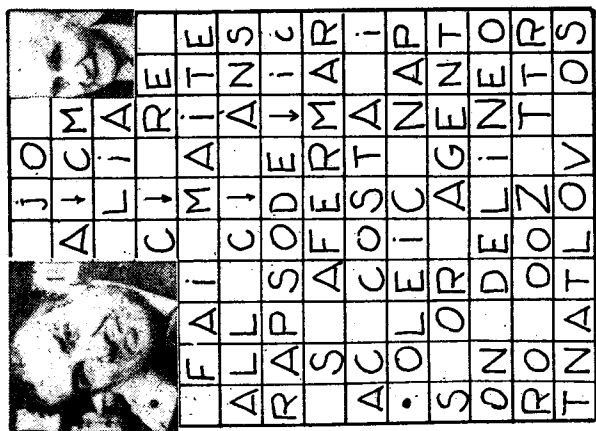
GENERAL

T

Solució 425

NO VAL

N OVAL

FUTBOL•FUTBOL•FUTBOL•FUTBOL•FUTBOL•FUTBOL•FUTBOL•FUTBOL•FUTBOL•FUTBOL•FUTBOL•

Resultats	Clasificacions					La travessa	Golejadors	Pròxima jornada
Betis-Cádiz 3-2	PJ	GF	GC	Ptos.		1. Betis-Cádiz (1) 1	Hugo Sánchez (Real Madrid) 9	Betis-Barcelona
Barcelona-Celta 2-0	1. R. Madrid 10 32 6 17 + 7					2. Barcelona-Celta (1) 1	López Ufarte (At. Madrid) 5	Celta-Múrcia
Múrcia-Logroñes 2-3	2. At. Madrid 10 16 3 16 + 6					3. Múrcia-Logroñes (2) 2	Baltazar (Celta) 5	Logroñes-R. Sociedad
R. Sociedad-Mallorca 1-0	3. R. Sociedad 10 16 6 12 + 2					4. R. Sociedad-Mallorca (1) 1	Manolo (Múrcia) 5	Mallorca-Valladolid
Valladolid-Sabadell 0-0	4. Celta 10 12 8 12 + 2					5. Valladolid-Sabadell (X) X	Michel (Real Madrid) 5	Sabadell-R. Madrid
R. Madrid-At. Madrid 0-4	5. Osasuna 10 10 7 12 + 2					6. R. Madrid-At. Madrid (2) 2	Baquero II (Real Sociedad) 5	At. Madrid-S. Gijón
S. Gijón-Ath. Bilbao 2-2	6. Ath. Bilbao 10 11 11 12 + 2					7. Gijón-Ath. Bilbao (1) X	Bengochea (Sevilla) 5	Ath. Bilbao-Zaragoza
Zaragoza-Valencia 2-2	7. Cádiz 10 15 16 11 + 1					8. Zaragoza-Valencia (X) X	Rubén Sosa (Real Zaragoza) 5	Valencia-Osasuna
Osasuna-Español 0-0	8. Valencia 10 12 14 11 + 1					9. Osasuna-Español (X) X	Villa (Gijón) 4	Español-Las Palmas
Las Palmas-Sevilla 1-2	9. Betis 10 16 12 10					10. Santander-Tenerife (1) 1	Higuera (Mallorca) 4	Cádiz-Sevilla
	10. Zaragoza 10 19 17 10					11. Castellón-Málaga (X) X	Gordillo (Real Madrid) 4	
	11. Valladolid 10 5 9 10					12. Sestao-Oviedo (2) 2	Ramón (Sevilla) 4	
	12. Sevilla 10 12 19 10					13. Hércules-Cartagena (1) 1	Fernando (Valencia) 4	
	13. Barcelona 10 10 11 9 - 1					14. Coruña-Rayó Vallecano (1) 1	Julio Salinas (At. Madrid) 3	
	14. Español 10 5 13 9 - 1						Futre (At. Madrid) 3	
	15. Mallorca 10 16 17 8 - 2						Schuster (Barcelona) 3	
	16. S. Gijón 10 10 18 8 - 2						Gabino (Betis) 3	
	17. Múrcia 10 13 15 7 - 3							
	18. Logroñes 10 7 17 6 - 4							
	19. Las Palmas 10 9 19 5 - 5							
	20. Sabadell 10 3 14 5 - 5							

Avet **Set** — Avet **Set** —

L'EIXERIT

SUPLEMENT INFANTIL DE "CATALUNYA CRISTIANA"

380

Històries d'Eixerits

Els deures

Aquesta paraula és ben antipàtica, oi? "Deure", indica ja l'obligació de fer això o allò. I no ens agrada gaire que ens parlin d'obligacions. De vegades, més dissimuladament diuen: treball, tasca, etc.; però el fet és el mateix.

Tinc un amic que a l'escola on va, en fan un gra massa. Pobre noi!, els caps de setmana no pot tenir gens de lleure. Fins i tot, els seus pares s'amoïnen, perquè si volen fer una excursió, es planteja sempre el problema dels deures.

És clar, jo ja ho entenc; no n'hi ha prou amb llegir les lliçons del llibre de text i amb escoltar les explicacions del "profe". Hem d'aprendre a pensar per nosaltres mateixos i, a partir del que aprenem i sabem donar resposta a casos pràctics. La veritat és que, quan trobo la solució dels problemes sempre estic content. ¿No us passa a vosaltres això?

Ara, a mi em sembla que els pares i els mestres s'haurien de posar d'acord. Potser serà millor treballar més a l'escola, i poc a casa. De vegades, a casa, costa de trobar un racó per estudiar. El que més costa, però, entre el cansament i la mandra, és tenir-ne ganes i posar-s'hi.

M'agradaria saber què en penseu vosaltres de tot això. Amb la meua colla gairebé mai no ens posem d'acord.

Això sí, penso que, algun dia, com el pagès i com tots els treballadors, també nosaltres recollirem el fruit dels nostres petits esforços.

L'Eixerit

Avet **Set** esllips per a nenes i nens

EN BADOSA i EN BASORA

Avet **Set** — Avet **Set** —

Jesús ens parla

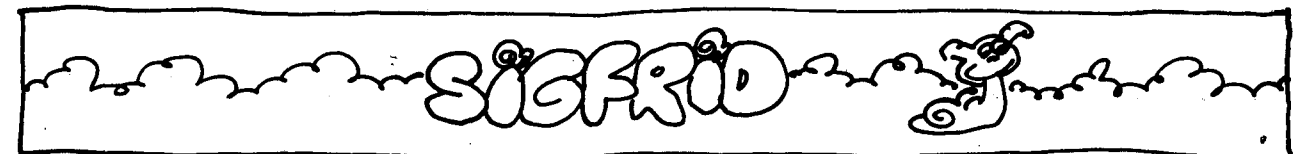
Busquem l'evangelí del diumenge: Evangelí segons sant Mateu, capítol 25, versets del 31 al 46 (Mt 25:31-46).

Reflexionem: 1. L'evangelista, amb una narració en forma de paràbola (paràbola, és una narració literària, una comparança, que vol donar a entendre i comprendre un fet real) descriu com les obres que fem cada dia, els nostres comportaments, segons siguin bons o dolents, són un camí que ens porta a la festa eterna del Regne de Déu, o un camí que no ens porta enlloc.

2. I és clar, com que tota persona està cridada i creada per a ser feliç en una vida eterna en Déu, no arribar-hi és una gran desgràcia, una plena frustració, un fracàs definitiu.

3. Allò que més ens urgeix, és complir la nova llei de l'amor. Perquè "Déu és amor", i el camí que porta la vida de la persona a la festa eterna del Regne de Déu, és l'amor. Aquell que estima de debò, s'esforça per ser just, autèntic, net de cor, servicial. Des que el Fill de Déu s'ha fet home, qualsevol cosa que fem a un altre home, toca també a Déu.

El mossèn

Avet **Set** esllips per a nenes i nens

DIUMENGE - 22

10.45 Temps d'esperança.
11.30 Matinal a TV3.
13.00 Esports.
14.30 Gol a gol.
15.00 Telenotícies.
15.30 Batman.
16.00 Simon i Simon:
"El pura sang".
17.00 Tarda de...
"La vall de Gwanci".
18.30 Bàsquet:
"F.C. Barcelona/CAI Saragossa".
20.00 Gol a gol.
20.30 Telenotícies.
21.00 30 minuts.
21.30 A cor obert:
"Doneu-li un cop de mà".
22.30 Gol a gol.

DILLUNS - 23

13.00 Universitat oberta:
"L'expansió dels oceans".
13.30 TV3, segona vegada:
"Gol a gol".
14.30 Migdia.
15.00 Telenotícies.
15.30 Bona cuina.
15.35 Carson i Carson, advocats - 35.
16.25 Tenko - 10.
17.15 Universitat oberta:
"L'energia, una qüestió de
balanc".
17.40 Dibuixos animats.
17.55 Buck Rogers:
"El despertar - II".
18.45 Kid video.
19.05 El viatge: "Emmalaltir".
19.45 Filiprim.
20.30 Telenotícies.
21.00 Bona cuina.
21.00 Perry Mason:
"El cas del nebot llet".
22.05 Teatre:
"La mort accidental d'un
anarquista".
23.35 Telenotícies.
23.50 Curar-se en salut.

DIMARTS - 24

12.40 Servei d'informació agrària.
13.00 Universitat oberta:
"Funcions gràfiques".
13.30 TV3, segona vegada -
"30 minuts" i "Informatiu ci-
nema".
14.30 Migdia.
15.00 Telenotícies.
15.30 Bona cuina.
15.35 Carson i Carson, advocats - 36.
16.25 Tenko - 11.
17.15 Universitat oberta:
"Desigualtats".
17.40 Dibuixos animats.
17.55 Conèixer el medi:
"La supervivència de l'anta".
18.25 Oh! Bongonia.
19.05 Córrer amb por - 3.
19.45 Filiprim.
20.30 Telenotícies.
21.00 Bona cuina.
21.05 Angel Casas Show.
22.50 L'equalitzador:
"Fill de mamà".
23.50 Telenotícies.

DIMECRES - 25

12.40 Servei d'informació agrària.
13.00 Universitat oberta:
"Funcions gràfiques".
13.30 TV3, segona vegada:
"Crònica 3".
14.30 Migdia.
15.00 Telenotícies.
15.30 Bona cuina.

15.35 Carson i Carson, advocats - 37.
16.25 Tenko - 12.
17.15 Universitat oberta:
"Química del grup carbonil".
17.40 Dibuixos animats.
17.55 Montreux Rock.
18.35 Cinc i acció.
19.40 Filiprim.
20.30 Telenotícies.
21.00 Bona cuina.
21.07 Informatiu cinema.
21.37 Cinema 3:
"Yazuka".

DIJOUS - 26

12.40 Servei d'informació agrària.
13.00 Universitat oberta.
13.30 TV3, segona vegada - "Angel
Casas Show".
14.30 Migdia.
15.00 Telenotícies.
15.30 Bona cuina.
15.35 Carson i Carson, advocats - 38.
16.15 Tenko - 13.
17.15 Universitat oberta:
"Les cèl·lules bastó".
17.40 Dibuixos animats.
17.55 Buck Rogers:
"El planeta de l'esclava" (I).
18.43 Avanç Informatiu.
18.45 Kid Video.
19.05 Córrer amb por - 4.
19.40 Filiprim.
20.30 Telenotícies.
21.00 Bona cuina.
21.05 Blanc o negre.
22.35 A tot esport.
23.35 Telenotícies.

DIVENDRES - 27

13.00 Universitat oberta:
"El palau Farnesse".
13.30 TV3, segona vegada.
"A tot esport".
14.30 Migdia.
15.00 Telenotícies.
15.30 Bona cuina.
15.35 Carson i Carson, advocats - 39.
16.25 Tenko - 14.
17.15 Universitat oberta:
"Tres quadres de Ticià".
17.40 Dibuixos animats.
17.55 Buck Rogers:
"El planeta de l'esclava" (II).
18.43 Avanç informatiu.
18.45 Kid video.
19.05 Córrer amb por - 5.
19.40 Filiprim.
20.30 Telenotícies.
21.00 Bona cuina.
21.05 Sí, ministre:
"Igualtat d'oportunitat".
21.35 Radio Cincinatti:
"El concurs de Rock".
22.05 Crònica 3.
23.05 13 x 13.
00.05 Telenotícies.
00.20 Les golfes de TV3:
"Erendira".

DISSABTE - 28

10.00 Sardanes.
10.25 Universitat oberta - Rep.
13.00 Cinc i acció (Rep.).
14.15 Oh! Bongonia.
15.00 Telenotícies.
15.30 Bona cuina.
15.35 Els barrufets.
16.00 La gran vall:
"Pams de glòria".
17.00 Olímpics en acció.
18.00 Minories d'Europa:
"L'illa dels til·lers".
18.30 La ruta de la seda:
"El llac legendari".
19.30 Vida salvatge:
"L'última estepa verge".
20.00 Joc de ciència.
20.30 Telenotícies.
21.00 Sorteig loto 6/49.
21.05 Bona cuina.

21.07 Magnum:
"Tots per a un".
22.07 Pel·lícula:
"Dedicatòria".
23.50 El món del cinema.

DIUMENGE - 22

9.00 Informe setmanal.
10.00 Santa Missa - El dia del Senyor.
11.00 Concert.
12.00 Poble de Déu.
12.30 Ballarina.
13.30 Estiu blau.
14.30 48 hores.
15.35 La crida dels gnoms - Ep. 7.
16.05 Estrenes TV:
18.40 Si ho sé no vinc.
19.35 L'altra mirada.
20.30 48 hores.
21.05 A portada.
21.35 I vostè què opina?
22.35 Diumenge cinema:
"El abogado del diablo".

DILLUNS - 23

8.00 Bon dia.
9.00 Al matí.
9.35 Gabriela - 54.
11.35 Rituals - 130.
12.35 Tres per quatre.
13.30 De cara al mar.
14.00 L'informatiu.
15.00 Connexió amb Madrid.
15.00 Telediari - 1.
15.35 Hotel:
16.30 La tarda.
17.50 Avanç Telediari.
17.55 Barri Sésamo.
18.30 Fraguell Rock.
19.00 A mitja tarda.
19.30 De pel·lícula.
20.30 Telediari - 2.
21.10 Un, dos, tres.
22.55 Documents TV.

DIMARTS - 24

8.00 Bon dia.
9.00 Pel matí.
9.35 Gabriela - 55.
11.35 L'Imperdonable - 1.
12.30 Connexió amb Sant Cugat.
12.30 Avanç informatiu.
12.35 Tres per quatre.
13.30 El jardí de l'emperador.
14.00 L'informatiu.
15.00 Connexió amb Madrid.
15.00 Telediari - 1.
15.35 Hotel:
16.30 La tarda.
17.50 Avanç Telediari.
17.55 Barri Sésamo.
18.20 Que ve Muzzi:
"Unitat 16".
18.30 Heidi.
19.00 Els nostres arbres.
19.30 Sobrevent.
20.00 L'hora del lector.
20.30 Telediari - 2.
21.10 Quina nit la d'aquell any.
22.15 Sessió de nit:
"El hombre que vino a cenar".
00.10 Telediari - 3.
00.55 Testimoni.
01.00 Comiat.

DIMECRES - 25

8.00 Bon dia.
9.00 Pel matí.
9.35 Gabriela - 56.
11.35 L'Imperdonable - 2.
12.30 Connexió amb Sant Cugat.
12.30 Avanç informatiu.
12.33 Tres per quatre.
13.30 La plaça de la lluna.

14.00 L'informatiu.
15.00 Connexió amb Madrid.
15.00 Telediari - 1.
15.35 Hotel:
"Juego de sombras".
16.30 La tarda.
17.50 Avanç telediari.
17.55 Barri Sésamo.
18.20 Que ve Muzzi:
"Unitat 15".
18.30 Mofli, el darrer Koala.
19.00 A tope.
20.00 De 9 a 5.
20.30 Telediari - 2.
21.10 Fi de segle.
22.15 Corrupció a Miami:
"Venganza".
23.10 Espanya en guerra, 1936-1939.
00.10 Telediari - 3.
00.55 Comiat.

DIJOUS - 26

8.00 Bon dia.
9.00 Pel matí.
9.35 Gabriela - 57.
11.35 L'Imperdonable - 3.
12.30 Connexió amb Sant Cugat.
12.30 Avanç informatiu.
12.35 Tres per quatre.
13.30 Què vol veure?
14.00 L'informatiu.
15.00 Connexió amb Madrid.
15.00 Telediari - 1.
15.35 Hotel:
"Escollós".
16.30 La tarda.
17.50 Avanç telediari.
17.55 Barri Sésamo.
18.20 Que ve Muzzi:
"Unitat 16".
18.30 Musiquíssims.
19.00 Pippi Calcesllargues.
19.25 Amb les mans a la massa.
19.55 Parlant clar.
20.30 Telediari - 2.
21.10 Vida privada - 3.
22.20 Debat.
23.50 A mitja veu.
00.15 Telediari - 3.
01.00 Comiat.

DIVENDRES - 27

8.00 Bon dia.
9.00 Pel matí.
9.35 Gabriela - 58.
11.35 L'Imperdonable - 4.
12.30 Connexió amb Sant Cugat.
12.30 Avanç informatiu.
12.35 Tres per quatre.
13.30 L'electro-xou.
14.00 L'informatiu.
15.00 Connexió amb Madrid.
15.00 Telediari - 1.
15.35 Hotel:
"Descubrimientos".
16.30 La tarda.
17.45 Avanç telediari.
17.50 La llenterna màgica.
18.30 La tia de Frankenstein.
19.30 Val més prevenir.
20.00 L'hora de Bill Cosby - 32.
20.30 Telediari - 2.
21.10 En família.
22.30 Divendres cinema:
"La batalla de las colinas del
whisky".
01.25 Telediari - 3.
02.10 Comiat.

DISSABTE - 28

9.00 Un, dos, tres.
10.30 Don Quijote de la Mancha.
11.00 La bola de cristall.
12.15 Nova gent.
13.15 Loteria.
13.30 Objectiu 92.
14.30 48 hores.
15.35 Els aurons.
16.05 Primera Sessió:
"El cabezota".
17.40 Erase una vez... la vida.
18.20 Dibuixos animats.
18.30 Professor Poopsnagle - 19.
19.00 Número 1.
19.35 L'equip "A":
"Sangre, sudor y victoria".
20.30 48 hores.
21.05 Informe setmanal.
22.20 Dissabte nit.
23.30 Lorca, mort d'un poeta - 1.
00.35 Filmoteca TV:
"Un rostro en la
muchedumbre".
02.35 Comiat.

DIUMENGE - 22

10.00 Santa Missa.
12.00 Estudi Estadi.
14.50 Avanç de l'informatiu
15.00 Estudi Estadi.
18.00 Sessió de tarda:
"James Font, Operación U.N.O.".
19.30 Camí de Calgary.
20.10 Com gat i gos.
21.00 Connexió amb Sant Cugat.
21.00 L'informatiu cap de setmana.
21.30 Debat - 2.
22.30 Connexió amb Madrid.
23.30 Estudi estadi.

DILLUNS - 23

18.00 Fills i filles.
18.25 Avanç de l'informatiu Vespere.
18.30 Tres per quatre tarda.
19.00 Picapuça.
20.00 L'informatiu vespere.
20.30 Panorama.
21.00 Connexió amb Madrid.
21.00 El mirador.
21.20 Cinema club:
"Los amantes".
23.00 Últimes preguntes.
23.30 Jazz entre amics.

DIMARTS - 24

18.00 Fills i filles.
18.25 Avanç de l'informatiu vespere.
18.30 Tres per quatre tarda.
19.00 Picapuça.
20.00 L'informatiu vespere.
20.30 Centres d'art contemporani.
21.00 Connexió amb Madrid.
21.00 El Mirador.
21.15 Herència.
22.10 El temps és or.
23.10 Molt personal.

DIMECRES - 25

18.00 Fills i filles.
18.25 Avanç de l'informatiu vespere.
18.30 Tres per quatre tarda.
19.00 Picapuça.
20.00 L'informatiu vespere.
20.30 "20.30 a punt".
21.00 El mirador.
21.15 Cas per a dos.
22.15 Tendido cero.
22.45 Vent, fusta i fang.
23.15 Recorda quan.
00.10 Temps de creure.

DIJOUS - 26

18.00 Fills i filles.
18.25 Avanç de l'informatiu vespere.
18.30 Tres per quatre tarda.
19.00 Picapuça.
20.00 L'informatiu vespere.
20.30 Recordar, perill de mort.
21.00 Connexió amb Madrid.
21.00 El mirador.
21.15 Fases.
22.15 Dijous cinema:
"Tu solo".
00.00 Metròpolis.
00.30 Judo.

DIVENDRES - 27

18.00 Fills i filles.
18.25 Avanç de l'informatiu vespere.
18.30 Narracions americanes.
19.30 Sèrie infantil.
20.00 L'informatiu vespere.
20.30 Flamenc.
21.00 Connexió amb Madrid.
21.00 El mirador.
21.15 Temps moderns.
22.15 Concert.

DISSABTE - 28

10.00 Chopi i la princesa.
10.45 Rondalles d'Europa.
11.10 El vividor.
11.30 T.M.B.
12.00 Una història particular.
13.00 Anna Karenina.
14.00 L'informatiu cap de setmana.
14.30 135 Escons.
15.00 Connexió amb Madrid.
15.00 Estadi 2.
22.00 Connexió amb Sant Cugat.
22.00 L'informatiu.
22.30 Connexió amb Madrid.
22.30 Berlin Alexanderplatz.
23.30 Diàlegs amb la música.
00.00 Bàsquet - NBA.
02.00 Comiat.

COMENTARIS TV

Els programes educatius

S'ha estat parlant darrerament dels problemes de la televisió, del món fàcil que aquesta presenta. S'ha parlat també de la possible confusió, entre els més joves, entre realitat i ficció. Potser s'hagi fet un seguit massa llarg de consideracions negatives sobre telesèries, sobre la publicitat, o tot parlant del popular **Un, dos, tres**.

Potser caldria, doncs, començar a veure les bones possibilitats que ofereix la televisió. Una d'aquestes possibilitats està en els programes educatius. Dins d'aquesta voluntat s'en poden incloure molts: tenim el **Joc de Ciència** o la **Universitat Oberta** a TV3; també a TVE hi tenim **Documentos TV** i el mateix **Espana en Guerra**. Vol dir això que l'únic que s'ha de fer és enregistrar el programa i després veure'l directament? No, això seria treure-li poc profit a aquest tipus de programa. Penso que el que s'ha de fer és obtenir una bona informació escrita d'allò que s'ha tractat a la televisió i fer una anàlisi comparativa. Algunes vegades això serà possible, d'altres serà més difícil; però penso que és molt important, sempre, tendir a fer un estudi contrastat. A més a més, d'aquesta tasca se'n podrien encarregar els fills més grans.

Un cop aplegada la informació, i després que els pares hagin vist anteriorment, ells sols, que el programa no planteja problemes, valdria la pena fer una reunió familiar on es llegís i es veïes els documents escrits i visuals tot intentant obtenir unes conclusions: el progrés de la tècnica, la bellesa d'un art ja molt allunyat de nosaltres, reflexionar al voltant de societats que encara són a la prehistòria o començar a conèixer els problemes del nostre temps: l'atur, el terrorisme, la cursa nuclear, els conflictes bèl·lics.

Com he dit més d'un cop la finalitat última, a més a més de la formativa, és reunir la família per parlar, per intentar que els seus membres es coneixin. Les conseqüències, en més d'una ocasió, seran unes sortides culturals, unes excursions, la compra d'unes diapositives o xerrades llargues sobre temes que acaben convertint-se en motiu de reunió més d'un dia. Cal estar pendent de la programació i no deixar perdre alguna d'aquestes bones oportunitats per organitzar reunions familiars.

T.A.C. (Telespectadors Associats de Catalunya) Tel. 200 13 39

SI TÉ VIDEO: LLOGUI LES MILLORS PEL·LÍCULES

A **VIDEOLAR** VISITIN'S!

- LA SEVA FAMÍLIA VEURÀ EL QUE DESITGIN, NO EL QUE ELS IMPOSIN
- SELECCIÓ I SEGURETAT MORAL DE CADA UN DELS SEUS TÍTOLS
- SERVEI OPCIONAL A DOMICILI

Balmes, 114. P. Baixa (Xamfrà Provenza) Tel. 215 70 71 / 08008 Barcelona

PEREGRINACIÓ MARIANA A ROMA PER LA IMMACULADA

del 4 al 9 de desembre

Aquest pelegrinatge a Roma, en el marc de l'Any Marià i plenament volent seguir-ne el seu esperit, ens portarà a visitar els llocs, les imatges i les esglésies on la Mare de Déu sota diverses invocacions, és venerada i vetlla sobre la Ciutat Eterna.

VISITAREM:

Dissabte, 5 de desembre: Catacumbes de Priscilla, Museus Vaticans, **Santa Maria in Cosmedin**, Temples romans, Arc d'Adrià, **Santa Maria in Ara-Coeli**, Capitoli, **S. Nome di Maria al Foro**. Coliseum.

Diumenge, 6 de desembre: **Santa Maria di Montserrat**, Plaça de Sant Pere, Angelus, **Santa Maria in Valicella (Chiesa Nuova)**, **Santa Maria dell'Anima**, **Santa Maria della Pace**, Piazza Navona, Panteon, Fontana di Trevi.

Dilluns, 7 de desembre: Grutes Vaticanes, Pietà, Visita Basilica de Sant Pere, Jardins del Vaticà, **Mare de Déu de Lourdes**.

Dimarts, 8 de desembre: **Santa Maria la Maggiore**, **Santa Maria in Trastevere**, Giannicolo, Piazza di Spagna, Trinita dei Monti, Pincio, **Santa Maria in Monte e Santa Maria dei Miracoli**.

Dimecres, 9 de desembre: Audiència amb el Sant Pare.

*Per inscripcions adreueu-vos a: ASSOCIACIÓ D'AMICS DE CATALUNYA CRISTIANA
Plaça Urquinaona, 11, 3er., 3a. 08010 Barcelona
Telèfon 301 37 18 de 10 a 1 i de 5 a 7. Srta. Maria Figueras.*